

Of Dagboek van een Jong Dichter

Het is de eerste lentedag van het jaar XX in de 21ste eeuw. Ramses Devolder, 15 jaar, begint een dagboek bij te houden voor het nageslacht. Een nieuwe lente, een nieuw geluid... Hij woont in de middelgrote provinciestad Maranga en is daar soms gelukkig, soms ongelukkig om. Ramses gebruikt dan ook een anagram om zijn stad aan te duiden. Zelf hanteert hij een schuilnaam wanneer hij gedichten schrijft: Marram. Die schuilnaam blijkt uiteindelijk te sneuvelen... voor een andere. Ramses twijfelt tussen een leven als orthodox priester of een dichtersbestaan met littenkens. Op dat laatste heeft hij echt zijn hoop gesteld, want in de liefde loopt het niet zo lekker.

Maak ondertussen ook kennis met de oude Emilie die verkeerde lieveheren verzamelt en god met kleine letter schrijft, met de op een Dalmatiër lijkende wiel-doppenfanaat Tyfus, de goddelijke deerne Lara, de kikker Bernard Massard, de kip Patricia, pa de copywriter, eenouderzoon Björn, de halfvolle tweeling Kimberley & Timberley en nog vele andere mafkezen uit het soms slaperige, soms bruisende Maranga.

Een jaar plus een stevig PS later klappen we dit dagboek voorlopig dicht. Dicht is dicht, of wat dacht je. En de jonge dichter en zijn oeuvre?

VERZAMELD WERK MARRAM - REDLOVED**1. Proza**

- Het Gevecht met de Citroen (kortverhaal in 09 afleveringen)
- Als de hond stinkt naar hond (vrije schrijfbeurt)
- De verkeerde lieveheer (vrije schrijfbeurt)
- In het buitenland (vrije schrijfbeurt)
- Gekte (kort kortverhaal)
- Het Kattendiner (horrorverhaal in opdracht)

2. Poëzie

- Leven
- Leven (II)
- De mestkever
- Einde (voor L.)
- Waarom?
- Blauwe planeet (Ik op de Titanic)
- Mens

- Cigarette
- Leeg
- Eclips
- In het holst van de zomer
- Zonder titel (of: Tijdbomma)
- Kwameisje (Verkeerde Lievevrouw)
- Crusoë
- Koud
- I.M. Henric
- Nobody calls
- Steppe
- Reis/Star Trek
- Babette
- Walls
- Muziek?

21 maart

Dag dagboek. Het wil me maar niet lukken. Als er een steen uit de lucht valt, is het gewoonlijk op mijn kop. Vandaag nog, snotverdomme. Een dikke, witte Volvo passeert. Er ligt een plas regen in de Boeyaerdstraat. Splash! Mijn linkerbroekspijp helemaal onder het hemelwater. En ik had gisteravond nog zo hard besloten geen pechvogel meer te zijn. Kun je daar zelf wel iets aan doen? Anaïs en Franklin lachten zich een aap met mijn gespikkeld been. Gelukkig was Lara nergens te bespeuren. Zwijg me over lente. De straten van Maranga leken vandaag wel een carwash. Dag dagboek. Het spijt me dat ik zo stom moet beginnen. Dat belooft voor mijn schrijverscarrière. Ramses.

22 maart

Als ze ergens voor me loopt, heeft ze ogen op haar rug. De mijne. O Lara.

23 maart

Is het waar dat er in de maand maart het drukst gestorven wordt? Gruwelijk dat iedereen een keer per jaar zijn sterfdatum passeert. Dat is een goede gedachte voor in een gedicht. Achter de wolken en door de struiken op het Conscienceplein piept wat lente. Eerst wou ik op 1 januari dit dagboek beginnen, maar ik vond dat een stomme dag. Blij dat ik gewacht heb tot nu. Het moest eerst winter in mijn kop worden. O Heer van de Vliegen, laat het een mooie zomer worden. Geef Lara geen vakantiejob ergens ver weg. Als ik haar niet elke dag een keer zie, sterf ik. Ik heb nog nooit een woord tegen haar gezegd. Volgende week

wordt zus Aline zeventien. Misschien is dat haar moment van zwakte. Zal ik haar dan mijn geheime liefde voor haar beste vriendin bekennen? Kan een man enkele jaren jonger zijn dan zijn vrouw? Tweemaal 365 dagen. Zit daar een schrikkeljaar tussen? Shit. Ik moet haar die cd van Deelder cadeau doen. Aline, bedoel ik. Jazz is in. Jazz lijkt ook op poëzie. Shit: money. Ik koop haar om, ja. Lenen maar, bij Franklin.

PS Hoort Lara mijn naam wel graag?

26 maart

Deze week allerlei proeven tijdens de lessen. Maar eerst kwam jeugdboekenschrijver Ward Naeyaert nog op school vertellen en voorlezen. We zaten met zo'n honderd derdejaars in de feestzaal. Hij zei dat zijn boeken eigenlijk niet alleen voor kinderen en jongeren waren. 'Wat doe je hier dan?' riep Björn half-luid. Van op de eerste rij keek De Neus kwaad om. Dan krabbelde hij vlug iets in zijn schriftje op. Er komt haar uit de neus van De Neus. Dat is om van te braken. Om drie uur stonden de vijfdejaars aan de zaal te wachten. Voor hen kwam er een echte dichter spreken. Die stond buiten op het basketveld te roken. Ik ving een glimp op van Lara en Aline, maar ik verstopte me achter Franklin. Ik voelde me een klein kind. Het is vreselijk jongere te zijn.

Aline moet Lord of the Flies lezen. Lara dus ook. Pa zegt dat hij dat vroeger op school ook moest doen. Franklin is blut. Hij kan me deze week niks lenen. Ik moet een andere oplossing zoeken.

Lessen en proeven tot 10 voor 5 vanavond. Misschien ga ik echte gedichten schrijven. Ik wil die alleen maar voorlezen als ik een ringbaardje heb. Hoe lang zal dat nog duren? Helpt het als ik mijn kin en wangen met mosterd insmeer? (Noot: de pikante donkerbruine mosterd van Maranga is wereldbekend in deze provincie.) Mijn fiets rammelt als een potje spaarcenten. Ma windt zich daarover op. Ze kan ook niet tegen het geritsel van de wind in de beukenhaag. Morgen of woensdag dus naar Hallaert, fietsenbaas. Maar ik wil liever te voet naar school. Lara gaat ook te voet. Nu even onder de douche, als dichter zonder gedichten. Heer van de Vliegen, laat mijn baard vlug groeien. Ja of nee: helpt mosterd?

27 maart

Ergerlijk als Tyfus van mijn klas het alsmaar over zijn 'vriendin' heeft. Alexandra is doodgewoon zijn buurmeisje. Er is zelfs nog een huis tussen. Ze fietsen dus samen naar school. Big deal! Tyfus heeft een kop als een Dalmatiër.

Alexandra is een mooi meisje. Maar Lara vind ik nog veel mooier. Als ze over de basketvelden stapt, verzamelt de wind haar haren achter haar oortjes. Ik zou daar eeuwenlang kunnen naar kijken. Tijdens de pauze ging ik op de plaats staan

waar die echte dichter gisteren stond te roken. Proeven en lessen. De hele dag regen. En warmer. Ramses. (Dichter).

28 maart

Ik, vanmiddag: 'Wat wil je voor je verjaardag morgen?'

Aline: 'Een nieuwe auto.'

Ik: 'Of zal ik een gedicht voor je schrijven?'

Aline: 'Zou je dat niet liever voor Lara doen?'

Ik werd zo rood als het Belgisch nationaal elftal. Misschien weet Lara nu dat ik gedichten schrijf. Zal schrijven.

29 maart

Een jaap van drie euro in mijn kapitaal: vanavond na school naar Kadoshop geweest in de Oostendestraat. Ik kocht een leeg boek voor Aline. Ik bedoel: je kunt erin tekenen en schrijven. Er zit zo'n hardkartonnen flap omheen, zoals dit geheim dagboek, maar dat hoeft ze niet te weten. Dat het hetzelfde is, bedoel ik. (Ik mag niks schrappen in mijn dagboek, anders telt het niet meer en moet ik er mee stoppen. Sommige zinnen schrijf ik dus even opnieuw, een beetje anders). Niemand hoeft dat te weten.

'Asjeblief, Aline, voor je verjaardag. Je kunt er ook een dag...'

Toen ging de bel. Lara, Jocelyn, Pieter.

'Hap-py-birth-day-to-you! Hap-py-birth-day-to-you!'

Het lege boek bleef op de salontafel liggen. Aline wikkeldde het cadeaupapier van de ene na de andere cd. Ja, ook Deelder Draait. En Deelder Blijft Draaien. Stik.

'Ramses, jij ook een glaasje?' vroeg ma. Pa kwam net binnen. Ik zag hem knikken.

'Ja,' zei ik.

Lara keek 1/5 van een seconde naar mij.

'Prosit!'

'Gezondheid.'

'En nog vele jaren.'

Ik pakte het glas bij de dunne stengel en nipte van de champagne. Ik beefde als een keeper, 1/5 seconde voor de fatale strafschoep. Pa zette zijn glas te hard neer en morste op het lege cadeauboek. Kak.

'Oei,' zei hij, 'van wie is dat hier?' Kak. (Bis).

PS Wanneer is de prinses met de inktzwarte haren jarig?

30 maart

Je kunt me altijd herkennen aan mijn zwarte schoenen. (Grapje).

31 maart

De paasvakantie begint. Beste lezeressen, denk maar niet in dit dagboek veel te lezen over school en zo. Ik moet al elke dag die saaie klasagenda invullen. Dat is meer dan genoeg. Het leven op deze planeet speelt zich niet alleen in schoolgebouwen af. Ik word binnenkort wellicht ook dichter. Aline vertrekt voor een week op sportkamp (volleybal). Gelukkig speelt Lara geen volleybal. Misschien zie ik haar wel eens in de stad. Maranga is niet zo groot (55.600 inwoners). Mijn plannen voor deze bimbambeierenvakantie: nadenken over gedichten die gaan komen, een schuilnaam kiezen, op bevel van pa mijn Frans bijspijkeren. (Hoe doe ik dat in 's hemelsnaam? Merde, bestaat Lord of the Flies in het Frans?). En, o ja: op een onbewaakt ogenblik probeer ik met de wenkbrauwstift van ma zo'n ringbaardje op mijn gezicht uit. Wachten tot maandag daarvoor: als pa en ma naar hun ouderdagverblijven vertrokken zijn. (Aan alle generaties die dit Ramsesdagboek lezen zullen: pa werkt voor reclamebureau KOPPIE-KOPPIE, ma leidt een zittend leven in de Stedelijke Sportdienst).

Vanavond gaat Aline ook nog naar de Top 100-fuif in Den Tap. Kak, ik vervloek mijn 14 maal 365 dagen op deze aarde, want ik mag niet. Kwaad tv-kijken. Chips. Ma is gestopt met roken. Pa niet. Ik begin binnenkort. Alle dichters roken als schoorstenen.

1 april

Het werd warm in mijn buik en tussen mijn benen, onze lippen versmolten als boter, het juichte overal in mijn lijf honderd keer meer dan met mijn ogen dicht in zomerzon te dalen en te rijzen op een schommel, maar toen werd ik snotverdomme wakker, Lara, mijn piemel zo hard als een spijker, en net toen ik naar een zakdoek aan het scharrelen was op het nachtkastje duwde mijn vrouwelijke ouder de deur open en zei doodleuk:

‘Ramses, zomertijd.’

Ramses, zomertijd!

‘Eh?’ deed ik dwaas en snoot dan maar heftig mijn neus.

‘Welja’.

‘Het is toch al een week lang zomertijd?’

‘Maar nu schijnt de zon écht. Haha, 1 april, kikker in je bil! Kom je?’

Zal ik jou ooit mijn droom kunnen vertellen, met je twee jaar voorsprong op mij?

3 april

Het zomerruim heeft voor de laatste keer geslagen voor grootva Georges. Toen ik zondagochtend na mijn liefdesavontuur met de inktzwarte prinses Lara (en het vreemde grapje van ma) beneden kwam, heerste er een bedrukte stemming aan de ontbijttafel. De opa van mijn pa was gestorven. Mijn overgrootvader is dus dood. Pa noemt hem altijd 'kleine pépé', want hij was een stuk kleiner dan die andere, maar die noemde hij dan weer 'verre pépé'. Die laatste grootva is al vele jaren dood. Ik heb die nooit gezien. Wij noemen kleine pépé 'grootva'. Pa heeft bijzonder goeie herinneringen aan hem. Grootva heeft 91 jaren lang geleefd. Mooi is dat. Hij is thuis gestorven, in de fauteuil waar hij dikke boeken van Russische schrijvers las, de laatste jaren door een bril met sterke glazen. 'Hij wapperde plotseling even met zijn handen, alsof hij iets tegen wou houden, slaakte een zucht en stierf', vertelde pa tegen ma. Hij vertelde dat wel drie tot vier keer zondagochtend.

'Wat moet er nu met kleine mémé gebeuren?' vroeg ma. 'Zij is er al 93'.

'Dat zullen pa en ma wel bespreken', antwoordde pa.

Ja, het is ingewikkeld en eenvoudig bij ons: mijn ma heeft geen ouders en grootouders meer, mijn pa heeft nog twee ouders en (nu pas) nog één grootouder.

'Het was de fijnste kerel die ik kende', zei pa nog. 'De eerste sigaar die hij rookte, was tien jaar ouder dan hijzelf. Hij las boeken, speelde toneel, kende films, deed aan politiek. En dat in die tijd! En kleine mémé maakte met nieuwjaar lekker konijn klaar'.

Ik heb kleine pépé/grootva niet zo vaak gezien in mijn leven. Er staat een foto van hem in pa's werkkamer. Hij draagt een pet en staat gearmd met zijn grootmoevrouw. Ze glimlachen. Ze lijken op Russische overgrootouders.

'Ga toch maar op sportkamp, Aline', zei pa. 'Het is per slot van rekening mijn opa, hé.'

'Wat deed grootva vroeger?' vroeg ik.

'Voerman, seizoenarbeider, filmopereur op zondag.'

'Film-wat?'

'Hij draaide ook films in de bioscoop.'

Waw, wat een kerel. Ik stam af van een Russische filmer. De begrafenis is donderdag. In een stadje aan de kust.

PS Je bent maar echt dood als je vergeten bent. Om het even als je in een kist ligt of in brand gestoken wordt. Elvis leeft. Dichters leven verder in hun verzen.

4 april

Leven

Je kijkt opzij...

*Wat zie je?
Je voelt je...
alleen.
Je kijkt naar buiten.
Wat is er
buiten het Grote Niets...
Kijk vooruit.
Misschien...*

(Marram)

Kan dat, twee keer hetzelfde woord in een gedicht?

5 april

Mee naar de begrafenis van grootva aan zee. Het was een lelijk, saai kerkhof met allemaal gelijke stenen en kruisen. Soms staat de naam van de overgebleven vrouw of de man er al bij, ook al leeft die nog. Op mijn steen moet een gedicht komen. Of laat ik me verbranden? Een kort gedicht op mijn potje met as kan ook.

Daarna werd het een vrolijke boel: we gingen eten in zaal De Zwaan, zo'n vijftig mensen van de familie. Omdat grootva oud genoeg geworden was (bijna 100), had niemand echt verdriet. Daar zat zelfs een oud mannetje, de jongste broer van grootva, dat moppen tapte. Hij woonde in Brussel en reed al voor de Tweede Wereldoorlog in een grote dure auto. (Dat weet ik van pa). Grootmoe met haar wipneus en haar sneeuwwitte krulletjes had het grootste plezier ter wereld met zijn mopjes, want ze zat vlak naast hem.

Ja: zo'n dood wil ik ook wel. Even wapperen met je handen, da-ag, bye-bye, en een paar dagen later viert iedereen een feestje omdat je leven goed geweest is. Ik heb van de rode wijn geproefd van een ouder meisje dat familie van mij moet zijn, maar dat ik niet echt ken. Ma trok haar wenkbrauwen op, maar pa was op dat ogenblik druk in de weer met het doorgeven van een schaal kroketten. Mijn gedicht moet vrolijker, ook al ben ik in de rouw.

6 april

Ik draag nu mijn nieuwe begrafenis-kleren nog een paar dagen door. In die kleren dwaal ik rond in de bieb, de kadoshop, de speelhal en op het Schouwburgplein. Met Franklin even naar de Quick geweest voor een vette hap met een cola. Geen spoor van Lara. Er is al bijna een week voorbij. Weet ze van mijn verdriet en mijn rouwperiode? Heeft ze misschien ergens een vakantiejob? Is ze op een of ander stom taalkamp? (Kent ze haar Frans wel? Moeten wij niet samen tien jaar bijlessen nemen?) Kak: mijn Frans. Het huis aan de overkant is nu te huur. Ik hoop dat er geen Walen of Fransen in komen wonen. Pa is in staat me daar als

afwasser te doen werken om mijn Frans te leren. In het journaal op tv zag ik de jeugdschrijver Ward Naeyaert weer. Hij heeft een grote prijs voor een boek gekregen. Hij was blij als een kind en maakte gekke gebaren naar iemand in de zaal. Je kunt niet zonder ringbaardje als je schrijft. Hij heeft er ook een. Rookt Ward Naeyaert? Thuis in zijn tuintje misschien alleen maar? Ik heb zin om hem een brief te schrijven, maar 1) ik heb zijn adres niet 2) wat zet ik erin? Ik laat mijn eerste gedicht zoals het is (misschien schrap ik nog eenmaal 'buiten': je kijkt naar 'nergens' i.p.v. 'buiten') en schrijf onmiddellijk een tweede.

Leven (II)

*Een man op de hoek
van de straat.
Hij rookt een sigaar.
Gedachteloos.
Ik . . .*

(De bel).

Met Franklin en Anaïs nog op mijn kamer gezeten. Franklin bracht de nieuwe cd van Church of Noise mee. Verrek.

‘Had je dan toch centen? Ik dacht dat je blut was?’

‘Zeg, vraag wat meer zakgeld aan je moeder, hé. Ze krijgen toch kindergeld voor je?’

‘Pff.’

‘Is je zus er niet?’

‘Volleybalkamp.’

‘Kramp?’

‘Kàmp.’

‘O. Mag je in haar kamer? Heeft ze veel cd’s?’

‘Als we dat doen, mogen jullie volgende week kroketten komen eten op mijn begrafenis.’

8 april

Aline is terug sinds gisteren. Zo ontdekte ik dat Lara in de kliniek ligt. Ze moeten iets doen in haar keel en haar neus en daarvoor moet ze er enkele dagen blijven. Snotverdomme. En ik wist van niks. Ik durfde Aline niet te vragen om mee te fietsen naar Lara. Wat zouden ze wel denken. (Allebei).

Gisteravond met Tyfus naar de film van kwart voor vijf geweest. Hij had twee gratis kaarten. Alexandra is op reis. Tyfus stond zomaar aan onze deur. Pa en ma konden niet anders dan me laten gaan. De zaal voor 'Hannibal III' zat jammer

genoeg al vol. De kaarten van Tyfus zijn zes maanden geldig. We bekeken de foto's van de andere films in de vitrines en gingen dan naar De Vagant op café. 'Het is misschien *KNT* voor *Hannibal*', hadden ze thuis gezegd. 'Je gaat toch niet gaan kijken hoe iemand zijn medemensen kookt en aan andere mensen voert?'

'Neenee, ik wil *séancefiction* zien', zei die Vlektyfus. Kak. We vertrokken met een lachsalvo in onze oren.

'Het is *sciencefiction*, Tyfus!' brulde ik in zijn linkeroor. We zaten dan al met een cola in De Vagant. Er was nog bijna niemand. Toen zochten we de filmpagina in De Streekkrant en leerden een makke prent vanbuiten. Voor thuis.

'Later kunnen we nog naar *Hannibal*', zei Tyfus.

'Wàt?' De muziek stond veel te hard.

'*Hannibal*... later!'

Ik knikte van ja en schudde van nee.

'Wat?!' las ik van Tyfus' lippen af.

'En Alexandra dan? Je vriendin?'

Tyfus haalde zijn schouders op en kapte zijn cola in een keer in zijn keelgat.

Daarna leunde hij ver over de toog en gebaarde naar de tapkranen. De barjongen schudde van nee en lachte gemeen als een breedsmoelkikker.

'Wist je dat mijn overgrootvader films in de bioscoop draaide?' zei ik tegen Tyfus onderweg naar huis. Hij keek me aan alsof ik de grootste leugen van mijn leven vertelde.

Vijftien jaar is een stomme leeftijd. Je bent alleen welkom in wachtkamers van tandartsen en bij Hallaert, fietsenhersteller. Nog een week vakantie. Blijft Lara leven?

12 april

Sorry, dagboek. Nee, ik was je niet vergeten. Maar pa had deze week een verrassing voor mij. Twee straten verder woont een oude lerares Frans. Vroeger gaf ze les aan het *Aloysiuscollege* in Maranga. De verrassing was tot in de puntjes voorbereid. Maandag, dinsdag, woensdag en vandaag (gelukkig de laatste keer) zat ik van halftwee tot drie uur in de namiddag bij dat mens in de woonkamer. Het riekt er naar nootmuskaat en ouwe sokken. Mijn leven is deze week een hel geworden. En hou je vast: toen ik gistermiddag even van mijn oefeningen opkeek, zag ik door het venster Lara en Aline in de straat passeren! Ik wou opspringen, Anna (de lerares) wurgen en naar buiten rennen.

'Frans is een mooie taal, Ramses', zei oude Anna op dat ogenblik. 'Het is de taal van de liefde en van de literatuur'.

Ik bleef sprakeloos en met bonzend hart zitten. Haar gezicht leek op een appeltje uit de vorige herfst. Liefde? Vanavond wil ik een warme droom met Franse ondertiteling.

! 13 april !

Vandaag 1) niet in de spiegel gekeken 2) niet onder ladders door gelopen 3) niet in de ogen van zwarte katten gekeken. Vandaag 1) vijf keer om mijn eigen as gedraaid toen ik uit bed stapte 2) met mijn rechterbeen eerst in mijn broek gestapt. Het werkte! Want ik heb haar gezien vandaag. En zij mij. Eindelijk. Ik begon al te wanhopen. Stel je voor: ik begon te verlangen naar school. Alleen maar om haar te kunnen zien. Ze wuifde naar me van op de fiets en riep: 'Ramses! Hei! De groeten aan Aline!' Ik was zo verrast dat ik niets terugriep. Ze flitste zo voorbij. Ik liep nog drie, vier keer de Peperstraat in en uit omdat ik dacht dat ze misschien nog terug zou keren langs dezelfde weg. Maar dat zou te veel geluk geweest zijn. Het is feest in mijn hoofd en mijn hart. Lara leeft dus nog echt en ze kan nog spreken na die operatie in haar keel en/of neus. (Of was het iets anders? Een geheimzinnige meisjeskwaal? Iets wat alleen meisjesdokters kunnen opereren?) Ondertussen vind ik het toch wel doodjammer dat de paasvakantie bijna afgelopen is. In de valavond ging ik daarover in het stadspark filosoferen met Franklin, Anaïs, Tyfus, Björn en Dagmar. Anaïs en Franklin kregen ruzie over een straathond. Struikelt hun relatie over een viervoeter?

'Comment ça va?' vroeg pa vanavond aan tafel.

'Ça va seul', zei ik.

Daarna vertrok Aline naar Lara. Ze zouden samen naar '*Hannibal III*' gaan zien. Kak maal drie.

14 april

Mag men Getuigen van Jehovah een prettig weekend wensen? Ik moest vandaag om ginseng en mariadistel voor ma in de biowinkel. De jongen en het meisje van de winkel komen soms aanbellen in de straten van Maranga met hun half-blijde boodschap. (Eerst brengen ze het slechte nieuws: de wereld zal vergaan. Daarna het goede: God ziet u graag). Het zijn Getuigen. Toen ik de biowinkel verliet, wou ik 'prettig weekend' zeggen, maar ik hield mijn mond. Kunnen die saaie Getuigen pret hebben? Mogen ze wel pret maken? Het is best wel een aardig meisje. Maar ze mag haar leven en haar lichaam niet vergooien aan god. (God verdient geen hoofdletter, voor alles wat hij de wereld aandoet).

PS De ginseng houdt mijn ma jong. Zegt ze. Zou ze nog pret maken met pa? Of wil pa liever eens verversen van vrouw?

15 april

Ik probeer gedicht *Leven (II)* verder te schrijven.

Leven (II)

*Een man op de hoek
van de straat.
Hij staat daar maar.
Zijn viool huilt zacht.
Is het op het einde van de wereld
dat hij wacht?
(Niemand luistert).*

(Marram)(=RamsesD.)

PS Er waren eieren vandaag. Bimbambeieren.

16 april

Aline heeft een rothumeur omdat ze de hele dag moet verkwanselen aan *Lord of the Flies*, dat ze nu nog niet heeft gelezen. Wij, de mensen, zijn de ondoden. Morgen begint de onvakantie. Het is stil in Maranga en dat heb ik niet graag. De dagen die ik haat: nieuwjaar, Pasen, paasmaandag, kerstdag, alle zondagen. Als het op een stomme dinsdag regent in Rome, is dat nog altijd leuker dan een zomerse zondag in Maranga. Er lummelen vandaag alleen wat puistenkoppen rond op het trottoir voor Den Tap. Lara spoorloos. Aline zegt dat '*Hannibal III*' een kattenkotsfilm is. Een dichter leidt een eenzaam leven.

18 april

Oef, eindelijk weer een halve dag adem. Er is wat nieuws, dagboek. Vandaag reed Jocelyn me bijna omver met haar fiets. Jocelyn is een vriendin van Aline én van Lara. Ik zag dat ze me eerst wou uitschelden, maar dan bedacht ze zich omdat ik de broer van Aline ben en... nou ja: lammetjespap. Jocelyn gelijkt van op zij heel goed op de zanger van de Red Hot Chili Peppers toen hij nog lang haar had. Alexandra is in de paasvakantie met haar pa naar Indonesië gevlogen, op bezoek bij een tante. Daar vegen de mensen hun kont af met hun linkerhand. Ze gebruiken geen wc-papier. Alleen water. Tyfus heeft aangekondigd dat hij een collectie wioldoppen van auto's begint, alle merken. In het weekend knalde er een dure volvo tegen de gevel van zijn huis; de wioldoppen vlogen in het rond. Twee ervan prijken nu op Tyfus' kamer. En iedereen zag het op tv: een meisje van negen hapte in een hamburger, maar er zat een rattenkop in. Natuurlijk weer in Amerika. De ouders vragen 10 miljoen dollar schadevergoeding. Stel je voor dat je in een dode rattenkop bijt. En . . . waar is de rest van dat beest naartoe? Aan de universiteit hebben ze vroeger al onderzoek gedaan op fastfood. Toen ontdekten ze dat hamburgervlees gemaakt was uit oude kleren en papier. Bah, broodje-onderbroek, broodje-huiswerk.

20 april

Engelsen hebben de kop van Jezus Christus via computer gereconstrueerd. Te zien op BBC en in de kranten. Lelijke vent. Rotweer. Regen en wind. Het is weer wennen aan dat schooleten 's middags in de refter. In de vakantie maakte ma ons middageten klaar. Soms aten we maar om 14 uur. Ze werkt halftijds. Op schooldagen eten we, nou, op school. In beurten, per twee studiejaar. Lara en Aline zie ik bijna nooit in de refter. Wij eten tussen 5 over 12 en 12 uur 45; zij komen om 12 uur 50. Na enkele dagen schooleten kan ik de schilfers weer zo van mijn kop plukken. 'Da's de schuld van die vette happen uit de schoolkeuken', beweert ma. Zeker weten. Ma kookt gezonder. In de vakanties heb ik geen schilferkop. Maar ik verdenk haar er ook van dat zij op haar werk af en toe frieten in mayonaise kopje-onder doet gaan. Er staan voldoende kramen in de omgeving van de Stedelijke Sportdienst. Pa eet veel uit met cliënten van KOPPIE-KOPPIE. Tussendoor vreet hij martino's. Ik laat mijn haar wat langer groeien. Dan zie je die schilfers niet. Alles was zeer gewoon vandaag.

De mestkever

Jullie keken op me neer.

Jullie traptten me plat.

Nu kijken jullie op naar mij.

Ik ben in de zevende hemel.

Ik woon in een paleis.

Maar het was mijn laatste reis.

(Marram)

21 april

Ik moet wat uitleg geven bij mijn nieuwste gedicht. Voor haar koninklijk plafond in haar paleis wou de Belgische vorstin Paola een werk van de rare kunstenaar Jan Fabre. Ze wou dat plafond bekleed zien met dode mestkevers. Jan Fabre deed dat, want hij is bekend voor zulke dingen. Een andere kunstenaar bouwde al eens een machine die stront maakte. Die kaka werd in plastic zakjes verkocht als kunstwerk. Fabre beplakte vroeger al eens een aantal zuilen buiten met plakken ham. En hij kleurde met zijn balpennen de muren van een kasteel vol. Nu moest hij dus mestkevers kleven. Daarom schreef ik dat gedicht. Ik vind mijn gedicht meer kunst dan driehonderdduizend mestkevers. Maar over wie zullen ze weer praten op tv en in de kranten?

In een film vanmiddag zag ik dat Amerikaanse tandartsen hun patiënten verdoven met lachgas. (De tanden, bedoel ik). Dat lijkt me leuker dan prikken, want dan is het net alsof een deel van je gezicht niet meer van jou is.

Mag ik nog op Lara hopen? Deze week zag ik haar enkele keren. Telkens ging ze met dezelfde kerel uit haar klas naar school.

22 april

Op de parkeerplaatsen rond het gerechtsgebouw van Maranga staan nu witte paaltjes met nummerplaten op: voorbehouden plaatsen voor rechters en advocaten en zo. Het lijken net kruisen op een kerkhof. De mensen uit de buurt protesteren daartegen. Ze willen in de weekends daar hun auto parkeren, zoals vroeger. Plotseling mag dat niet meer. Er is controle. Pa heeft er een protestbrief voor de kranten over geschreven. Zijn titel is: PRIVE-AUTOKERKHOF. Ja, hij zit nu eenmaal in de reclame. Zijn zoon wordt ooit een bekend dichter. Waar zend ik mijn gedichten naartoe?

25 april

Vrije schrijfbeurt voor Nederlandse Taal
(*De Neus*)

(Dat laat ik natuurlijk weg)

Als de hond stinkt naar hond

Ramses Devolder

(Aanvang) Ik heb geen hond. Vrienden en kennissen van mij wel: Mickey, Darky, Pebbles, Loekie. Dat zijn de namen waar die honden naar luisteren, niet de vrienden en de kennissen. (Een van mijn vrienden gelijkt wel op een Dalmatiër). Trouwe viervoeter of blafmachine?

(Midden) Ik wil geen hond. Pa en ma ook niet. Er zijn vele nadelen aan zo'n viervoeter in huis. Het ergste vind ik dat een hond naar hond kan rieken, vooral als hij in de regen heeft gewandeld. Rieken is erger dan ruiken. Hondendrollen vormen een belangrijke plaag in de steden van ons land. De meeste mensen doen de drol van hun hond niet in zo'n zakje, maar stappen stiekem vlug door.

(Alinea) Wat moeten we denken van iemand die een hondenleven leidt? Het antwoord ligt voor de hond, eh, voor de hand: slapen, eten, suffen, weer slapen, weer eten en weer suffen, wel, daarvoor kun je voor 'luiaard' uitgescholden worden. Verwondert het ons dat er in tekenfilms veel hondenmeppers rondlopen? Neen. Kennen we allemaal de uitdrukking 'zo ziek als een hond'? Ja. 'Een hond in huis vraagt zoveel aandacht als een klein kind', zegt mijn pa. Dat vind ik dus ook.

(Slot) U merkt dus dat ik tegen honden ben. Geef mij maar de kikker in het vijvertje in onze tuin. Hij is weer tevoorschijn gekomen, zo'n drie weken geleden. We noemen hem Bernard Massard. Dat is het merk van de champagne die we dronken t.g.v. de 17de verjaardag van mijn zuster Aline. Soms maken we ruzie

over zijn naam. We zitten namelijk met een dt-probleem: is het Massard of Massart? Of houden we het dan maar op Massardt?

26 april

Heer van de Vliegen!

Geef die Lara maar een vakantiejob deze zomer, twee maanden lang en ver van hier. Ik heb haar met die kerel betrapt achter de fietsenstalling. Hij katapulteerde zijn tong als een harpoen in haar mond. Het is duidelijk aan. Ik wou er net samen met Benjamin een sigaartje opsteken en broederlijk delen. Plotseling had ik geen zin meer in dat sigaartje. Het duurde snotverdomme lang, dat gedoe met die tong. Lara stikte niet. Hij heet Jean-Yves en zijn vader doet in tapijten of zo. Ondertussen stond Benjamin stiekem aan zijn sigaartje te sleuren. Hij blaast de rook uit als een vrouw. Zoals mijn ma vroeger.

‘Wil je niet?’ vroeg hij. ‘Haast je, straks komt Vandevelde.’

‘Neenee, geen zin vandaag.’

‘Waarom ben je dan naar hier meegekomen, schijtlijster.’

Ik keek met afgrijzen naar dat gewriemel. Dan trapte Benjamin het halfopgerookte sigaartje plat. Ik sprong achter op zijn fiets en we reden even later pardoes in de gespreide armen van vogelverschrikker Vandevelde aan de poort.

‘Vandommele, Devolder: terug!’

Wij terug, te voet. Lara en Jean-Yves, hij met zijn fiets aan zijn hand, stapten zalig glimlachend naar de schoolpoort. Ze zag me niet, maar ik keek ook niet.

Heer van de Vliegen, de liefde is lelijk. Ze smaakt naar tandarts en etensresten van gisteren.

28 april

Er wordt behangen en geschilderd in het huis aan de overkant. Er komt een jong stel in wonen. Door de openstaande deur hoorde ik de goeie ouwe Fun Lovin' Criminals. Dat is een goed teken. Zouden ze ook nog met hun tong in elkaars mond zitten wriemelen?

Einde (voor L.)

Een nare droom

als je ontwaakt:

het Leven.

Ooit een droom.

Nu rook.

(Marram)

30 april

We hebben twee extra vrije dagen. Pas woensdag wordt het weer onvakantie. Toen ik pa's e-mailbox opende, las ik een bericht over een jongen van negen met een tumor in zijn hoofd. Hij moet dringend behandeld worden, maar dat is duur. Vrienden van zijn vader roepen iedereen op om dat bericht door te zenden en drie euro over te schrijven op een rekeningnummer. Ik heb doorgemailed naar Tyfus en naar Anaïs. Toen ik in de zesde klas van de basisschool zat, kwam Pieter plotseling niet meer naar school. De meester zei dat het ernstig was. Ik durfde niet naar de kliniek om Pieter te bezoeken. Drie weken later was hij dood van kanker.

Waarom?

Fun Lovin' Criminals.

Het gelaat van Jezus op teevee.

Church of Noise.

Waarom moet je leven

als

aan het einde van de straat

de man met de zeis gereedstaat?

Waarom?

(Marram)

Vanavond ben ik tot bij Björn gefietst voor een partijtje badminton in de tuin. Zijn pa was uit eten. Een Björnma is er niet. Dat geeft een heerlijk gevoel van vrijheid. We nipten van elke fles pisang en martini en porto in de bar ieder 1/2 centimeter. Ik probeerde een sigaret te rollen met de pijptabak van Björns pa. Dat ging moeilijk en het werd een knoeiboel. We moesten het tapijt stofzuigen. Björn zegt dat zijn pa nog wiet heeft gerookt, toen hij jong was. Nu rookt hij gewone tabak in een saaie pijp, zoals in de stripverhalen van *Mortimer en Blake*.

1 mei

Er was een optocht in Maranga. Majorettes met bruine billen gooiden stokjes in de lucht en vingen die weer op. Er kletterde zo'n stokje op straat en de hoofdmajorette keek kwaad om. Het meisje was doodbeschaamd. Achteraan in de stoet deden een dertigtal saaie mensen erg hun best om niet in de maat van de fanfaremuziek mee te stappen.

Aline mocht kiezen wat we vanmiddag aten: worst, bloemkool, kroketten. Pa wou de worsten op de barbecue braden, maar toen begon het te regenen. Alles weer naar binnen. Kroketten passen niet bij worst. Dat zei ma ook. Als het mijn

beurt is, worden het gehaktballen in tomatensaus. Op 6 juli dus. Dan word ik écht 15. Ik doe nu om de twee weken drie kinharen weg met mijn pa's scheerapparaat. Soms probeer ik het met een scheermesje. Op mijn bovenlip zit ook al wat. Daar blijf ik af. Mijn ringbaardje is dus waarschijnlijk in aantocht. Ik vraag een scheerapparaat voor mijn verjaardag. Hoe meer je je scheert, hoe vlugger je baard groeit.

2 mei

Les van De Neus. We kregen onze vrije schrijfbeurt terug. Op de mijne stond: 'Origineel. Vermijd herhalingen (2 x dus). 8/10'. Misschien moet ik hem laten weten dat ik ook gedichten schrijf. Maar dan moet ik weer naar dat haar in (en uit) zijn neus kijken.

PS Ik vind dat in gedichten herhalingen wel mogen.

4 mei

Pa lijkt op een olievlek. Ma kijkt als een donderwolk. Aline ziet er als een verkreukelde krant uit. Het is dus beter onzichtbaar te blijven: er is ruzie over iets, maar ik weet niet wat. Het heeft met Aline te maken. Vanavond bundel ik mijn gedichten (5) en zet ze op computer. Een titel heb ik nog niet. Ook nog geen schuilnaam. Kanshebbers: Black Jack, Jonas Uytdebuyck, Marie-Martine Derwol, Ramses D. Waarschijnlijk wordt het echter Sally-Jane Dee. Een meisjesnaam maakt meer kans bij uitgeverijen. Aline kroop om halfnegen al in bed. Oom Bart en tante Birgit waren nog op bezoek. Ze hadden twee soorten kinderen mee. Ik bedoel: elk hun eigen kinderen, want ze waren al eens getrouwd in hun vroeger leven.

6 mei

De bergduivel in de Afrikaanse woestijn zuigt met zijn huid de dauw uit modderpoeltjes in het zand op. Waar het water dan via kleine kanaaltjes passeert, kleurt de huid donker. Nog een ander raar beest is de longvis. En de slang met de zonnepanelen. (National Geographic Channel). Aline wou dit weekend naar een appartement aan zee met enkele van haar volleyvriendjes. Mocht niet. Het feestje ging niet door. Donder & bliksem!

Ik breng deze dag om met schoolwerk. Avondlijke yoga-oefening: naar tv staren zonder te kijken. Senator Y., wiens politiek partijtje van naam veranderde, en die ondertussen zelf van partij veranderde, was weer op tv. Ik haat politiciers.

9 mei

Ik ben te mager. De kerels van *Korn* zien er op mijn affiche in mijn kamer veel steviger uit, ook al dragen ze meisjesvlechten. Kan ik worden als oom Bart? Hij weegt 98 kg. Weer ruzie in huis. Aline wil een televisie op haar kamer. Ze heeft er al een stuk voor gespaard, want ze krijgt met Nieuwjaar en zo altijd een pak geld van haar meter en peter. Pa en ma willen het niet. Weer donder & bliksem. Vandaag duidde Devreese van wiskunde me plotseling aan om te antwoorden. 'Weet je het niet, Devolder?'

'Eh... ik denk na, mevrouw.'

'Allemaal kijken: Devolder denkt na!'

Devreese is de enige leraar, nou: lerares, die alleen onze achternaam gebruikt. *Devolder* klinkt als een vloek. *Devreese* ook. De volgende keer zal ik antwoorden: 'Ik denk na, Devreese.' Devreese is een vreselijk wijf.

PS Ben verslaafd geworden aan kookprogramma's op tv. Wanneer ik een vogel een vis zie doorslikken, krijg ik honger. Maar wanneer ik een slang met een harige rat hetzelfde zie doen, moet ik bijna kotsen. Pa heeft een cliënt die niets wil eten wat een rode kleur heeft: tomaten, gehakt, pepers, radijzen, biet, zelfs geen snoep. Hij haat ook grenadine. Hij koopt bijvoorbeeld alleen gele appels. En hij snoept wel in alle kleuren, maar nooit in rood.

10 mei

Nu Lara elke dag afgelikt wordt door die Jean-Yves, vind ik haar helemaal niet zo mooi meer. Als ze hier in huis komt, met Aline, bonkt mijn hart niet meer zo hevig als vroeger. Het kan zelfs best gebeuren dat ik later priester word, maar dan wel in een Grieks-orthodox klooster op een berg. Russisch-orthodox mag ook. Een zaak is zeker: ik blijf gedichten schrijven. Mijn verzameling van vijf gedichten heb ik in verschillende lettertypes uitgeprint. Pa vloekte als een ketter. Hij had werk van KOPPIE-KOPPIE mee naar huis gebracht en toen hij aan het printen sloeg, kwam alles er in Arabisch schrift uit. Ik lachte me een krieb en hij werd écht kwaad. Benjamin wil spuitbussen kopen om de muren van de school op te smukken. Tyfus heeft een derde wioldop bemachtigd. Hij heeft het doodgewoon met een schroevendraaier losgewrikt van een wiel van een eenzaam geparkeerde auto aan het Conscienceplein.

11 mei

Heer van de Vliegen!

Pisa heeft zijn scheve toren, Amerika het Vrijheidsbeeld, Moskou het Rode Plein en Maranga zijn mosterd. Het mosterdfabriekje *Woestyn* bestaat al heel

lang. Ze maken daar donkerbruine, scherpe mosterd. 'Mostaard Woestyn' staat er op de etiketten. Wie de mosterd kent en in Maranga komt, wil er een pot van. Vrijdag deden oom Bart en tante Birgit er ook weer mee. (Ze wonen aan zee en *mostaard Woestyn* kun je alleen in Maranga krijgen). Ik wreef een tijd geleden mijn kin met *mostaard Woestyn* in. Je weet waarom, beste dagboek. Het was zo'n gek gezicht, dat ik het goedje er onmiddellijk weer afhaalde. (Gek gezicht!).

PS Toen ik klein was, versierde ik hondendrollen met kiezelsteentjes en Aline reed met een bloemkool in haar poppenwagen rond.

12/13 mei

Neef Jan-Emiel op bezoek met oom Herman. (Eigenlijk is het dus omgekeerd). Jan-Emiel is achttien. Vorig jaar had hij haren als een bakje spijkers, voor de helft blauwgeverfd. Nu laat hij zijn haren groeien. Hij wil ze pas na tien uur elke ochtend kammen. Hij zegt: 'De menselijke haren moeten de kans krijgen om langzaam wakker te worden. Je mag ze niet doen schrikken of bruut storen.' Oom Herman gelijkt heel goed op mijn pa. Het zijn dan ook broers. De ma van Jan-Emiel vertrok zo'n tien jaar geleden naar een andere man. We hielden ons op mijn kamer bezig. Neef Jan-Emiel had foto's mee van die zonne-eclips enkele jaren geleden. Hij had er teksten bij geschreven met veel moeilijke woorden. Ik denk dat hij goed gek is. Hij luistert alleen naar muziek van indianen, leest onbegrijpelijke boeken en beweert dat hij boeddhist is. Ma was jarig gisteren (zaterdag). Aline en ik legden onze centen samen voor een zonnebankabonnement. Pa gaf gewoon geld. Lang leve mijn ginsengmama!

15 mei

Dag dagboek. Vannamiddag was er in het Cultureel Centrum een onbegrijpelijke schoolvoorstelling voor ons. Het was muziek en theater tegelijkertijd van Ward Naeyaert. Het heette: '*Concert voor viool & pyjama.*' Niemand begreep er een snars van. Er waren ook klassen uit andere scholen. *De Neus* en Vandevelde hadden hun handen vol met 'sstt!!' en kwaai blikken. Sommige papieren vliegtjes zeilden tot op het podium. *De Neus* zei dat hij volgend jaar geen enkele voorstelling in het CC meer wil boeken.

'Jullie weten je toch niet te gedragen, het zijn parels voor de zwijnen.'

'Ze moeten maar betere stukken spelen', flapte Dagmar het eruit.

Iedereen applaudisseerde, midden op straat.

Patricia de kip heeft een bastaardei uitgebroed: een vreemd ei dat ma van iemand uit de buurt gekregen had. Patricia kijkt niet om naar het kuiken. Het woont bijgevolg onder een lamp in een kartonnen doos in onze keuken, tot het opgehaald wordt door een of ander verwend nest uit ma's vriendinnenkringetje.

Ma noemt het ding 'Pim', soms 'Pimmetje'. Ikzelf denk eerder in termen van 'vol-au-vent' en 'coq-au-vin'.

Morgen Moederdag. Pa mag ma niks geven.

'Ik ben je moeder niet', zei ze tegen hem.

'Nee hé?' antwoordde hij opgelucht.

Senator Y. wil nu de adel afschaffen. Hij is terug van een uitstapje naar Israël, waar hij partij koos voor de Palestijnen. Ik denk dat senator Y. vooral het nieuws wil halen. Volgens Piquard van Maatschappijleer is België hét land van de chocola en de charlatans.

16 mei

Blauwe planeet
(Ik op de Titanic)

Ratten

Riolen

Katten

Violen

Oorlog & Dood

Geweld & Hongersnood

Why?

(Black) Sally-Jane (Black) (?)

Vrouwelijke-ouderdag. Ma: een keukenweegschaal tot op de gram nauwkeurig (via de *Elektroshop* van buurman Wesley) en een gewone weegschaal waarvan de wijzer onbarmhartig tot op het halve kilogram aangeeft. Bio-ma best tevreden daarmee. Het is dus niet omdat je een liter water drinkt dat je een kilogram meer gaat wegen. Ik deed de test vandaag, om zin te geven aan de wekelijkse zelfmoord-uren. Verhippeltjes, wat scheelt er toch met namiddagen?

PS Jawel hoor: senator Y. is nog maar eens van partij veranderd. Hij is nu helemaal blauw.

20 mei

Is volleybal voor meisjes? Champagne voor de rijken? Dichten voor mietjes? Mijn pen is mijn pistool. Mijn woorden zijn mijn kogels. (Misschien is het toch maar beter mijn schuilnaam weer te veranderen). Ma heeft in haar warmwater-aquariumpje een speelgoed-Titaniekje laten zakken. Het wrakje rust nu scheef op de bodem. Onschool in het vooruitzicht *for me, the undead* Ramses

D(evolder). Het monster van de proeven duikt over enkele weken weer op. Aline wou vanavond niet verder eten omdat ma weer van die gespikkelde kaas-met-kruident gekocht had. Er kwam een discussie van die als een lawine steeds maar heviger werd. En dat omwille van gespikkelde kaas!

GEKTE (Kort kortverhaal door **MARRAM** (?))

Het is begonnen bij het veteren van mijn schoenen. Dat ging niet meer, want ik wist plotseling niet meer hoe dat moest. Daarna ontsnapte me de betekenis van het woord 'strik'. In de tuinvijver brulde een kikker zich te pletter van het lachen. Toen wist ik het: ik wist het niet meer.

22 mei

Pa moest vandaag voor zijn werk naar de kust. Op de A17 kwam hij in conflict met een deel van de Belgische koninklijke familie. Hij reed zoals gewoonlijk op de derde linkse rijstrook, 126 kilometer per uur (beweert hij zelf). Plotseling flitste een zwaantje voorbij en gebaarde nogal wild dat pa weer naar de middelste rijstrook moest. Pa begreep het niet onmiddellijk, want er was niks aan de hand, en (je kent hem!) hij gebaarde dan maar even terug. De rijkswachter begon nu nog dreigender en heviger te zwaaien. Pa schoof op. Vlak daarna flitsten de nummerplaten 20 en 12 voorbij, gevolgd door nog zo'n zwaantje met zwieplicht. Mijn arme pa bleef dan maar een hele tijd braafjes op de middelste strook rijden. Vanavond in het journaal zagen we dat prinses Mathilde en prins Filip een instelling aan de kust hadden bezocht. Natuurlijk: alle koningen en prinses bezoeken watervallen, nieuwe bruggen, instellingen en rolstoelbasketbalwedstrijden. (Het langste woord uit mijn geheim dagboek).

Ik: koningskind, maar ook vondeling. Tijdens een barre winter legden mijn biologische verwekkers (een arme koning en een arme koningin uit Transsylvanië) me te grabbel hier aan de voordeur in de Minnestraat. Ik plaste toen mijn naam in de sneeuw: **Ramses**. Zo wisten ze hier hoe ze me moesten noemen. Ik ben eigenlijk alleen op de wereld. Maranga *sucks*.

23 mei

Benjamin deed vandaag een omhaling op school om geld in te zamelen voor zijn spuitbussen. Zelf heeft hij geen geld genoeg. Hij wil graffiti en tags beginnen spuiten. Maar ze mogen natuurlijk niet weten dat hij de dader is. Al wie hem geld gaf, kreeg een spuitbuskunstwerk, zei hij. Nou, geen probleem: hij haalde nog geen halve euro bijeen. Haal ik soms geld op bij de anderen om een cd te kopen?

Voetbal op tv. Iets internationaals. Waarom trekken voetballers die gescoord hebben hun shirt over hun kop? Eentje liep vanavond met zijn * * * tegen zo'n hoekpaaltje, maar het plooid mee. (Het paaltje). VIER DAGEN ONSCHOOL!!

Minivakantie 24 - 27 mei

‘Er moet ook gewerkt worden, hé, en je weet wat ik bedoel!’

Pa tegen Aline en mij, de ochtend van donderdag 24 mei in de beginjaren van het tweede decennium van de eenentwintigste eeuw. En om het heel duidelijk voor ons te maken, voegde hij er aan toe: ‘We zijn al eind mei.’ Ja, de jaarlijkse oorlog tussen gerimpelde mensen en hun ongerimpelde nageslacht is weer begonnen. Kinderarbeid! Ik hoef nooit kinderen. Gelukkig worden over enkele jaren alle leraren door computers vervangen. In Zweden is dat al zo. Een computer heeft geen neus, dus kan er geen haar uit komen. De computer van Devreese zal dan wel vol met virussen zitten.

Pa heeft 20 pulletjes shampoo gewonnen! Er was een wedstrijd om de beste slogan voor WHASH te bedenken. WHASH is het merk van een haarshampoo. Je mocht de naam van dat merk niet vermelden en je moest minder dan 20 woorden gebruiken. De bekroonde slogan komt op duizenden bierviltjes in de cafés, samen met de naam WHASH natuurlijk. Toen pa het nieuws bekendmaakte, was hij een beetje beschaamd. Ma wou natuurlijk weten wat voor slogan hij dan wel bedacht had. Het duurde een tijd voor hij die even op wou schrijven; hij deed alsof hij het precies niet heel goed meer wist. Dan kwam het er eindelijk uit: *KLEREN, SCHAT? NIKS VAN AANTREKKEN. IK ZIE JE HET LIEFST MET JE HAAR.*

‘Oh!’ deed ma. ‘Mooi! Maar . . . die schat, ben ik dat?’

‘Dat rijmt!’ riep Aline. En zo was pa weer gered.

‘Dertien woorden maar, hé’, zei hij opgelucht. Goed voor hem en goed voor ons: zo is zijn aandacht een beetje afgeleid van onze schoolellende. Kak: nog minder dan een maand voor de eindproeven.

Vanavond was ik mijn haar met WHASH. De 20 pulletjes staan in een proper le-gertje in de badkamer. En binnenkort lezen alle zatlappen van Maranga een blote slogan op hun bierviltje van de heer Wim Devolder, copywriter bij KOP-PIE-KOPPIE, getrouwd met schat. Santé, m'n ratje.

PS Heer van de Vliegen: ik krijg keelpijn.

Vandaag (zondag) waren ze er al. (De bierviltjes). Pa had er een voorraadje mee. Aline wou er wel een paar.

‘Zul je er nu een aan je lief geven?’ vroeg ik.

‘Ik heb geen lief.’

‘Lara wel al, hé?’

‘Pff, moet zij weten.’

‘Maar ze weet het.’

‘Ik ook.’

‘En hebben jullie wat voor school gewerkt?’ vroeg plotseling daardoorheen de bekroonde sloganschrijver. We knikten allebei stevig met onze WHASH-kop. Mijn keelpijn is natuurlijk over, want morgen is het weer onvakantie. Aline niest de ogen uit haar hoofd. Ze heeft weer hooikoorts. Na een dag niezen en snuiten ziet ze er uit als Bernard Massard, onze puit. Ze moet naar de dokter. Ze heeft al drie hooikoortsdokters versleten. Elk jaar vanaf mei-juni krijgt ze spuitjes, mag ze geen kaas meer eten en slikt ze polaraminepilletjes. En dan valt ze overal in slaap. Haar kamer puilt uit van de papieren zakdoeken. Soms schrijft ze wat formules en data op die vodjes. Die neemt ze dan mee naar de proeven. Niemand controleert die vieze snotpropjes. Ik hoop dat Lara gezakt is en het jaar moet overdoen. Dan blijft ze langer bij ons op school.

30 mei

Mens

Kleren: omhulsels.

Gezichten: maskers.

Trek het je niet aan.

De mens heeft zijn grens.

Het pak van de zakenman.

Applaus van de heren

voor het model zonder kleren.

(Ramses)

Dat vind ik mijn beste gedicht tot nu toe. Ik laat het misschien door pa lezen.

01 juni

Pa: ‘Hm... goed. Echt goed.’

Ma: ‘Toon es?’

(Stilte bij de beide ouders). (Aline was er niet. Op haar kamer aan het niezen. Dat moment had ik natuurlijk afgewacht).

Ma: ‘Ja, hé?’

(Ze gaf het blad weer aan mij).

Pa: ‘Het zit in de familie, hé.’ (Beetje trots).

Ma: ‘Dat van die kleren? Of dat zonder die kleren?’

Pa + ma: ‘Hahaha!’

Ik: ‘Ik schrijf af en toe een gedicht.’ (Bijna verklapte ik mijn Geheim Dagboek).

Pa: ‘O? Dat is... interessant.’

Ma: ‘Na de proeven heb je daar weer een zee van tijd voor, jongen.’

En zo kwam ik weer te weten dat ik een jongen ben.

PS Ze mogen er wel zijn, mijn vrouwelijke en mijn mannelijke ouder. De een schrijft sporttabellen, de ander reclameteksten. Samen zien ze er nog geen 100 jaar uit. Ze hebben geluk met hun vondeling, want hij schrijft gedichten. Misschien begin ik deze zomer aan een roman. Ik heb al een titel: 'Het Gevecht met de Citroen'. De citroen is het leven. Mijn schuilnaam staat nu ook vast: MARRAM. Maranga - Ramses. Ik gebruikte die al een keer voor een kort verhaal. Je kunt hem ook achterstevoren lezen, zoals lepel, lul en pap. RAMMAR kon ook. Maar ik kies voor MARRAM.

02 juni

Het Gevecht met de Citroen (01)

door: MARRAM

Het was stil in de stad van de ondoden. Niets bewoog. Er was geen levende ziel te bespeuren op deze paarse paasmaandag.

(Weer naar Björn geweest en verteld over mijn romanplan.

‘Waw’, deed hij, met een sigaret in zijn mond, want zijn pa was weer uit eten.

‘Als je zo beroemd wordt als Stephen King, wil ik je handtekening.’

Björn vertelde dat hij de hele dag niet gegeten had, omdat hij 's ochtends op straat een oude vent had zien fluimen. De fluim biggelde lang aan diens lippen). Op Komodo is vroeger een Duitse baron opgegeten door een varaan (National Geographic Channel).

04 juni

Opendeurdag in het Aloysiuscollege in Maranga. We gaan natuurlijk niet, want 1) het is een vrije dag 2) Aline en ik zitten daar al lang opgesloten. Pa moest eerst gisteren een ontwerper interviewen voor een magazine. De vader van die ontwerper was ook thuis, een oud ventje dat door de oorlog met de Duitsers halfgek geworden is. De tv stond aan en toonde beelden van Duitse carnavalfeesten van enkele maanden geleden. Het oude ventje begon met zijn stok te zwaaien en viel daarna uit zijn fauteuil. Pa kreeg ook nog doorzichtige waterkoffie en zachte koeken van wel vijf jaar oud van de ontwerper.

Het Gevecht met de Citroen (02)

De rolluiken van het oude herenhuis in de Heesterlaan waren half neergelaten. Niemand kon vermoeden wat voor gruwelijks zich hier binnenkort zou afspelen. Alleen de kat Killmouski en een spin boven in de hoek van de eetkamer van het

herenhuis zouden de stille getuigen zijn van de vreselijke moord op de schrijver en kunstverzamelaar One-Eyed Jack Blackbird.

06 juni

Tyfus was vanmorgen te laat op school. Zijn smoes bij Ocket: ‘Er viel duivenstront op mijn hoofd en daardoor moest ik terug naar huis om het eruit te wassen.’ Hij moet natuurlijk nablijven. Anaïs zei tegen Tyfus dat hij een volgende keer béter moest liegen, bv.: ‘Mijn ouders zijn sedert vanmorgen aan het scheiden.’

Pa is vanmiddag weer uiteten geweest met Karolien van KOPPIE-KOPPIE. ‘Die Karolien’, zegt ma altijd, als ze over haar praat. Ze (ma dus) vindt dat een dagschotel volstaat, zelfs een broodje. Ze hadden zeetong gegeten. Pa moet het uiteten met die Karolien beperken.

Het Gevecht met de Citroen (03)

door: MARRAM

Amper een kilometer daarvandaan stak De Bende van de Zwarte Hand de koppen bijeen in een oude loods van een vroegere antiekzaak. ‘Blackbird is een vogel voor de kat’, mompelde OneOne (ofte: 11, Wan-Wan) met een gemene grijnslach. ‘Zeker weten’, bromde Kobein. Larigirl en Sis Elien zwegen onheilspellend. In de verwaarloosde tuin achter de loods kwaakte een kikker. Was dit een voorteken?

Vanavond met ma om zomerschoenen geweest. Maranga heeft de lelijkste markt van het westelijk halfmond. Je kunt er parkeren, je benen breken over oud puin en chinezen in een restaurantje boven een winkel van vrouwenondergoed. De markt lijkt meer op een parkeerterrein van een warenhuis dan op een markt. Niemand echter kan vermoeden dat ik een roman en gedichten aan het schrijven ben. Ik liep er rond met mijn doodgewoon marktgezicht. De afgod van het geluk zorgde ervoor dat ik Tyfus, Björn, Franklin, Anaïs, Alexandra, Dagmar of Benjamin niet tegenkwam. Terug thuis kwaakte Bernard Massard/t -met-d-of-t-zegmaar-dt op de rand van het vijvertje oorverdovend naar mijn nieuwe schoenen, want ik had ze al aan. Kwestie van morgen gemakkelijk te zijn. We wisten eerst niet vanwaar die rare geluiden kwamen. De verse overburen komen vanavond nog een glas drinken om kennis te maken. Hello, my name is Marram.

07 juni

Karen en Wesley doen het dus met elkaar aan de overkant in onze Minnestraat. Aan de linkerkant hebben we geen burens. Daar is een wekje waarin een vergaan reclamepaneel voor verzekeringen staat. Ernaast is slagerij Francine. Francine

en Pedro knikken alleen maar een goeiendag naar ons, en wij naar hen, want we hebben het allemaal altijd te druk en we kopen er bijna nooit vlees. Alleen varia. (Selderijzout, soms eieren, mosterd). Onze rechtse burens zijn An en Rudy, allebei op pensioen. Alleen op de zelfmoorddagen wensen we elkaar Vrolijke Kerst, Gelukkig Nieuwjaar en Zalige Pasen door de beukenhaag in onze achtertuinen. Karen en Wesley zijn onze nieuwe overburen. Tussen de appartementen en winkels in is dat ongeveer het enige gewone rijhuis. (De Minnestraat is een drukke straat vlak bij het centrum). Misschien wil niemand daar wonen. Karen had vrouwenkousen aan toen ze gisteravond op bezoek kwamen. Wesley is een kettinkroker met konijnentanden. Hij blaast zijn rook veel te hard uit. Karen is een gewoon meisje van uitzicht. Ze is stadswacht. Wesley herstelt televisies en videospelers op de industriezone. Ze dronken witte wijn. Fun Lovin' Criminals??

08 & 09 juni

Blokken voor die verdomde rotproeven. KAK KWADRAAT.

10 juni

Astronaut. Apotheker. Vuurspuwer. Hondenmepper. Schrijver. (Orthodox priester).

*Astronaut, zoals Dirk Frimout en Frank De Winne. Maar het is lang wachten voor ze je in een baan om de aarde schieten. Sommigen wensen je wel naar de maan.

*Apotheker wou ik worden na de dood van Pieter in de zesde klas basisschool. Om kanker te genezen. Maar dan moet je ook de hele week in je winkel staan en het gezeur van ouwe mensen aanhoren.

*Vuurspuwer: mijn lijf is te mager om zomaar aan iedereen te tonen. Je kunt mijn ribben tellen.

*Hondenmepper, haha. Honden ruiken altijd naar iets waar ze niet moeten naar ruiken en ze ruiken ook altijd aan alles. (Bijvoorbeeld tussen de benen van de mensen). HONDEN ZIJN SEKSMANIAKKEN.

*Orthodox priester: zit er nog altijd in sedert Lara op de tong van Jean-Yves kauwt (26 april).

*Schrijver. De schaduw op mijn bovenlip blijft en de drie haren op mijn kin vormen het begin van een ringbaardje. Geduld. Negen gedichten. Een stukje roman. Da's al meer dan een slogan.

(! Haar wassen: het groeit !)

12 juni

Weer eens wakker geworden met Lara in mijn bed - het was 03:14 uur. Ik keek net zo lang naar het donker tot ik alles in mijn kamer kon zien zoals overdag.

Ook met mijn ogen dicht bleef ik alles duidelijk zien. Het is een gave. De buurman van Dagmar is een neger en die slaapt met zijn oogleden open. Dat heeft ze zelf nog gezien.

PS Er zijn al enkele proeven bezig. Geen Gevecht met de Citroen. One-Eyed Jack Blackbird rests in peace. Tyfus wil een groepje beginnen met harde muziek en Scream-maskers. Hij heeft nog niks: geen instrumenten, geen muziek, geen maskers, geen groepje. Alleen het schuurtje van zijn oom, een drukker die gestopt is met drukken. Misschien zal Tyfus zijn verzameling wioldoppen wel moeten verkopen. Hij kan zijn groepje 'De Dalmatiërs' noemen. Tot later. Ramses 'Marram'.

15 juni

Pff !!

16 juni

Cigarette

Rook tussen jouw en de wereld. (jou)

- STOP -

Stomme, oerstomme spelletjes op tv. Saaie film. Aline naar Den Tap. Ik niet. Als die Jean-Yves vanavond Lara zwanger maakt, vermoord ik hem. (Perfecte moord: iemand uit een luchtballon gooien. De luchtballon moet hoog boven de stad vliegen - vlak boven de ijzeren pinnen van het hekken van restaurant Lindenhof).

17 juni

Cigarette

Rook tussen jezelf en de wereld . . .

Blauw gordijn van onbegrip . . .

Rook tussen jezelf

en de wereld . . .

Blauw gordijn

van onbegrip . . .

Hoe meer, hoe minder.

Dan niets meer:

as.

DOOD.

(Marram)

Heer van de Vliegen, help me!

PS Als Benjamin ooit met zijn spuitbussen aan de slag gaat, ga ik op pad met hem om hier en daar MARRAM op te spuiten. In het rood. Ik zal ook op de muren schrijven.

17 juni 02:23 uur in de nacht

Het Gevecht met de Citroen (idee)

De moord gebeurt via een warmeluchtballon !

Slaap zacht, Larigirl !

18 juni

Nog twee weken ellende. Vandaag twee dondervlagen. Het regende blaasjes op straat. Pa en ma gingen vanavond een baby bezoeken in de kraamkliniek. Het kind is gemaakt door een van pa's collega's en diens vriendin. Het heeft alles om homo te worden: op het roze (!) geboortekaartje staat dat het schepsel Beau heet en de achternaam van de vader is Grootaers. Hoera voor baby Beau.

De proef van De Neus was papgemakkelijk. Ik neem nu weer de fiets naar school.

PS Een steenrijke Amerikaan betaalt bijna een miljard Belgische frank om mee de ruimte in te vliegen met Russische astronauten. (Moet het niet kosmonauten zijn?) De Amerikanen hebben dat niet graag. Hij mag niets breken en moet slapen in het Russische gedeelte van de capsule. Het is een oud, verschrompeld mannetje met weinig grijs haar en veel geld.

20 juni

‘Uche-uche-uche.’ (Ik)

‘Doen jullie erom misschien?’ (Ma)

‘Ik kan het toch niet helpen dat ik hooikoorts heb.’ (Aline, niezend)

‘Volgens mij is het wat anders.’ (Ma)

‘Uche-uche-uche.’ (Weer ik)

‘Je fietst toch niet naar school in dat dun T-shirt?’ (Ma)

‘Eh . . . neenee.’ (Ik)

‘En jij, zou jij niet beter die bovenste knoopjes dichtdoen als je buitengaat?’

(Ma)

‘Zeg . . . ’ (Aline, halfbloot)

‘Ik ga straks toch maar naar de biowinkel. Jullie zitten in de examens, hé!’ (Ma)

‘Proéven, ma, het is: proéven.’ (Ik & Aline)

‘Whatever.’ (My mum)

En onze ma van de Sportdienst ging pilletjes en drupflesjes kopen bij de Getuigen. De zon fluit en de vogels schijnen. Is het waar dat er in Nederland geen proeven of examens bestaan? Neef Jan-Emiel beweerde dat eens. Ik verhuis naar Amsterdam. De meeste van mijn boeken (19 van de 35) zijn van een Hollandse schrijver. Uche-uche-uche.

23 juni

Opendeurweekend bij Fietsen Hallaert, haha. Er staan twee lelijke bloempotten aan weerskanten van de winkeldeur. Ik passeerde daar in de auto. (Pa reed).

‘Haha! Opendeur bij Hallaert!’ wees ik vrolijk.

‘Is jouw fiets nog altijd in orde? Ze zijn streng, hoor’, zei mijn ouwe.

Ik zei ‘ja’ en dacht ‘kak’, want het ding rammelt alweer zo hevig dat iedereen opzij kijkt. Ik wacht dan ook telkens om erop te wippen en ga met de fiets aan de hand eerst 50 m verder in de Minnestraat.

‘Er komen er veel met zo'n brommertje naar school’, merkte ik nog op. ‘De fietsenbergplaats op school staat er vol van.’

‘Een fietsenbergplaats is voor fietsen, hé’, zei diezelfde ouwe. Ik kneep zo hard in het gesneden brood dat ik op mijn schoot vasthield tot het pijn had in al zijn sneden.

De Slechte Week (24 juni - 29 juni)

Pa: ‘En, zie je het zitten, Ramses? Ga je over naar het vierde jaar?’

Ik: ‘Eh... ik denk het wel. Ik heb al veel gestudeerd.’

Pa: ‘Zeker weten? Je Frans ook?’

Ik: ‘Oui, oui, monsieur. Maar dit is nu zoals de Goede Week. De leraren kruisigen ons eerst, en dan zullen we verrijzen.’

Pa: ‘Hm, jaja. Kijk maar uit. Terwijl iedereen eerst met palmtakken staat te wuiven voor jou, timmeren diezelfde mensen daarna in hun achtertuin het kruis waar ze je aan zullen vastnagelen.’

Ik keek pa aan met ogen als soepborden.

‘Grapje’, zei hij dan. En hij barstte in lachen uit. Ik lachte even mee om het grapje van reclame-pa.

‘Binnenkort ben ik jarig’, zei ik dan.

‘O ja’, knikte hij. ‘Wil je een timmerdoos?’

En weer gierde hij het uit. Er kwam geen einde aan zijn grapjes. De kerel voelde zich zo vrolijk. Was hij weer uiteten geweest misschien met die Karolien? Had hij van de WHASH gedronken?

29 juni

Verrijzenis! Halleluja! Ik ga over naar het vierde jaar. Aline naar het laatste. (Met een paar taken). Ocket van Frans heeft op de oudernamiddag tegen ma gezegd dat het op het nippertje was. Gelul over 'onze tweede taal'. Maar alle groepjes zingen in het Engels! Wie zie ik weer in de klas in september? Wie blijft hangen? Wie gaat iets anders doen? Wie verdwijnt? HET KAN ME NIET SCHELEN. Morgenavond ga ik met een bende naar De Vagant. Ik mag. Tot 11 uur. Ik heb tegen Aline gezegd dat ik haar trakteer. Misschien brengt ze Lara wel mee. En . . . kak. Maar Aline gaat liever naar JC Den Tap. Weinig tijd om verder te schrijven, dagboek. Het is nu 7 uur (avond) - ik moet nog in Maranga rondfietsen om mijn blijde boodschap te verkondigen en ik moet om 10 uur alweer thuis zijn. Idee! De Vagant? (Stiekem bellen naar Björn. YES!)

30 juni (middag)

Gisteravond gekotst in de wc van De Vagant. Veel te weinig teruggekregen van een briefje van twintig euro. Björn zat. Ik ziek. Lara op schoot bij Jean-Yves en Aline op schoot bij Lara. Drie op één barkruk. Rook. Kak. Stik. Tyfus en Alexandra cola's en flauwe moppen. Alles draaide. Te voet met fiets naar huis. Waar Björn? Nog 2 x gekotst onderweg. Pa niet thuis. Oef. Bezoek voor ma, gelukkig. Niets in de gaten. Vlug naar boven. Titanic. Ramses Dicaprio. Iedereen zat daar maar te doen alsof hij al 20 jaar was. Ik geloof dat ik ook iets over mijn Geheim Dagboek verklapt heb. Tegen Aline? Zou Lara dat dan gehoord hebben? ('Het is moeilijk om een genie te zijn. Niemand, geen mens, begrijpt je. Nooit' - National Geographic Channel).

1 juli

De vrolijkheid van pa kende echt geen grenzen. Hij was vrijdagnacht pas om halfdrie gearriveerd en ma vond het niet erg. Toen hij uitgeslapen was gistermorgen, bestookte hij me alweer.

'O!' riep, toen hij me zag, 'dat vraagt alleszins om timmergerei. Zo'n gezicht!'

'Ik heb gisteravond alleen maar wat rondgefietst, hoor', loog ik dapper.

'Maar je ziet er uit als de Lijkwade van Turijn, jongen.'

'Niet waar.'

'En ga jij vanavond nog naar De Vagant? Zou je niet beter gezellig thuisblijven en uitrusten?'

‘Neenee. Ik heb met Björn en Franklin afgesproken.’

‘Om elf uur thuis, hé!’

Ik ben dus gisteravond (alweer, maar dat weten ze niet, van die eerste keer vrijdag bedoel ik) naar De Vagant geweest. Dezelfde ondoden zaten er weer, maar Aline was met haar kliek naar Den Tap. Alle scholieren van Maranga leken wel verzameling geblazen te hebben in De Vagant. Nou ja: eigenlijk buiten De Vagant. Er stonden er meer buiten op het trottoir en in de straat dan in het café. Af en toe passeerde een flik met een hond. Onder de 16 kreeg je geen bier, maar dat was geen probleem. Een ouderejaars deed dat voor je, omdat die dan dacht dat hij de hele wereld was. We troepten samen: Franklin, Anaïs, Björn, Alexandra, Tyfus, Dagmar, Benjamin, Lucas, Anneleen. Iedereen mocht wat wegblijven die avond. Het was warm.

‘Ruik je dat?’ vroeg Björn. Hij snoof diep. We stonden half binnen, half buiten. We snoven mee.

‘Wat?’

‘Ewel: shit.’

‘Shit, man!’

‘Hahaha!’

‘Doe niet kinderachtig!’ snauwde een ouderejaars ons toe. Ik snoof nog even onzichtbaar en onhoorbaar en dat bracht me op het idee om de toiletten op te zoeken waar ik de avond ervoor gekotst had. Het rook er naar zeep. (De rest van dit verslag is zo geheim dat ik het zelfs niet in dit Geheim Dagboek opschrijf).

MIJN CARRIERE ALS SCHRIJVER IS BEGONNEN !!

Daarom:

1. Ik heb 2 avonden na elkaar als de beesten gestapt.
2. De 1ste avond: hel. De 2de avond: hemel.
3. Ik was om 23 uur thuis (te voet - alcoholcontroles)
4. Anneleen & ik hebben misschien iets. We weten nog niet wat. Ze moest om 10:30 weg.
5. Ik was gewoon. (Niet ziek; niet zat).

Leve De Vagant.

PS Iemand heeft nog iets tegen me gezegd over gedichten schrijven. A x x x

2 juli

Ma krijgt 3 weken vakantie vanaf 20 juli. Pa neemt 15 augustus tot 5 september vrij. Het kan niet anders, zegt hij. Dus: geen reis. HOERA !! (x 3). Gedaan dus met de saaie reizen naar Caravanland, naar de Ardennen met zo veel bomen erin en erop dat je niet eens een Arden kunt zien en naar Kust Ze waar ze hun vette lijven in de zon leggen als op een barbecue. Weg met Spanje. Weg met het Zeer Zwarte Woud. Leve de vrijheid!

We eten nu vaak in de tuin (ma kookt 's middags - pa zwaait 's avonds soms met messen en vorken aan het barbecuestel - er komen vrienden en kennissen of we gaan er zelf naartoe).

PS Wat Lara doet, gaat me geen snars aan. Aline gaat op sportkamp (volleybal) en helpt in augustus in Electroshop. IK BEN EEN VRIJ MAN ! (Schrijven).

4 juli

Dag Anneleen

*Overmorgen ben ik jarig. Ik vond het fijn in De Vagant, en wat je zei over gedichten en zo. Was ik nog niet te zat? Jammer dat je weg moest. Ik weet niet goed wat ik je zal schrijven, maar toch schrijf ik je eens. Ik ben blij dat je ook naar het vierde jaar overgaat, maar ik vind het jammer dat je in een andere groep zit. Wiskunde doe ik niet graag. Ik wil wel leren schaken. Is dat niet moeilijker dan wiskunde? (Gekke gedachte: zal ik je schaken? Sorry). Wat doe je in de vakantie? Ik werk aan een roman en schrijf verder gedichten.
x x x Ramses (MARRAM) (Of nee, zonder Marram. Wachten).*

5 juli

Ik durf de brief niet over te schrijven en te verzenden. Stel dat ze hem onderscheppen. Misschien doe ik het binnenkort. Ik zal A. vragen of ze graag een brief zou krijgen.

Het Gevecht met de Citroen (04)

door: MARRAM

(Eerst dit Dagboek opnieuw lezen, voor een stuk).

Laatste zin, 03: 'Was dit een voorteken?' (06/06)

Laatste idee: moord in warmeluchtballon & Larigirl (17/06 - 18/06)

Een week later viel in de Heesterlaan een geheimzinnige brief in de bus. Het donderde en bliksemde boven de stad der ondoden. Nietsvermoedend scheurde One-Eyed Jack Blackbird de enveloppe open. Killmouski schrok even op en dutte dan weer in. Verbaasd las de schrijver de onverwachte boodschap: UW VOORLAATSTE UUR IS GESLAGEN. WIJ WETEN WAAR U HET GESTOLEN LUIK VAN HET LAM GODS VERBORGEN HOUDT. DE BENDE VAN DE ZW. H. Onderaan de brief stond een zwarte hand. Jack controleerde de brief binnensbuiten. Hij was in de stad der ondoden verzonden, gisteren. Meer viel er niet uit op te maken.

Ma heeft het druk. Ze is nog altijd halve dagen aan het werk. Daarom maakt ze vanavond gehaktballen in tomatensaus klaar, voor morgen. Morgen ben ik écht 15.

! 6 juli ! 14 !! Puttendag

Mijn verjaardag begon met ruzie. Aline is uit geweest gisteravond. Toen ze thuiskwam, was iedereen al gaan slapen. Dat was niet naar de zin van pa en ma. De ramp werd nog groter toen ma vanmiddag het deksel van de pot oplichtte: er zaten vijf putten in de gestolde tomatensaus. Aline had gisteravond toen ze thuiskwam nog vijf gehaktballen van mijn verjaardagsmenu gestolen en verorberd! Toen werd ik ook goed pissig op haar. Voor de rest zul je maar jarig zijn. Van ma en pa kreeg ik een scheerapparaat. Ik gebruik het volgende week wel eens. En opslag van mijn zakgeld. (Het gaat niemand aan hoe veel). We aten vanmiddag, nou: ballen en putten. Aline zei geen woord en verdween zowat de hele dag naar haar kamer. Ik zwierf vanavond wat rond in Maranga. Een andere zwerver controleerde de parkeermeters of er muntjes in het teruggeefluikje lagen. Er staan houten huisjes op de Markt en het Schouwburgplein waar je kunt eten en drinken. Het feest duurt tien dagen lang. Waarom zetten ze huisjes buiten als er al overal cafés en restaurants zijn? Ik krijg daar claustrofobie van. Met Björn een appeljenever (gratis) geproefd aan het huisje van bistrot Heilig Toledo. Lekker. Gelanterfant. Ik luisterde niet echt naar wat iedereen zei en loerde voortdurend in het rond op zoek naar Anneleen. Ik durf die brief aan haar nog niet te verzenden. Wie doet bij haar thuis de brieven open? Wat zal ze wel denken?

7 juli

Negen rondjes gefietst. Ik bedoel: rond de rode postbus van Maranga-Centraal. De negende keer mikte ik fietsend de A.-brief in de bus. Daarna peddelde ik als een razende naar huis. HET IS GEBEURD. Misschien zal Anneleen zich net als One-Eyed Jack Blackbird voelen, toen hij de brief kreeg. Maar... staat er een postzegel op?! Ja? Nee? Heb ik . . . ? (rewind, rewind). Ja. Ik heb op Aline's kamer een postzegel gepikt. Zoveel is zeker. Maar heb ik er die ook op gekleefd? Ik ben zo met mijn brief bezig geweest, dat ik dat niet goed meer weet. Ja. Ik zie de postzegel nergens zwerven. Ja dus. (Op de enveloppe staat geen afzender of afzendadres. Alleen maar: R XXX. Wat doen ze in het postkantoor met enveloppes zonder zegel en zonder tegenadres? Openscheuren en lezen?)

9 juli

Snotverdomme, opschudding in de Maranga Courant. De vroegere directeur van Home Markant is opgepakt en beschuldigd van pedofilie met de mentaalgehandicapten uit het instituut. Het is een broeder op pensioen. Jarenlang heeft hij zijn fikken niet kunnen thuishouden. Hij bedreigde zijn slachtoffers ook als ze het in hun hoofd haalden iets te verklappen. Nu pas is alles uitgekomen. De broeder zit nu ergens opgesloten in de cel. De huidige directie van Home Markant zal een andere naam zoeken voor het instituut.

Nou, Anneleen met haar wiskunde: zou ze dan ook van klassieke muziek houden? Dat wil ik ook wel beginnen doen, maar ik heb ergens gelezen dat Vivaldi een roodharige pedofilie priester was. Zat die dan ook aan de kinderen te prutsen terwijl hij meesterwerken componeerde? Kunstenaars en genieën zijn vaak vieze ventjes. (Alliteratie of stafrijm).

Vandaag: 3 Marlboro Light. (Verbergen op mijn kamer). Boodschappen. Zappen. (Rijm).

Schrijft Anneleen terug? Mijn adres staat binnen op de brief. Zij woont op Hoog-Maranga in de Hopstraat. Ik durf me er niet te vertonen, want ze heeft een boze stiefmoeder. Vertelde ze. Snotverdomme. Hop, Anneleen!

11 juli

Weer een optocht door de stad, zoals op 1 mei. Vlaamse leeuwenvlaggen wapperden dapper in de straten. Ze werden gedragen door saaie mensen. Er liep ook een groep Kojaks mee in zware stapschoenen en legerstock-kleren. De zon glom op hun schedel. Vooraan liepen een fanfare en enkele politici, daarachter zo'n honderd mensen en twintig meter nog daarachter, voorafgegaan door flink veel rijkswachters, die glimmende Vlaams Belangers dus. Er werd voortdurend over en weer geroepen tussen de twee groepen en soms tussen groepjes toeschouwers en de Belangers. Geef mij maar de 1-meistoet met de meisjesbillen. Ik wil geen politieke dichter worden.

12 juli

Sedert mei ongeveer is onze kikker Bernard Massard alweer spoorloos. Hij zit niet meer op de rand van ons vijvertje te zonnen. Misschien is hij naar de Lisgracht, een brede beek die hier niet ver vandaan door het Mathildepark loopt. (Misschien verandert Bernard daar dan in een prins). Aline is vandaag terug van volleykamp aan de kust. Ze is naar Electroshop geweest en daar heeft ze een elektroshock opgelopen: achter in het grote atelier werkt onze overbuur Wesley ook. Eerst heb je de grote winkel vooraan. Achterin is het herstelatelier. Daar werkt Wesley dus, samen met anderen. Aline moet afstoffen, stofzuigen, ramen lappen en helpen bij inpakken en zo met de andere winkelbediendes. Pa heeft

voor de job gezorgd: hij heeft nog reclame geschreven en getekend voor Electroshop-brochures. 'Ik zie het niet zitten, de hele maand augustus binnen in die winkel! En ik ben allergisch voor stof', zei Aline vanavond op mijn kamer. (Ik kreeg eens bezoek van mijn zus!).

'Mag die Wesley daar ook zo veel roken?'

'Pff... weet niet.'

'Hij werkte toch op de industriezone? Dat zei hij toen ze hier op bezoek waren.'

'Daar is de grote fabriek van Electroshop. Misschien is hij nu overgeplaatst naar het centrum.'

'Hoeveel verdien je?'

'Zeven euro per uur.'

'Waw. Mag je alles houden?'

'Zeg! Ik werk ervoor, hé!'

'Kun je dan nog wel trainen met de ploeg?'

's Avonds, hé. Maar als ik op zaterdag ook moet werken, mis ik misschien de oefentornooien.'

'Zijn je taken voor school al gereed?'

'Die heb ik op kamp gemaakt. Nog eentje, en ik ben ermee klaar.'

'Doet eh . . . Lara ook een job?'

'Die is op reis. Daarna speelt ze ergens monitrice.'

'Ha. Aha. Ziet ze nog Jean-Yves?'

'Jaja.'

'Zeg: wat ga je kopen van dat geld?'

'Dat zakgeld? Pff . . . Misschien spaar ik wel voor een auto. Of om alleen te gaan wonen.'

'Tja, prettige deelneming, Aline.'

'Wacht maar tot jij zeventien bent! Pa zal wel iets voor je regelen in een van die stomme firma's op de industriezone.'

'Ik kan reclame gaan schrijven.'

'Reclame is iets anders dan gedichtjes, hoor.'

Mijn oog viel plotseling op mijn Geheim Dagboek voor me. Ik greep ernaar en...

'Hé!' zei Aline. 'Ik heb ook zo'n... zo'n...'

'Jaja', zei ik vlug, en ik klapte het dagboek dicht.

'Je kreeg het van mij voor je verjaardag. Heb je er iets in geschreven?'

'Mijn adressen.'

'Ah ja.'

'En jij? Daar schrijf jij gedichtjes in, niet? Pa verklapte het eens.'

'Pa? Eh... het is gedichten, niet gedichtjes.'

Ik schoof mijn Geheim Dagboek wat verder op, waar ze er niet aan kon, ook niet onverwacht, en ik deed hard mijn best om niet rood te worden.

'Nou, vertel eens', zei ze dan. 'Wat is hier zo allemaal gebeurd terwijl ik op kamp was? Ben je naar De Vagant geweest? Den Tap? Heb je al een lief? Heb je

aan de wiet gezeten? Heb je je te pletter gezopen met cola?'
Toen niesde mijn zus vijf keer snel en hard.

! 13 juli !

YES ! NO !

YES: briefje van Anneleen. Het begint met 'Beste Ramses' en eindigt met 'Lieve groeten, A., X X X'. Daartussen staat niet zoveel. Ze vraagt iets over mijn roman die ik aan het schrijven ben. Maar ze heeft me toch geschreven! Ik verstop het briefje in mijn portefeuille; zo heb ik het altijd bij me.

NO: in het briefje vraagt ze mijn e-mailadres. Om eens te kunnen mailen als ze op reis is. NO, NO: ze verdwijnt een volle maand naar de Ardennen, waar snotverdomme zoveel bomen staan dat je er geen enkele Arden kunt zien. Ik moet haar opbellen en het adres aan de telefoon zeggen want ze vertrekt morgen al. Ze gaf me haar telefoonnummer.

Ramp. Had ik maar een gsm. En e-mail? Ja, via mijn WHASH-pa.

14 juli

Ik fietste vanmorgen al in Hoog-Maranga rond, op zoek naar de Hopstraat. Om gek van te worden: Gerststraat, Maandagweg, Plataanstraat, Groenweg, Stokerijstraat, Wijngaardstraat, Dwarsweg, en eindelijk, plotseling: Hopstraat. Het is een lange, sjieke straat met grote tuinen en huizen. Overal staan blinkende mobilhomes en dure auto's. Waar Anneleen woont, nr. 14, durfde ik niet goed te kijken. Ik fietste vlug voorbij, terwijl mijn hoofd gloeide als een lamp. Uit mijn ooghoeken zag ik beweging op het oprijlaantje, in en rond zo'n mobilhome. Terugkeren deed ik niet. Haar boze stiefmoeder mocht me eens zien. Ik fietste treurig naar het Mathildepark. Net nu mijn haren lekker wild halflang staan, verdwijnt A. zo'n dertig dagen uit mijn leven. Dertig maal vierentwintig uren! In het park bedacht ik een noodplan. Tegen tien uur was het er. Ik fietste ijlings naar drukkerij Decaluwé en kocht er een balpen. Daarna flitste ik naar het station en kocht er een goedkope telefoonkaart. Daarna fietste ik naar een verre buitenwijk, op zoek naar een veilige telefooncel. Niemand mocht me zien. (Aline, pa of ma konden in de stad zijn). In de cel grabbelde ik gejaagd naar mijn portefeuille met het A.-briefje. Die . . . was er niet meer. En . . . waar was mijn telefoonkaart? Ik hield alleen mijn balpen over. (Zie je wel. Het wil me maar niet lukken. Als er een steen uit de lucht valt, is het gewoonlijk op mijn kop).

Vervolg.

Terug naar het station met bonzend hart. Het leek alsof het uit mijn borstkas wou springen. Er stond een kleine file aan loket 3, het enige dat snotverdomme open was. Ik stond zowat tegen de ruggen van de wachtenden op te springen,

toen de loketman me in de mot kreeg. Hij greep naar ergens naast zich en zwaaide glimlachend met mijn portefeuille. Iedereen keek om. (Kramp van het schrijven).

Vervolg.

Eind goed, al goed. Terwijl het zweet van me droop, telefoneerde ik naar het huis van Anneleen in zo'n open cel vlak bij de taxiparkeerplaatsen aan het station. 'Is 't bij Anneleen alstublieft?' 'Ja. Wie is het?' (DE stiefmoederstem. Klonk zacht en mooi. Of was het een zuster?) 'Eh . . . een schoolkameraad.' 'Minuutje... ANNELEEN! TELEFOON!'

15 juli

Ik heb dus het Ardennenadres van Anneleen en ik zal haar zo vlug mogelijk schrijven. Ze zei dat ze niet graag op reis vertrok, maar dat ze niet veel kon zeggen aan de telefoon, je weet wel. Ja, knikte ik, maar dat zag ze natuurlijk niet. 'Is er wat, jongen? Gisteren stond je in schuim en zweet en vandaag zie je zo bleek als een verse schotelvod.'

'Nee, ma, neenee.'

Ik heb nu 4 souvenirs: een briefje van A., een balpen, haar Ardennenadres op de keerzijde van haar briefje gekrabbeld en een telefoonkaart waar maar enkele eenheden van zijn opgebruikt. Yes, no & kak. WEG MET DE ARDENNEN.

16 juli

Dag dagboek. Ik blijf eenzaam achter. Misschien word je wel een nachtboek.

Het Gevecht met de Citroen (05)

door: MARRAM

'Zou jij iemand kunnen vermoorden, Kobein?' vroeg Larigirl. Tussen haar fel-rode lippen bungelde achteloos een sigaret. 'Mm . . . Jack, bedoel je?' 'Misschien.' 'One-One is er niet toe in staat, denk ik.' 'Ach. Ik wel. Ik zou bijvoorbeeld iedereen neerknallen die ook maar een poot naar je uitsteekt, Larigirl.' 'O, schat!' 'Wanneer arriveren 11 en Sis Elien?' 'O, over een uurtje maar, Kobein.' 'Nou, dan hebben we nog even de tijd om . . . ' Larigirl glimlachte fijntjes, trapte de sigaret onder haar hak uit en knoopte haar bloes los. 'Laat mij dat maar doen, Larigirl', fluisterde Wan-Wan hees. Hij stond op en vergrendelde de deur van de oude loods aan de binnenkant.

Lopen er pedofielen rond in de bossen van de Ardennen? Morgen schrijf ik een brief.

17 juli

Het is druk. Tyfus wil een geheime wioldoppenfuif geven omdat hij er al zeven heeft. Zeven is een heilig wioldoppengetal, zegt hij. Anaïs en Franklin vertrekken op reis. Aline speelt voortdurend piano op de computer om haar taken af te krijgen. Dagmar is op haar skateboard omvergereden door een fietser. Ze heeft een en ander gebroken en verwacht bezoek. Ik moet dringend naar Anneleen schrijven.

19 juli

Dagmar valt best te pruimen, ook met twee gebroken ribben, een kapotte pink en zoveel schrammen dat het lijkt alsof haar gezicht achter tralies zit. Ze gaat in september naar een andere school in Maranga (Walburg), maar we houden contact. (Beloofden we plechtig). We zaten in de tuin bij haar thuis. Haar moederwezen was gelukkig niet thuis. Het is een bemoeiziek kreng. Ik vertelde Dagmar over Anneleen. En dat die pas 15 augustus weer uit de donkere Ardennen te voorschijn komt. Toen ik na anderhalf uur weer naar huis ging, had ik zin om met Dagmar te trouwen en Anneleen te schrijven: 'Zie je nu wel, dat komt ervan, met die stomme reizen.' Dagmar beweert dat ze een stalker heeft: een oudere kerel die haar al drie keer gevraagd heeft of ze voor foto's wil poseren. Persoonsbeschrijving (volgens Dagmar): een kerel met een zwart ringbaardje, niet te groot, zijn haar is geknipt in de vorm van een kiekenkont. Bril met blauwachtige glazen.

(PS Lucas heeft in het warenhuis C & P zo'n goedkope bril gekocht met doodgewoon glas in. Hij vindt dat hij er nu slimmer uitziet).

20 juli

Ma drie weken thuis. 'Nu kun je het Titaniek-wrakje in je aquarium eens rustig afstoffen', zei pa. Het Electroshop-spook nadert zienderogen voor Aline.

Dag Anneleen

Eindelijk kan ik je eens schrijven. Hier in Maranga is alles o.k. Er gebeurt niks. Dagmar heeft haar ribben gebroken na een skateboardaanrijding. Haar gezicht lijkt nu op de krant van verleden maand. Ik ben op bezoek geweest bij haar. Je hebt de groeten. Lucas draagt een bril waar hij net zo veel of net zo weinig door ziet als voorheen. Hoe gaat het ginder in de Ardennen? Een maand is zo lang. Ga je weer eens naar De Vagant na 15 augustus? Ik probeer te werken aan mijn roman. We gaan niet weg. Aline heeft een vakantiejob in Electroshop. Ze noemt het: elektroshock. Beste groeten, hierbij nog een kort gedicht van mij.

Leeg

*Weg is niet gezien.
Stad slaapt in.
Waar ben je?
Ik voel me halve mens
met oud nieuws.
De zon regent mijn tranen.
Ik waai door de stad.
Ik waai maar . . .
en waai maar . . .
Ongezien*

MARRAM

21 juli

Prettige deelneming met de Nationale Feestdag van België, snotverdomme. Ik kocht vanmiddag een gedroogde vis aan een kraam op het Schouwburgplein, zette er mijn tanden in, en KRAK!, mijn voorste tand brak af. Ik hoorde het gekraak overal in mijn hoofd. Thuis controleerde ik het gat voor de spiegel. Ik leek op een kind uit de eerste klas. Ma maakte een spoedafpraak met tandarts Walley. Die gaat pas eind augustus met vakantie. Het kan maar maandag. Voorlopig kan ik de v, de f, de s, de z, de t en de d maar half uitspreken. FWOFFWERDOMME !!

22 juli

‘Wil je niet even naar De Vagant?’ (Pa)
‘Niet met een gat in plaats van een tand!’ (Ik)
‘Hahaha!’

Pa ontdekte mijn talent voor slogans. Ter ere van ma's vakantie zwaaide hij met vorken en messen in de tuin. Wim Devolder: jager, voedselbereider. Er kwam bezoek, nogal leuk. Ik kauwde mijn voedsel alleen met mijn kiezen, aan de rechter- en de linkerkant van mijn mond. 'Die' Karolien van KOPPIE-KOPPIE was er ook, met haar vriend. Ma maakte die flink dronken. Tot het hartstikke donker werd (drijvende kaarsen op het vijvertje) werd er gepraat over 1. KOPPIE-KOPPIE 2. Reizen 3. Mijn afwezige tand. Aline kwam om elf uur thuis. Ze was zat, maar haar beide ouders (m/v) merkten het niet, want die waren ook onder de olie. Ik greep dan ook maar naar de fles, en ik moest weer denken aan dat familiemeisje op de begrafenis van mijn Russische overgrootvader, dat mij rode wijn gaf. Het werd erg laat. Ik kreeg nog zin om een sigaret op te steken, maar de ouderlijke zathedigheid ging daarvoor niet ver genoeg, merkte ik. Je kunt niet alles ineens hebben. Pa rookte als een Turk; ma stak er af en toe ook weer eentje op.

23 juli

Om 10 uur 45 met een stinkende bek naar tandarts Walleyn in het Spinneschoolstraatje. Ik probeerde aan Anneleen, Dagmar en Lara te denken, en aan lachgas, maar telkens die smoeltjeswitjas met een instrument mijn hoofd naderde, opende ik angstig mijn rechteroog.

‘Bij pijn: linkerhand omhoog.’

‘Mmpff.’

‘Pijn?’

‘Mmpff.’

Het duurde 100 jaar, maar ik voelde niks. Alleen kramp in mijn nek en mijn onderrug. Naar huis met een voorlopige vervangtand. Over twee weken krijg ik een echte tand. Die kost een bom duiten. Ma zal haar bankkaart mee moeten geven.

PS Toen ik daar lag als slachtoffer van een gedroogde vis, deed ik een uitvinding. Het is een ei van Columbus. Ze moesten de doden rechtop begraven. Zo sparen de onnoden plaats uit, en kunnen er driemaal meer (dode) mensen op een kerkhof. Niet iedereen wil in de fik. In plaats van 'Hier ligt X' wordt het dan 'Hier staat X'. Ze moeten dus de putten kleiner, maar dieper graven.

24 juli

Het Gevecht met de Citroen (06)

door: MARRAM

One-Eyed Jack Blackbird was de nazaat van de nooit ontmaskerde dief van het Lam Gods. Het gestolen paneel deed jaren dienst als onopvallende strijkplank in de familie. Generaties wasgoed werden op de achterkant ervan in de plooi gestreken. Het bleef een familiegeheim. Want wie wil van een dief afstammen? En teruggeven kon niet meer. De naam van de familie zou voor altijd besmeurd zijn. En Jack haatte de persmusketen als de ziekte. Het was Larigirl die op een dag heel toevallig het grote geheim ontdekte. Als gezakte studente Kunstgeschiedenis zocht ze een job. Ze wou ook van Killmouski af, haar poes. Omdat de vrouw van One-Eyed Jack Blackbird overleden was, en hij maar één oog had, zocht de schrijver/kunstverzamelaar huishoudelijke hulp. Hij zette een advertentie in de krant. Larigirl zag die. Daarna . . .

(Telefoon van Vlektyfus. Hij is door de politie betrapt bij het loswrikken van zijn achtste wioldop. Hij moet van de politie en van zijn pa zijn collectie naar de container doen. Ha ende ha ende hahaha !!)

26 juli

Geen wioldoppenfuif. Spoedvergadering in het Mathildepark: Tyfys, ik, Lucas, Björn, Benjamin. Er zaten nog meer vlekken op Tyfus' kop dan gewoonlijk. We kregen ruzie over de nepbril van Lucas vooraleer we de wioldoppendiscussie konden openen. Lucas liep boos weg. Met T., B. & B. naar Dagmar. Eerst plukten we enkele bloemen voor haar in het park. Tyfus moest vroeg weg, want na 4 uur zou zijn pa met hem naar het containerpark rijden. Björn gaf de bloemen aan Dagmar. Hij wou haar ook even kussen, maar dat liep verkeerd af omdat hij een sigaartje in zijn mond had gestoken toen we in de tuin aankwamen. De ma van Dagmar zei dat ze geen rokers over de vloer wilde.

‘Dit is de vloer niet, maar de tuin’, zei Björn, en hij vloog er onmiddellijk uit. Nou: hij moest weg. Daar zat ik dus met Lucas en Benjamin bij Dagmar. En haar ma bleef er ook bij, als een sfinx.

‘Waar hebben jullie die bloemen van?’ vroeg ze plotseling.

Nooit trouw ik met Dagmar. Of ze moet ergens anders gaan wonen, bij een andere vrouwelijke ouder.

27 juli YES! (NO!)

Hoi Ramses!

Hier een briefje van A. uit de A. Merci voor je brief. Het is hier . . .

(Ik blijf met een vreemd gevoel zitten. Het is één groot feest ginder in die vreselijke Ardennen want al die Nederlandse en Duitse mobilhomers en caravanners fuiven er elke avond op los en Philippe daar en Jean-Loup ginder en Tore zus en Marcel zo en ik zit hier in Maranga met een valse tand in mijn smoel. Kak. Kakkerdekak.)

Geen zin om terug te schrijven. Wie heeft die stomme reizen uitgevonden?

Marco Polo? Columbus? Ik rook twee sigaretten na mekaar met mijn raam open en ga ziekjes slapen, nou: woelen. Misschien overlijd ik wel slapend. Heer van de Vliegen, help mij.

(02. uur 14)

Het *Gevecht met de Citroen* wordt niks. Mijn tand die het gat vervangt, doet pijn. Of doet het gat pijn? Anneleen heeft vier andere lieven in de Ardennen. Aline is een asshole. Ma wil alles ondersteboven poetsen. Pa heeft een bromperiode. Ik ben vandaag ook naar de kapper geweest voor pieken en een korte vlecht opzij van mijn kop. Het valt niet echt mee. Thuis zegt niemand er iets over. Tijd voor een gedicht, dagboek.

Eclips

Als de stralen van de zon

*gevlochten worden tot een nulpunt
dan is het gevecht met de citroen
verloren . . .
Zwart is afwezigheid van kleuren.
Kijk niet. Niet kijken.
Zwarte zon.
Zwart gat.*

MARRAM

28 juli

Jeugdhuis Den Tap. Misschien moet ik het haar op mijn kop afscheren. Anaïs en Franklin waren terug. Ik zag Lara en Jean-Yves in het halfduister. Björn was jarig. Aline speelde aan de pooltafel met een kerel in zo'n belachelijke gevlekte legerbroek. Ik wist niet dat ze dat kon. Pieter draaide muziek. De hele avond zaten Björn, Benjamin, Anaïs en Franklin daardoor tegen elkaar op te schreeuwen. Aline kwam een sigaret draaien uit Björns pakje. Even voelde ik me goed. 'Hoe is het met je boek?' vroeg Benjamin plotseling. 'Hoe weet jij dat?' 'Anneleen gebeld.' 'Ah.'

Toen besloot ik orthodox priester te worden in een geheim klooster. Driemaal Church of Noise, maar het deed me niks. Pieter en Jean-Yves kregen hommeles over de muziek. Aline verloor bij het poolen en ging wat met Pieter flirten. Dus dat werd een gedoe tussen haar en die gevlekte kerel en Pieter en Lara en Jean-Yves. Net de Ardennen. Ik was blij dat ik mij tot de orthodoxe kerk had bekeerd en alleen nog maar moeilijke gedichten zou schrijven. Ik ging zelfs een halfuur mediteren in de toiletten daarover, tot ik weggejaagd werd. Jeugdhuis Den Tap = bende assholes. Fuck you all. (A priest).

29 juli

Een sledehond in Alaska heeft maar een halve zalm per dag nodig. Holy frisco. Op zoek geweest naar Dagmars stalker. Er lopen echter tientallen kippenkoppen met kutbaardjes rond in Maranga. (Ik wil geen haar meer op mijn kin sedert Het Gevecht met de Citroen stilligt. Ik scheer me nu elke week). Mosselen in de tuin. Aline wordt zo onuitstaanbaar dat je er alleen nog krenngesprekken mee kunt hebben. (Woord uitgevonden door Wim Devolder). Machtige Merlijnfilm op tv.

31 juli (Halfweg onschool in de Stad der Ondoden)

Beste Anneleen

Het was weer feesten geblazen dit weekend in Den Tap. Iedereen was er en we hebben wat afgelachen! Morgen (woensdag) begint Aline (mijn zus) aan haar elektrische vakantiejob. Onze overbuur werkt daar ook. Mijn tand is gesneuveld bij het eten van vis. Ik lig nu uren bij de tandarts, want ik krijg een nieuwe. Raad eens waar ik aan denk onder de lamp bij de kiezentrekker? Dagmar gaat in september naar Walburg. We zullen contact houden. Hoe gaat het nog ginder? Beste groeten.
XXX R.

01 augustus

Aline is naar de arbeidsmarkt vertrokken met een gezicht als een verkreukelde krant. Ze zei dat ze de hele nacht niet had geslapen. Haar kamer hing vol rook. Ik heb een idee voor een nieuw boek. Het wordt een alfabetboek waarin ik per letter mijn gedachten over dingen zeg. Zo zou het kunnen gaan:

A = aardrijkskunde. Waarom zou je dat nog studeren: de wereld is toch rond en dus kom je altijd jezelf weer tegen of diegene die je zoekt. Je kunt niet verdwalen.

= Anneleen. Samson & Delilah. Romeo & Julia. Ramses & Anneleen.

B = ?

C = Christus. Historische figuur die de yogakunst beheerste.

= Church of Noise. Beste groep uit het begin van de 21e eeuw. Rock 'n roll is stonedead!

Enzovoort. Per letter kan ik voortdurend aanvullen. Ma maakt vanmiddag mosselen klaar: Aline komt vlug over en weer naar huis, en oom Herman en neef Jan-Emiel komen langs. Ze zijn op doorreis naar een folkfestival. Ik mag eigenlijk mee, maar ik zie dat niet zitten. Ik ben geen folkie. Jan-Emiel heeft er geen probleem mee, want er komen ook indianen naar het festival. (M = mosselen).

PS Onverwacht besluit om 15 uur in de middag: ik ga toch mee naar Pulvervoorde Good Folk. We kamperen er tot zondagavond, het hele festival lang. Er is plaats in de tent bij oom en neef. Ik moet alleen een slaapzak, wat geld en kle- ren meedoen. Holy cow, Ramses Devolder tussen al die folkies! C U back next week, dagboek, met het verslag. Nu ga ik inpakken.

Pulvervoorde Good Folk

02 - 05 augustus

A: Alcohol / B: Bickyburger - Bier / C: Celsius (31°) / D: Delirium / E: Elleboog / F: Frambozen / G: Guinness / H: Haringen / I: Indians ! / J: Joint / K: KSA (Kongolese Slinger Apen) / L: Lookworst / M: Maïs / N: Ni ! Ni ! Ni ! / O: Oum / P: Paardenstaart / Q: KUDOBONZA (JAP) / R: Rat / S: Sardienen / T:

Toiletten / U: Ugh ! Ugh ! / V: VVKS - Scouts (Vorte Vis Kan Stinken) / W: Worst / X: X-RAID (GB) / Y: Y ME ? (N-Ierl.) / Z: Zombie //

Tja, hoe vat ik het allemaal samen? Iemand heette Oom. Een vriend van oom Herman die bloemen at en het hiërogliefenschrift opnieuw uitgevonden had. Jan-Emiel ging uit de bol bij de indiaanse muziek. Hij rookte ook tot hij scheelzag. Ik telde ongeveer 1 000 paardenstaarten op de festivalweide. (D.w.z. mannelijke; de vrouwen lieten hun haar gewoonlijk los hangen). Oom Herman verbrandde zijn elleboog aan een kampvuur van nabijgelegen scouts. Het scheelde niet veel of we kregen oorlog met die pubers. Gelukkig kregen ze een dag later de Kongolese Slinger Apen in de mot, hun concurrenten. Die hadden een nog grotere tent meegebracht. Bah, jeugdbewegingen. Drie volwassen zatlappen zwalpten drie dagen lang rond als de Knights Who Say 'Ni !'. Ze struikelden over tenttouwen en verwondden zich aan haringen. De dikste had aan zijn riem enkele holsters hangen om bekers bier in te zetten. Ik heb maar tweemaal gekotst. (Mijn worst was nog rood vanbinnen). (We dronken guinness in het dorp). We overleefden op frambozen en sardienen en bickyburgers. Die kattenkotsmuziek heb ik erbij genomen. Te veel overalls en bretellen.

06 augustus

Oom Herman (gek) en Jan-Emiel (gekker) nemen hier een bad en vertrekken weer. Ik neem ook een bad, want ik stink. Pulvervoorde Good Folk was leuk op de kampeerweides, maar dat folkgedoe in de tenten mogen ze houden. Na mijn warmwaterbad nam ik een Church-of-Noisebad. Er was vandaag een superkort briefje van Anneleen. Ze schreef: 'Waar dacht je dan wel aan bij de kiezentrekker?' Dat was alles. Binnenkort komt ze terug.

07 augustus

Hoi Anneleen !
Aan jou natuurlijk.
xxx R.

08 augustus

Ik lag anderhalf uur bij tandarts Walley. Hij deed allerlei geheimzinnige dingen die veel lawaai maakten in mijn hoofd. De nieuwe tand krijg ik maar volgende week donderdag. De vervangtand ging er weer in (dat allemaal zonder verdoving, zonder lachgas) en ik gaf hem de bankkaart van ma (een voorschot). Vandaag opgezocht: iedereen die niet op reis is of terug is van reis. Aline heeft al nieuwe vriendinnen in Electroshop. Overbuur Wesley valt wel mee, zegt ze. Vanavond overvalt me een grote angst om dood te gaan. Vroeger vond ik doodgaan niet erg: een tunnel, licht, een heerlijk gevoel. Nu vind ik het niet te doen,

want dan is het voorgoed gedaan. Ik wil alleszins niet sterven voor ik Anneleen nog gezien heb. Hoe vlug vergaat een uitgeperste citroen? Ik zag Benjamin, Lucas, Franklin, Anaïs en Tyfus vandaag. Ze hadden niets te vertellen. Kak. Ik kwam ook gerimpelde mensen tegen, snotverdomme: Anna, de oude lerares Frans, en Devreese van wiskunde. In september moet ik niet meer tegen het wesen Devreese aankijken.

(S: Seriemoordenaars. De bekendste seriemoordenaars uit de geschiedenis: Stalin, Nero, Hitler, Cesar, Alexander, Attila, Pol Pot, Pinochet, Hannibal Lector). PS Hitler had maar 1 kloot en hij vrijde met een merk van scheerapparaten (Braun).

09 augustus

In het holst van de zomer

Het is stil in dit gedicht.

Ik mis je gezicht.

(De zon gaat in strepen onder).

MARRAM

Zonder die derde regel is dit een soort van haiku. De Neus gaf eens les over haiku. Saai, saai. Ik wil geen haiku's schrijven. Ze mogen niet rijmen, ze hebben een stom aantal lettergrepen en ze moeten over de natuur gaan. Nou, eigenlijk heeft mijn gedicht dus toch niks met haiku te zien. Ik ben een vrij dichter.

Hi, koe !

Beuh !

10 augustus

Ma wou plotseling naar zee. Aline sprak met pa af om 's middags ergens een martino te eten. Zo kreeg ma vrij. Ik dus mee naar zee.

‘Wil je iemand meevragen?’ vroeg ze.

‘Nee’, zei ik, maar onderweg vond ik het dan jammer dat ik Dagmar niet opgebeld had. Ze is weer geheel en al 1 stuk. Ma pikte een vriendin op, Fran(ceska). Als je 'Franceska' zegt, wordt ze boos. Het moet 'Fran' zijn. Ik dronk een martini bij de middagspaghetti en een glas bier. Ma ook. En zo kwam het dat we voortdurend 'Franceska' zeiden en nog plezier hadden ook op het strand. Ik met twee oude meisjes op het strand! Fran zat er in monokini achter het zeil en ik keek voortdurend niet naar haar. Toen we thuiskwamen, hadden pa en Aline de barbecue geïnstalleerd. Ondertussen belde ik Dagmar even op.

‘Hé!’, deed ze spijtig. Plotseling moest ik niks meer van Anneleen weten. Ik vroeg (Dagmar) of ze nog langskwam voor een warme vleeshap in de tuin. Ze zei dat ze het eerst aan haar sfinx-ma zou vragen. Rond acht uur kwam ze dan,

en ik voelde me de hele avond getrouwd. Francesca hield al haar kleren aan. Pa wou nog vrienden opbellen, maar ma belette hem dat. Het werd laat, de nacht was blauw, en pa belde nog de sfinx op om te zeggen dat hij wel Dagmar heelhuids naar huis zou brengen. Zo kwam het dat . . .

11 augustus

. . . ik met Dagmar en Aline en mijn pa gisteravond laat nog in De Vagant belandde, terwijl ma en Fran in de tuin bleven kletsen. Daar dronken we enkele glazen. Wim Devolder ontvouwde er zijn politiek plan. Hij wil een nieuwe politieke partij oprichten: D'77. In 1977 zijn de kleinere gemeentes en dorpen gefusioneerd met de grotere. Maranga kreeg er toen acht deelgemeentes bij. Pa vindt dat er weer gedefusioneerd moet worden. Maranga bijvoorbeeld moet weer kleiner worden, zonder al die satellietstaatjes erbij. Aline boorde zijn politiek plan de grond in met de opmerking: 'Hoe kun je met dat plan aan stemmen geraken als je zelf niet in zo'n kleine randgemeente woont maar wel in Maranga?' Ik denk dat we dronken werden, en Dagmar keek erg verliefd. Pa gaf nog alle politieke partijen ervanlangs. Politiekers waren volgens hem zuurpruimen met ringbaardjes, oude kwajongens die weer in de jeugdbeweging willen, hoofdrollen van wie uit hun linkeroor wat hersensap op hun maatpak druipt – ach, die Wim Devolder toch! –, de roodgeworden schaamte, de bruine varkens, de nieuwe pastoors. Het was een leuke avond met schat Wim als hoofdrol.

12 augustus

Russische soldaten brandden vroeger (1917) met een lucifer hun baard af en doofden het vuur met een natte handdoek (= stekelbranden). Gelezen in 'Storm over Rusland'. In ons land leven gemiddeld 2,8 steenuilen per vierkante kilometer. Een gezin telt gemiddeld 1,95 kinderen. In Londen lag lange jaren een echte indiaan op een kerkhof begraven: Long Wolf. Hij is ondertussen weer naar Amerika gebracht. Overburen Wesley en Karen op de aperitief. Boeiende gesprekken met Aline over Electroshop. Stadswacht Karen werd zat. Ze zei dat ze eigenlijk liever mobiel hondentrimster zou worden. Barbecue in de tuin, want het is ma's laatste vakantiedag. Het wordt een speciale week: morgen begint ma weer te werken, woensdag is een dag vrij voor Aline, pa neemt enkele weken vakantie en Anneleen komt terug, en donderdag krijg ik eindelijk mijn nieuwe tand. En, o ja: vrijdag is pa jarig. Hoe zit dat met zijn nieuwe politieke partij? (V = Verjaardag. Gedenkdag. Doemdag. Iedereen passeert ook elk jaar zijn Doodsdag, maar niemand weet wanneer die valt).

In de valavond waren oma en opa op bezoek. Ze slurpten eindeloos koffie en wilden niet buiten zitten, ook niet onder de boom, omdat het te warm was. We krijgen ze niet veel te zien, en zij ons ook niet, want ze wonen al een hele tijd aan een kalm stukje kust. In de winter zit er geen hond en in de zomer kun je er

over de toeristenkoppen lopen. De vorige keer dat we oma en opa zagen, was op de begrafenis van grootva. Onze familie komt de laatste jaren eigenlijk alleen nog maar samen om iemand te begraven. Iedereen woont ver uit elkaar, ooms en/of tantes verversen af en toe van vrouw/man, en de neven en de nichten zenden alleen maar berichten in geval van voortplanting. Nog twee dagen en drie keer slapen en Anneleen is terug.

13 augustus

Vanaf vandaag weer snelle happen 's middags, maar pa ziet het wel zitten om van vrijdag af het barbecuestel zowat permanent in de fik te zetten. Voor mij klonk dit eerder als een dreigement, want ik ben de schapenkoteletten, de worsten en de spiezen kotsbeu snotverdomme. Waarschijnlijk daardoor wil ik ook geen vette happen meer eten uit de *Quick* of *McDonald's*. Misschien schakel ik wel volledig over op fruit en allerlei gezonds, maar ik vrees dat ik dan op Kelly uit het vijfde jaar begin te lijken, met zo'n huidje dat elk ogenblik uit pure gezondheid kan beginnen scheuren. Aline heeft een bandana gekocht. Ze gooit met geld nu ze een job heeft. Ze leent van ma en einde maand volgt dan de vereffening, als *Electroshop* haar uitbetaalt. Ik mag niet vergeten haar binnenkort enkele milkshakes af te troggelen.

PS Vandaag naar de *Hopstraat* in Hoog-Maranga gefietst om te controleren of Anneleen misschien vroeger dan gepland terug was uit de Ardennen. Neen dus.

14 augustus

Dag dagboek, enkele vaststellingen. Als het mooi weer wordt en warm is, maken veel jongens en mannen meer lawaai en rijden ze ook harder. Aan de overkant bijvoorbeeld is Wesley al uren onder de motorkap van zijn auto aan het prutsen, en om de haverklap gaat het van VROAARR ! VROAARR ! VROAARR ! Vreselijk vervelend. Klapte die motorkap maar eens dicht, met zijn kop ertussen. Er gebeuren ook meer ongelukken, want het is zomer. De gemiddelde leeftijd van een soldaat uit de Tweede Wereldoorlog was 23 jaar. In de Vietnamoorlog was dat 19 jaar. Er bestaat een single daarover (*Paul Hardcastle*) - gekregen van pa, iets uit zijn steentijdperk.

PS Wims vakantie begint heden. Karolien van *KOPPIE-KOPPIE* en nog enkele anderen kwamen daarom vanavond iets drinken bij ons. Eerst waren ze op café geweest in Maranga. Aline verklapte me dat ze het hele zootje gezien had en dat pa en Karolien gearmd over straat liepen. Gearmd? Hoe ouderwets.

15 augustus

Oma hartinfarct. (Zou dat komen door haar bezoek aan ons zondag?) Ze leeft nog. Pa reed heen en weer naar de kust om haar te bezoeken in Intensieve Zorgen. Na uren file was hij weer thuis met de boodschap dat oma ondertussen ook al een tweede hartinfarctje had gehad. Telefoons over en weer met opa en oom Herman en allerlei anderen van de familie. Ik kneep ertussenuit naar Hoog-Maranga, Hopstraat: nog geen teken van leven. A. arriveert wellicht vannacht. Moet ik binnenkort alweer mijn begrafeniskleren aan?

(L = Leven. Leven op aarde. Is er leven na de dood? Er is wel dood na het leven).

Zonder titel (of: Tijdbomma)

Twee longen.

Twee nieren.

Aan de linkerkant één hart.

Wat nu gezongen?

Soms staat het in brand.

Tijdbom.

MARRAM

Bestaan er wedstrijden voor dichters? Hoe geraak ik met mijn gedichten in de krant?

16 augustus

Oma leeft nog. Anneleen ook. Ik wist het dat ik haar zou zien vandaag, want er was een goed voorteken: aan de ene kant in de Moeskopstraat stond een auto met nummerplaat RKK279, aan de andere kant een met RKK277 ! Pa zond me om scampi's in C & P en daar stond ze plotseling, bij het cd-rek. We hadden een geweldig stom gesprek. Ik durfde mijn mond bijna niet open te doen omdat ze dan mijn valse tand zou zien. Heeft ze met een Ardens lief gevrijd? Ik denk van wel. Ze zag er zo helemaal anders uit.

‘Is je roman al gereed?’

‘Mm . . . de gedichten gaan beter.’

‘Ik heb je briefjes goed ontvangen, hoor. Ze waren maar twee dagen onderweg.’

‘Ik ook. Ik werk nu aan een speciaal alfabetboek.’

‘Alfabet !?’

‘O, niks bijzonders.’

‘Ah, ja.’

‘Eh . . . was 't leuk?’

‘O ja, tof, echt tof.’

‘Ga je volgend jaar terug?’

‘O, dat weten we nog niet. Misschien wel. Ik ga corresponderen in het Duits.’

‘Duits?’

‘Ja, leuke taal eigenlijk. Je begrijpt elkaar bijzonder goed. Ik bedoel . . . ‘

Blablakak. Kakkerdekak.

‘Eh . . . ‘

‘Eh . . . ‘

We hebben niét afgesproken om iets te gaan drinken in De Vagant. Kak. Tandestoker Walleyne zette dan in de namiddag de kroon op het werk van deze heuglijke dag. Ik heb mijn nieuwe tand en je kunt het bijna niet merken. Ik moest nog heen en terug fietsen om pa zijn bankkaart. (Vergeten).

‘Daar gaat mijn vakantiegeld’, zuchtte die treurig. Gek dat mensen geld krijgen voor de vakantie. Holy scampi, wat een bullshitdag ! Hebben Anneleen en ik wel nog iets?

17 augustus

Vannacht een gekke droom gehad. Er was een weide die uit grote platte stukken steenkool bestond. Ik zat aan de rand van de weide. Er graasden schapen. Iemand (Devreese? De Neus? Ocket?) kwam op me af en zei: ‘Dit is scheepswol, geen schaapswol.’ In de lucht hing een trapezium. Daar bewoog een gloeiend puntje in, dat dreigend naderde en weer achteruitging, alsmaar opnieuw. Het bleef klein en tegelijk heel groot. Toen het voor de zoveelste keer naderde, werd ik doodsbang en badend in het zweet wakker (02:48). Is dat de droom van een dichter?

Pa is jarig. Daarom gooit hij vanavond zowat de hele diepvrieskast op de barbecue. De KOPPIE-KOPPIE successful people komen weer. Franceska ook. En Wesley en Karen. Aline (natuurlijk) en . . . Lara. Zonder dat aanhangsel van haar, die Jean-Yves. We hebben samengelegd voor een dure, sjieke luxueuze bureaustoel. Zo moet onze ouweheer geen rugschool volgen, zoals hij af en toe van plan was. Tot na de barbecue van het feestvarken, dagboek. Het is te warm om te schrijven. Alles plakt.

(Nog vlug even dit, om niet te vergeten: laat ik binnenkort mijn hoofd kaalscheren of hou ik mijn vlecht?)

Happy birthday, W.D. !

18 augustus

Het werd een seksavond gisteren in onze tuin. Ik heb de billen van Karolien gezien. Ze deed geen moeite om die te verbergen. Ik heb de borsten van Fran bestudeerd. (Maar de mooiste borsten ter wereld zijn die van Dagmar). Ik heb verschillende keren geroepen: ‘Wo ist das Schweinefleisch ?!’ En bovenal: ik heb

Lara mijn nieuwe tand getoond. Ze moest lachen om mijn drogevisverhaal. Ik vertelde haar ook over de negerbuurman van Dagmar, die met zijn oogleden open slaapt. En dat honden seksmaniakken zijn. Mijn besluiten staan nu vast. 1) Ik word orthodox priester. 2) Ik sluit mijn hart voor liefde. 3) Maar . . . als orthodox priester 3a) ga ik Anneleen uitnodigen om samen een glas te drinken en Duits te praten 3b) vraag ik vast en zeker Dagmar op het eerstvolgend tuinfuifje bij ons 3c) blijft Lara mijn Muze. (Een orthodox priester mag ook trouwen, denk ik. Maar ik kan wel niet zingen).

PS Nog seks: er werd ook gepraat over de pedofiele directeur van Home Markant. Het instituut heeft ondertussen al een andere naam: De Lisdodde. Opmerking van de jarige copywriter WHASH-man Wim Devolder (hij had zijn splinternieuwe kantoorstoel natuurlijk al naar de tuin gesleept): ‘Ja, zeg het met bloemen.’

Nog een PS. De zwarte haren van Lara waren in het halfdonker zeer zwart. Net voor ze met Aline vertrok naar Den Tap, vroeg ik haar wat ze dacht van mijn plan om mijn hoofd kaal te scheren.

‘Hou je vlecht maar’, zei ze. ‘Je ziet er heftig uit.’

Als zij het zegt, laat ik mijn vlecht groeien tot op de grond. Ook de pieken blijven dus. Leve Lara. Dag Dagmar, dag Anneleen, ik hou ook van jullie.

20 augustus

Affiches en flyers in Maranga: ‘Les Fleurs du Mal’. Eind augustus is er in de zaal van Den Tap een happening met groepen en dichters en performers. Het heet ‘Les Fleurs du Mal’ en wordt op poten gezet door Danny Verstegen, mijn langharige onderwijzer uit de derde klas van de basisschool. Hij heeft ook een boek geschreven, dat die avond door de uitgeverij wordt voorgesteld. Danny zingt ook in twee, drie bands. Daar ga ik zeker naartoe. Iedereen zal er zijn. Het wordt een ideaal avondje voor MARRAM, geheim dichter, dagboekschrijver, mislukte romanschrijver, ex-leerling van held D.V., orthodox priester met drie vrouwen: A., D. en L. (Stel je voor dat hij nu plotseling opbelde om me te vragen gedichten voor te lezen op het podium van ‘Les Fleurs du Mal’!)

PS Opzoeken: Baudelaire.

21 augustus

Er is iets vreemds gebeurd vandaag. Ik kwam te voet van het Mathildepark, waar we zowat de hele namiddag met de bende gelanterfant hadden. Iedereen was er, en het was gezellig leuk. Lucas gooide zelfs zijn valse bril in de Lisgracht. En Alexandra probeerde de plastuit voor vrouwen in de struiken uit. (Die wordt vooral gebruikt op festivals). Toen ik door de Moeskopstraat liep, struikelde aan de overkant een oude vrouw. Ze viel en kon niet meer rechtop. Het was een gek gezicht. Spartelend en grabbelend zat ze op het trottoir,

voorovergebogen op haar knieën. Niemand leek het te merken. Nochtans was er volk op straat. Of deden ze alsof? Plotseling stak ik vlug de straat over. Ik stapte op haar toe, greep haar arm beet en probeerde haar rechtop te trekken. Dat ging moeilijk.

‘Wacht,’ zei ze, ‘niet te vlug. Een . . . twee . . . wacht . . . ja . . . drie.’

Toen stond ze weer rechtop.

‘Eh . . . gaat het? Heb je pijn?’

‘Merci, merci, het gaat wel, hoor. Merci. Eh . . . mijn tas.’

Ik raapte haar tas van de grond op en gaf haar die.

‘Merci, jongen, merci, goed van je. Hoe heet je?’

‘Ramses.’

‘Ramwàt?’

‘Ramses.’

‘O, was dat geen Egyptische koning of zo?’

‘Ja, zoiets.’

‘Ewel, merci, koning Ramses. Die stomme stenen hier ook, verdomd. Eh . . . heb je even tijd? Moet je naar huis? Ergens naartoe?’

‘Eh . . . ja . . . nee.’

‘Kom, ik trakteer in mijn stamcafé.’

‘O . . . eh . . . ‘

‘Kom, kom maar mee met Emilie.’

Zo belandde ik met de oude Emilie in café Oude Engel aan het Conscienceplein. Iedereen kende haar daar. Het is een groot café voor rustige mensen, met kranten en koppen koffie en een papegaai in een kooi.

‘Ik drink altijd sherry. Wat drink jij, hé?’

We gingen aan een tafeltje bij een raam zitten.

‘Eh . . . ‘

‘Hoe oud ben je?’

‘Vijftien.’

‘Nou?’

‘Een cola’, zei ik dan.

‘Dat is prima’, zei Emilie.

Ze heeft een grappige wipneus en zilveren krulletjes. En toen dronk ik drie glazen cola na elkaar met de 72-jarige Emilie, die drie sherry's dronk. En ik mocht helemaal niet betalen. Emilie controleerde haar knieën en haar handen nog even, maar alles was oké. Ze stak een dun sigaartje op en vroeg of ik er ook eentje wou. Ik bedankte.

(Korte samenvatting - ik voel me mottig en ik heb schrijfkrimp): thuis waren ze eerst kwaad omdat ik op café gezeten had, maar na mijn verhaal werden ze minder kwaad. Emilie heeft me uitgenodigd om nog eens langs te komen in Oude Engel, als het me past. Ze zit er elke dag om sherry te drinken, sigaartjes te roken en lottocijfers in te vullen of te controleren. Heb ik nu een nieuw lief?)

(B = Baudelaire. Frans dichter. Rare kwast. Mijn Frans, snotverdomme !)

22 augustus

Ziekjes thuis, samen met Aline (hooikoorts, zo erg dat ze thuisblijft). Church of Noise, X-Rated, Oh My Jaxx.

23 augustus

Pa, mop: 'Albert Einstein was 5 jaar en hij had nog niks gezegd, geen woord. Iedereen dacht dat er iets aan scheelde. Op een dag zei hij plotseling: 'De soep is te heet'. Iedereen keek stomverbaasd op.

'Kun je dan toch spreken, jongen?' riep moeder Einstein uit.

'Jazeker,' knikte Albert, 'maar tot nu toe was de soep altijd op de goede temperatuur.'

(Zet ik ooit *Het Gevecht met de Citroen* verder?)

24 augustus

Het einde van de onschool nadert. Nog 1 week!

'Les Fleurs du Mal' nadert. Nog 1 week!

25 augustus

Ma wil volgende week een dag vrij nemen om met Fran tuinen in Sissinghurst, Engeland te bezoeken. Ik trok vandaag mijn stoute schoenen aan en stapte café Oude Engel binnen, om 10 uur 30 in de voormiddag. Emilie zat er aan haar tafel, achter een stapeltje lottoformulieren en een sherry. Over de papegaaienkooi lag een keukenhanddoek.

'Ah, Marcus! Eindelijk eens!'

'Het is Ramses. Dag eh . . . '

' 't Is Emilie, hé.'

'Dag Emilie.'

Ik dronk twee schweppes en moest vertellen over mijn leven. Toen ontdekte ik dat ik een saai leven heb. Ik moet dringend een bank overvallen en drugs beginnen nemen. Emilie heeft een zoon die in Zuid-Afrika werkt en een dochter waar ze ruzie mee heeft. Haar man is dood van kanker. Ze gelijkt goed op mijn grootmoe, met die wipneus. Voor de rest hebben alle oude vrouwtjes zilveren krulletjes op hun hoofd. Om de drie dagen speelt Emilie op de lotto, maar ze heeft eigenlijk al geld genoeg, zegt ze. Toen ik om 11 uur 30 weer opstapte, fluisterde ze in mijn oor: 'Als het lieveheertje me gezond doet blijven en als ik de lotto win, krijg je je deel.' Ik ben ook uitgenodigd bij haar thuis. Ze schreef het adres op een bierviltje: Koffiestraat 18. Ze zei dat ze me iets moest tonen.

26 augustus

Pa zei dat de boot naar Engeland (Sissinghurst) zal zinken, zoals het Titaniek-wrakje in ma's aquarium.

‘Karolien zal jou dan wel opvangen’, antwoordde ma.

Aline en ik keken elkaar met gefronste wenkbrauwen aan. Ja, heden ten dage blijven de kinderen samen omwille van de ouders. Een pint met Tyfus in snob-café Stradivarius. Holy shit, ze monsteren daar vooral je schoenen en je kop als je binnenkomt. In die snobstraat met al zijn snobcafés zet het stadsbestuur binnenkort stewards in, zoals op de voetbaltribunes, om het domme geweld in te dijken.

PS Anneleen is volledig uit mijn gedachten verdwenen. Komt ze ook naar ‘Les Fleurs’?

PS Wat denkt God over ons, de ondoden? En de doden dan? Ik heb een fotootje van mijn dode grootva op mijn kamer uitgesteld. Dagmar (vandaag kwam ze me even opzoeken, jippie !, hoe durft ze, die meid !) vroeg wie dat was.

‘Dat is mijn Russische overgrootvader’, zei ik trots.

Ze had haar haren donkerder laten kleuren en daardoor ben ik van plan vannacht over haar te dromen. Ik wil achter haar staan en met beide handen haar borsten vasthouden, en ze moet zeggen: ‘Je hebt zachte handen.’

Baaldag 27 augustus

28 augustus

Ma vroeg op - gedoe om te vertrekken naar Sissinghurst, tot vanavond laat blijft ze weg. Aline uit werken. Pa sleutelt aan de auto, maar hij bakt er niks van. Ik dus naar Koffiestraat nummer 18, na een middagpizza uit C & P. Emilie woont in een tamelijk sjiek rijhuis. Er zijn trappen op naar de voordeur en aan weerszijden twee vensters. Ze kwam net thuis van café Oude Engel. Ze had daar een krok mesjeu gegeten en ze was bijzonder vrolijk.

‘En nu koffie’, zei ze. ‘Drink je koffie?’

Ik knikte.

‘Eh . . . zaterdag zei je dat je me iets moest tonen. Ik dacht zo, ik ga eens langs.’

‘Tonen?’

‘Ja.’

Peinzend wrikte ze de sleutel in het slot van de voordeur.

‘Ah ja, nu weet ik het weer.’

Even later liep ik met open mond door de kamers, keuken en veranda van het herenhuis. Waw ! Heer van de Vliegen ! Hier moest One-Eyed Jack Blackbird gewoond hebben ! Met zijn Killmouski ! Wat een collectie ! Toen kwam Emilie met de koffiekkan. ‘Ga zitten’, wees ze, en ze begon te vertellen. Whaw.

Verslag bezoek aan Emilie (72), Koffiestr.18, Maranga

De Verkeerde Lieveheer

De verkeerde lieveheer hangt aan zijn kruis. Hij buigt zijn hoofd niét naar rechts (om naar de goede moordenaar te luisteren), niét omlaag op zijn borst (omdat hij beschaamd is over de wereld of pijn lijdt), maar wél naar links: om naar de slechte moordenaar te luisteren. Emilie zegt dat de verkeerde lieveheer de moeite doet om naar de duistere kant en de linkerzijde te kijken en te luisteren. Er zijn niet veel verkeerde lieveheren te vinden. Emilie heeft er al 1 478 ! Ze hangen overal bij haar thuis, groot en klein. Toen de paus van Rome op bezoek was in ons land, moesten op bevel van de hoge kerkheren overal de verkeerde christussen verwijderd worden. Een verkeerde lieveheer is zoals een verkeerd getande postzegel: hij is zeldzaam en hij wordt gezocht door verzamelaars. Emilie begon de verkeerde lieveheren jaren geleden te verzamelen. Ze was hartstikke kwaad op god omdat haar man doodging van kanker. Daarom wil ze god nooit met een hoofdletter schrijven. Ze wil ook niet meer naar de kerk gaan.

PS Overall waar ik kom, kijk ik nu zelf ook uit of er een verkeerde lieveheer hangt. Misschien kan ik die dan ontvoeren en Emilie cadeau doen.

29 augustus

Zwemmen in het Stedelijk met B., B., D., A., F. & A. Afgesproken voor 'Les Fleurs du Mal' en gelijk tickets gekocht in muziekwinkel Blue Note (5 euro). Ma stopte vanavond allerlei Engelse zaden in de grond en in bakjes. (Met haar linkerhand, omdat ze links rijden in Engeland). Pa wou zalmstaart in de oven prepareren, maar de vis schoot in brand. Of toch bijna: hij werd een vis uit de Zwarte Zee. We maakten dan maar onze eigen martino's met bereid gehakt en ansjovis. Aline heeft haar geld al gekregen in Electroshop. Vrijdag is het afgelopen. Wesley heeft al aangekondigd dat hij haar zal missen. (Al nam hij zelf ondertussen drie weken vakantie). Ik heb Aline opdracht gegeven in Electroshop uit te kijken naar verkeerde lieveheren.

'Ah ja, voor de verzameling van je nieuw liefje, hé', zei ze. (Ik heb iedereen verteld over Emilie's vreemde collectie).

! Het vierde jaar nadert ! Deze vakantie heeft maar 01 seconde geduurd. Ik zal Dagmar missen als ze naar Walburg trekt. Vanavond wordt pa mee uiteten gevraagd in restaurant Lindenhof door een drukker die hoopt dat het reclamebureau KOPPIE-KOPPIE hem veel drukwerk kan bezorgen. We wensten hem een grote zalm toe.

Kim Clijsters en Yanina Wickmayer op tv. Leuk dat je onder hun rokje kunt kijken.

30 augustus

Oma is al enkele dagen weer gewoon thuis. Pa en ik reden naar de kust om haar te bezoeken. Nergens in het grote huis was een verkeerde lieveheer te bespeuren. Het waren allemaal gewone. Grootmoe (kleine mémé dus) verkoopt haar huis en gaat binnenkort naar een bejaardentehuis aan zee.

31 augustus

Ik reed met pa in de auto in de streek rond. Hij had enkele dringende brieven te verzenden, maar het is weekend, dus reed hij zelf maar naar de adressen om die te bussen. (Eén van pa's aartsvijanden is De Post, omdat die zo traag en onvoldoende werkt. Hij heeft al drie keer naar de ombudsdienst in de hoofdstad geschreven. Verandert dat er iets aan? Nee. Steeds meer postkantoren gaan dicht - dus werken de andere nog trager, want daar staan nu altijd files). We wonen in de lelijkste streek van België. Maranga is zowat het 'hoofdstadje' van een streek waar bijna alleen firma's en fabrieken op industriezones en autostrades te bewonderen vallen. Sommigen noemen deze streek 'Texas'. Omdat er hier veel werk is. Dat zijn dan vooral de dikkenekken die zichzelf heel wat vinden als 'cowboy'. Assholes! Geef mij maar de indianen, ugh ugh. Als ik ga trouwen of samenwonen (Dagmar? Lara? Anneleen? Emilie?), zal dat zeker niet in dat snottelijke Texas van België zijn. Pa trakteerde nog in Het Voorgeborchte in Bellebeke.

‘Een milkshake?’ bood hij aan.

‘Nee, een pint voor mij’, zei ik.

Even keek hij verbaasd op en ik zag dat mijn mannelijke ouder achter zijn voorhoofd aan het tellen was hoe veel jaren oud zijn zoon was. Toen kreeg ik dat glas bier!

Laatste dag voor Aline in Electroshop. Om 18 uur bel ik enkele bendeleden op. We gaan in De Vagant iets drinken en daarna zijn we present in Den Tap voor ‘Les Fleurs du Mal’ !

Nieuws uit de tuin: we zien de puit Bernard Massard niet meer, dus wordt hij vervangen door een ander beest. Welkom, minikip Patricia ! Het is een baardkriel en ze zal kleine eieren leggen.

Les Fleurs du Mal (Den Tap)

Heer van de Vliegen, het is nu zondag 02 september en de mist in mijn kop begint te verdwijnen. Oma en opa zijn hier (koffie ! koffie ! koffie ! Het lijkt hier wel een coffeeshop), Aline is de stad in en ik ben naar mijn kamer geslopen om de gebeurtenissen van vrijdagavond voor het nageslacht te bewaren in jou, Dagboek. Danny V., mijn oud-onderwijzer, had zijn lange haren een beetje korter laten knippen en liep met dichtgeknoopte lange jas alles te organiseren. Er waren

schilderijen, foto's, graffiti, video's, optredens. Rond 21 uur presenteerde Danny zelf zijn eerste echte boek: 'Koppain'. De uitgeverij (twee dames met nylonkousen) was er met een stand - een van de dames zei op het podium dat de uitgeverij het een hele eer vond de eersteling van D.V. te mogen publiceren. (Aline kocht het boek - zij heeft geld zat nu). Niets liet vermoeden dat Danny later op de avond tweemaal een knetterend optreden deed (als zanger) met twee verschillende groepen. Hij zong (schreeuwde, brulde) o.a. een gedicht van William Blake, met een boek van Blake in zijn hand. Het was adembenemend. What a guy ! Danny is één brok vuur op het podium; daarnaast is hij megacool: geen alcohol, geen sigaretten, zachte stem (zoals vroeger in de derde klas). ('Ken je me nog?' 'Ah, Ramses. Veel volk, hé?' 'Ja. Je boek . . . ' 'We gaan er hier subiet een lap op geven, jong !') Ja, die lap kwam er dan. De ma van Danny (denk ik) nam tientallen foto's van haar zoon. Danny had ook zijn dochters meegebracht. 'Meiden', noemt hij ze. Die traden ook op, maar veel minder ruig dan hun pa. Waw in het kwadraat ! Kurt-met-peren: waanzinnige sketches met veel seks erin. Er waren ook een paar dichters, maar daar werd niet naar geluisterd, want iedereen troepte aan de bar samen en werd min of meer zat. (Dat is een les voor later: een ringbaardje helpt niet; je moet hard roepen als dichter. Dan schrikken ze op omdat ze denken dat je een softie bent). Tyfus had zijn haar laten knippen. Het was blauw en op zijn achterhoofd stond HOUSE, met een teken erbij. Nou, house was 'Les Fleurs' niet. Wel Gothic en hard. Er liep voortdurend een Baudelaire-tiep rond in de zaal. Iedereen die ik kende, was er. Ik heb pinten gedronken en sigaretten gerookt met Anneleen, Dagmar, Aline, Lara en Jean-Yves (jawel), en de bende. Pa en ma and friends kwamen ook even langs, een uurtje. Leuk eigenlijk. Je oude meisje en je ouwe heer op een fuifje! Ze waren op weg naar een kalm café voor oude jongeren. Na alle optredens was er nog wat fuifachtigs, maar toen moesten er al een aantal naar huis. Ik had met pa en ma afgesproken om 02 uur thuis te zijn, met Aline. Gedanst (los !) met Dagmar. Anneleen bleef met vriendinnen aan een tafeltje hangen. ('Hoe is het met je Duitse correspondentie?' 'Pff . . . weet niet. Misschien komt het er toch niet van.' 'Schweinefleisch !!' juichte het in mijn binnenste, aan de achterkant van mijn hart. 'Ardennen-Everschweinefleisch !!' En ik ging dus met Dagmar dansen. En Benjamin (nu met beugel, snotverdomme). Björn. Franklin. Anaïs. Later op de avond zat Lara in een duister hoekje Jean-Yves af te likken, of omgekeerd, maar dat vond ik niet meer erg. Ik probeerde Dagmar en een deel van de bende over Emilie en de verkeerde christussen te vertellen, maar daarvoor moest ik hard in hun oren brullen, want Danny was op dat ogenblik met zijn Gothic-groep aan het optreden. Niet normaal ! Ze begrepen er dus geen snars van en dachten dat ik teut was. Het werd veel te vlug 02 uur. Danny is my hero ! Maranga lives ! Te voet naar huis, met Aline en Pieter. Dagmar werd door haar ma opgehaald. Aline en Pieter doken nog even onder in de portiek van OPTIEK-Plus. Ik was als eerste thuis. Van iederéén, bedoel ik.

PS 1 Zou Emilie zich geamuseerd hebben op 'Les Fleurs du Mal' ?

PS 2 Arme dichters.

PS 3 'Koppain' zeker lezen binnenkort.

PS 4 Morgen moet hero Danny V. weer doodgewoon lesgeven aan kindervlees.

! Einde onschool !

04 september

Onvakantie

Piquard (Maatschappijleer vierde jaar) zegt: 'Alles wat gebeurt en zal gebeuren, staat in de Bijbel.'

Voorspelt de Bijbel dan ook dat het vandaag (gisteren) weer zover is? Toch een interessante pee, denk ik. Hij zegt ook nog: 'Iedereen wil beroemd zijn. Zo'n stomme BV of tv-trut worden. Ach. En dan trekt wie beroemd is of het denkt te zijn naar Nepal of Tibet, waar het net de kunst is je ego weg te cijferen en anoniem te blijven, helemaal niet beroemd. Hoe gaat dat samen? Want, pas op: ze doen het alleen om in de 'boekskes' te komen.'

Nieuwe vakken, nieuwe gezichten. Onze bende zit nu meer verspreid over verschillende groepen. In mijn groep zit een nieuwe tweeling, een jongen (Tim) en een meisje (Kimberley). Ze komen van een andere school. Met Anaïs en Franklin afgesproken dat we ze Kimberley en Timberley gaan noemen. Dagmar is verdwenen naar Walburg (hotelschool). Lara en Aline zitten nu in het laatste jaar (misschien !). Anneleen volgt vele uren wiskunde. Ik zal haar vaak zien. Heer van de Vliegen, niet vergeten: 'Koppain' lenen van Aline en lezen maar. Ik moet ook zelf dringend weer schrijven (: gedichten, boeken). Het regende mot vandaag. Hoe is het nog met Emilie? Ik krijg een druk leven. Kak, veel werk, snotverdomme. Pa struikelde vandaag over Patricia; ma dacht dat hij naar het kiekeen schopte en er kwam een stevige ruzie van. Pa dreigde met coq-au-vin. De uilskuikens !

PS Ik zag schrijver-zanger Danny V. vandaag op de fiets. Hij wuifde.

05 september

Pa weer naar KOPPIE-KOPPIE. Het is voor ons weer wennen aan het reftervoeder van het Aloysiuscollege, maar vanmiddag aten we thuis (woensdagmiddag vrij). Vorig schooljaar moest Lucas ook op school eten. Hij haatte dat zo erg dat hij niks at. Dan rommelde zijn buik voortdurend. Iedereen hoorde het. Ze dachten dat hij het met opzet deed. Daarom at hij papier. En daardoor kreeg hij straf, van enkele leraren. En zo kwam het . . . dat Lucas 's middags weer thuis mocht eten; zijn ma komt er nu elke dag speciaal voor van haar werk naar huis. Soms vind ik Lucas een echte lamstraal.

07 september

Nolf, de nieuwe voor Nederlands, dat is nog eens wat anders dan De Neus van vorig jaar. We moeten een stuk schrijven over iets dat in de vakantie gebeurd is, en er moet iets instaan dat hem bijzonder nieuwsgierig maakt. Hij zal er een Gouden, Zilveren en Bronzen Griffel voor uitreiken. De drie beste schrijfbeurten worden gekopieerd voor de hele groep. Mijn keuze is vlug gemaakt. Ik zal Nolf bijzonder nieuwsgierig maken naar de verkeerde lieveheer. Dinsdag moeten we onze schrijfbeurt indienen.

PS We hebben weer die druifoor van een Ocket voor Frans. Kak. Ze zeggen dat hij veel drinkt. Als hij me dit jaar weer het leven zuur maakt, doe ik hem een proces aan. Dagboek, ik heb nochtans beloofd niet veel over school in jou te schrijven. I'm sorry. Don't wanna be a schoolpotato.

08 september

Feesten in Maranga, het hele weekend. Een of andere oude jaarmarkt wordt herdacht; Maranga stikt (en stinkt) van de paarden(stront). Anneleen heeft haar haar laten kortwieken. Het is al zo kort als het gras op Wimbledon. Ik vind het lelijk. Ik zag haar gisteravond op het Schouwburgplein (Soulwax & The Flying Dewaele Brothers). We dronken bier uit plastic bekertjes. Ik had geen speciale gevoelens meer voor haar. Dagmar kwam erbij, met enkele kerels uit hotelschool Walburg - Leen verdween. (Dat rijmt). Tim(berley) en zijn tweelingzus Kimberley waren er ook, met een kliek uit hun oude school. Terwijl we hen wat vertelden over het Aloysiuscollege en de schepselen die daar lesgeven, kreeg Tim het even aan de stok met Björn, omdat die plotseling 'Timberley' zei (zoals we hadden afgesproken eigenlijk). De ruzie werd opgelost met een sigaret. Gelukkig, want Tim is zo'n spierjongen met een bokserstijf en een rooie kop. Hij doet, zeker weten, aan krachtraining: hij barstte zowat uit zijn T-shirt. Tja, 'Timberley' mogen we dus wel vergeten. Het is dus een halfvolle tweeling. Toen zus Kimberley zich even bukte, merkte ik dat ze een tatoeage heeft op het onderste deel van haar rug. Lijkt op een klimplant of zo; die klimt naar omlaag van boven naar beneden tot in haar broekje. Dat wil ik ook wel. Maar dan niet op mijn rug of mijn kont, want dan heb je spiegels nodig om die te zien. Waarom zetten ze dat dàar, snotverdomme? Ik durfde Kimberley niet te vragen of het veel pijn had gedaan, en hoe veel het gekost had, want dan had ze kunnen denken dat ik een voyeur ben. Wie laat ooit mijn naam in haar huidje griffen? Op haar linkerborst? Wat laat ik in mijn eigen vel kerven?

Een half pakje sigaretten opgerookt. We kletsten honderduit en luisterden amper naar de Dewaele Brothers. Alexandra kon maar niet van mijn vlecht blijven.

Drie keer was leuk. De vierde keer riep ik: 'AF !' Ik denk dat ze stoned was. Tyfus ook.

09 september

Ik heb twee volle bladzijden over de verkeerde lieveheer geschreven, en over de collectie van Emilie. Ik ga voor de Gouden Griffel van Nolf. Dan begint mijn openbaar leven. Onderaan heb ik getekend met MARRAM. 'Koppain' van D.V. beginnen lezen. Het is een soort van dagboek van een jongere. Zijn pa heeft zelfmoord gepleegd, net als Kurt Cobain. Ze noemen hem o.a. daarom 'Koppain'. Daar begint het mee. Zouden die namen echt zijn? Aline knipt mijn pieken wat bij.

Kwameisje (Verkeerde Lievevrouw)

*Een vrouw aan het kruis.
Een god met borsten.
Romeinse tatoes, ongevraagd.
Het hoofd van de maagd
buigt naar de linkerkant.
Ze hangt aan haar wrakhout
en luistert naar de trawant.
God, ik heb dorst.
Moeder, geef me de borst.*

MARRAM

In de valavond gaan we naar het Mathildepark. Ze spelen er oudemensenjazz. Ik zal ontsnappen van zodra ik iemand van de bende zie.

11 september Herdenking wereldramp (No comment)

Het meesterwerk van MARRAM is in het bakje van Nolf gedeponneerd. (Idee: de mislukte roman Het Gevecht met de Citroen weer opnemen en er de verkeerde lieveheren een plaats in geven ?). Ik voel een prettige spanning en beeld me voortdurend in dat Nolf mijn tekst aan het lezen is. Morgennamiddag (vrij) ga ik bij Emilie langs. Lezen in 'Koppain'. Die durft, Heer van de Vliegen. Het barst van de fuck you's, motherfuckers, assholes en *** .

PS Ik wil met Dagmar vrijen, maar hoe vraag je dat? Of moet zij eerst iets zeggen? Hoe minder ik haar zie, hoe meer ik naar haar verlang. Is ze wel veilig tussen al die ruige keukenkerels en vettige chef-koks? (Oma belde om te vragen hoe Aline en ik het maken op school. Wat krijgen we nu, snotverdomme?)

12 september

Zwemmen het derde lesuur. Maar . . . ik heb niet gezwommen.

Vos (Lichamelijke Opvoeding, 'Robocop'): 'Héla daar, wat is dat? Toon dat es hier !'

(Ik hield het kruisbeeldje achter mijn rug verborgen, maar stomme Tim en hapkloot Franklin en nog een paar anderen hadden het in de mot en lèp, ik was er bij - onnozelaars !)

'Allez, vooruit. Wat . . . ' Robocop trok grote ogen.

'Waar hebt gij d'at nu gehaald !? Wat zijt ge daarmee van plan ?'

Ik haalde mijn schouders op en probeerde een glimlachje uit. 'Eh . . . '

'Hang dat onmiddellijk terug, Devolder ! En keer maar weer naar je klaslokaal. Je hoort hier nog van.'

'Ik wou alleen maar . . . '

'Vooruit !'

Onder spottend gegrinnik keerde ik op mijn stappen terug en hing het kruisbeeldje terug op zijn plaats aan de muur van de inkomhal. Het was niet eens een verkeerde lieveheer, wel zo'n modern metalen dingetje. Bij het binnenkomen had ik het vlugvlug afgehaakt om Emilie vanmiddag met een cadeautje te verrassen, 'verkeerd' of niet. En dan te bedenken dat de meesten de onmogelijkste verhaaltjes opdisten om toch maar niet te moeten zwemmen ! Rond halftwaalf kwam Vos me uit het 4e lesuur plukken voor meer uitleg. Ik zei alleen maar dat het me speet.

'Wie doet nu zoiets? Ook voor hooligan aan het leren, Devolder? Van zo'n intellectueel als jij had ik dat niet verwacht. Wie is je titularis? Meneer Nolf, zeker?'

'Ja.'

'Dan spreek ik die nog wel. See you.'

(Vos is gymkampioen geweest en spreekt veel talen).

13 september

Gistermiddag heb ik Emilie mijn verhaal verteld. Ze hikte van het lachen en opende een verse fles sherry.

'Maar Ramses toch !'

Aline had er natuurlijk ook al over gehoord. Ze jende me wat, maar beloofde toch niks te vertellen aan pa of ma. Moet iedereen nu van zo'n mug een olifant maken? Paparazzi !

Ik voelde me vandaag wel eventjes een rare held. Mijn carrière als schrijver lijdt er ook onder: Nolf nam me apart tijdens de pauze. Hij zei dat ik niet meer in aanmerking kom voor een Griffel, en dat dat heel jammer was, want ik had volgens hem een interessant 'stuk' geschreven, goed genoeg bijvoorbeeld als bijdrage in de schoolkrant ter gelegenheid van de jeugdboekenbeurs op school. Dank u voor die milde straf, Nolf.

PS Ondertussen is ongeveer iedereen op de hoogte van mijn bezoeken aan Emi-
lie en de verkeerde lieveheren. ‘Jesus en zijn oud lief’, hoorde ik Tyfus achter
mijn rug zeggen, maar ik deed of mijn neus bloedde.

14 september

Lise (de meeste ringetjes om haar vingers van het vierde jaar) won de Gouden
Griffel; we kregen allemaal een kopie van haar opstel. Er was geen Zilveren of
Bronzen Griffel.

Nolf: ‘De jury, bestaande uit de heren Nolf, heeft het werkstuk van kandidaat
Devoldere Ramses zeer zeker weten te appreciëren, maar diende jammer genoeg
wegens bezwarende omstandigheden deze kandidaat te diskwalificeren. Zo-
doende gaat minstens een Bronzen Griffel aan zijn neus voorbij. Geloofd zij Je-
sus Christus voor deze wijze beslissing van de voltallige jury.’ Gejoel in de klas.
Ach, de humor van Nolf.

PS Het bekroonde verhaal van ringetjes-Lise gaat over een aanval van struisvo-
gels op toeristen in een dierenpretpark. Wat vindt Nolf daar snotverdomme zo
interessant aan? Is hij misschien verliefd op Lise? Het verhaal van Tim (niet be-
kroond, wel gekopieerd, samen met vier andere) vind ik veel leuker: een wed-
denschap tussen zijn jongere broer Xavier en diens vrienden. Xavier zou 100 se-
conden lang zijn hoofd tussen de tralies van het hekken van villa Esmeralda ste-
ken en de gevaarlijke waakhond trotseren, voor 10 euro. Dat lukte, maar Xavier
kreeg zijn hoofd er niet meer van tussen; het was gezwollen door de spanning en
door gebukt te staan. De brandweer moest hem bevrijden met bruine zeep. En . .
. die gevaarlijke hond bleek aan een ketting te liggen voor zijn hok.

15 september

Een akelige droom vannacht. Bijna erger dan de dromen waarin je modder in je
mond voelt. Er was een zolder (in ons vroeger huis?) met een reuzegroot bed.
Op dat bed stond een kandelaar. Onder de donsdeken lag iemand, onzichtbaar.
(Dagmar?). Ik kon de omtrek van borsten zien. Plotseling begon de donsdeken te
bewegen. Iets kroop er onderuit. De kandelaar viel om. Toen kwamen er grote,
witte ratten tevoorschijn. Ik wou om hulp schreeuwen, maar merkte dan dat het
eigenlijk konijnen waren. Ik werd wakker en was opgelucht dat we niet meer in
het huis met de zolder woonden. Het duurde een hele tijd voor ik dat besepte.
Flink zo, dappere Ramses!

Anaïs is jarig en geeft vanavond een rondje in De Klosjard aan de Veemarkt.
Haar oudste broer tapt er in het weekend om bij te verdienen.

16 september

Macho's ! Brulkickers ! Seksmaniakken ! Weekendtrutten ! Kippenkoppen ! Bullshitters ! Kloothommels ! Dagmar liet zich gisteravond opvrijen door die Wesley van slagerij Verackx. Hij is al bijna 20 jaar, snotverdomme. Zijn vette arm lag voortdurend om haar nek, als een slang. Nooit raak ik nog vlees aan. Als orthodox priester leer ik ook de kunst om molotov-cocktails te fabriceren. Mijn eerste doelwit is De Klosjard, that hole of asses !

Gelezen in 'Koppain', van achteren naar voren. Kan ik ooit nog met Dagmar vrijen? Wil ze misschien mond-en-klauwzeer? (Toen ik haar dat gisteravond hardop vroeg, kon ik niet rap genoeg buiten zijn ! Dat Wesley-varken !)

PS Patricia heeft een klein ei gelegd. Het is haar eerste. Aline heeft een zware kater; pa en ma zullen haar 'uitgaansleven' zoals ze het noemen, beperken.

18 september

Ma is in diepe rouw gedompeld: de zes rijstvisjes die zo lustig om het Titaniek-wrakje heen zwommen, zijn alle gestorven aan een geheimzinnige ziekte.

'Ze zijn dood aan vinnigheid', probeerde pa leuk te zijn, maar hij kreeg bijna een draai om zijn oren. De getroffene heeft het hele zootje doorgespoeld en het aquarium met het wrakje erin in de bergruimte gezet. Tot zover dit sterfgeval in de familie, dagboek.

In de klas probeer ik zo weinig mogelijk naast Franklin te zitten; hij moet zich meer of beter wassen. Ik ben nog altijd kwaad op hem omdat hij ook een van die onnozele zwembadkruisbeeldverraders was, remember? Dagmar vanmorgen op de fiets gezien. Ze zag me ook. We trokken allebei gelijktijdig onze wenkbrauwen op, maar ik stapte door en zij fietste door. Verloren liefde. En het middageten in de refter (ze noemen het nu plotseling 'schoolrestaurant', Heer van de Vliegen !) was niet te vreten. Ik verlang om een boek te schrijven (als orthodox priester met lange haren in een vlecht en een baard) in een eenzame, maar volgepropte kamer (boeken, kaarsen, wijn, tabak, maskers, messen, pistolen, schilderijen, enz. . . .) in een drukke Russische stad waar het altijd waait. De lessen kunnen me gestolen worden. Nolf is niet leuk meer. Aline is een laatstejaarskrenge.

WARNING: ik heb in C & P zo'n miniflesje elixir gekocht en nu (vanavond 21:37) is het leeg.

Crusoë

Schipbreuk in de stad.

Waar spoel je aan?

Tussen andere wrakken

in schimmelkamers.

De tram rijt de straat in twee.

Kom met me mee,

*niet naar de kathedralen
of paleizen, maar naar de keukens
in de stegen en de kroegen aan zee.*

MARRAM

19 september

Het Gevecht met de Citroen (07)

door: MARRAM

Daarna duurde het niet lang of Larigirl woonde bij One-Eyed Jack Blackbird in, met Killmouski de kat. Jack zag dat natuurlijk zitten, ook met zijn ene oog. Op een dag, toen ze aan het strijken was, ontdekte Larigirl het grote geheim. Toen Jack enkele dagen later stiekem in haar dagboek bladerde, wist hij genoeg. Op staande voet kreeg Larigirl haar ontslag. Er volgde een hevige ruzie, omdat Larigirl wist dat Jack haar dagboek had gelezen. One-Eyed Jack werd hierbij bijna No-Eyed Jack, want Larigirl beet fel van zich af. Ze weerde zich als een kat. Uiteindelijk vluchtte ze het huis uit (zonder Killmouski, die ze daar achterliet) en zocht haar oude straatvrienden op: 11 ofte One-One/Wan-Wan, Kobein en Sis Elien. In een vervallen loods, amper een kilometer verwijderd van het herenhuis in de Heesterlaan, richtten ze De Bende van de Zwarte Hand op. Hun doel: het gestolen Lam-Godspaneel zelf ontvreemden en Blackbird naar de eeuwige jachtvelden helpen.

(R = roman. Veel mensen zeggen: ‘Haja, daar zou ik een boek over kunnen schrijven.’ Dat ze het maar eens proberen. Ze vallen stil na twee bladzijden. Zelfs als ze één blad uit de telefoongids over zouden schrijven, kregen ze kramp in hun hand. En dan moeten ze het nog niet eens zelf uitvinden).

21 september

Dagmar

Ik heb gezien dat je je goed amuseert daar in de hotelschool. Toen ik dat in De Klosjard zei, van dat MKZ, was dat eigenlijk als grap bedoeld. Ga je nu met die oude Wesley? Ik vind het jammer dat je niet meer op mijn school zit, maar ik heb nu mijn eigen leven.

PS Hoe is het nog met je stalker?

Ramses

Pa plukte de laatste trossen van onze druivelaar en struikelde van de trapladder: verzwikte poot. Aline moet om 01 uur vanavond thuis zijn. Ze vindt dat te vroeg.

‘Als je me niet meer ziet, ben ik weggelopen.’ (A. tegen mij).

‘Dat kun je niet.’

‘O nee? Jawel, hoor.’

‘Nee, want de wereld is rond. Hoe langer je loopt, en hoe harder, hoe vlugger je weer in Maranga staat en jezelf tegenkomt.’

‘Je bazelt als een gekke dichter.’

‘Ben ik ook, sis. Binnenkort kleur ik mijn haar groen.’

22 september

Buikpijn. Ik heb zelf mijn vlecht afgeknipt. Op die plaats (aan de rechterkant van mijn hoofd) ziet het er nu een beetje raar uit. Het groeit wel weer bij. Misschien laat ik mijn pieken kleuren (of: spuitbus). Sommige zangers dragen nu kapsels en kleren uit de jaren 70 van de vorige eeuw. Afschuwelijk foeilelijk gruwelijk vreselijk afgrijselijk.

PS Is Lucas homofiel? Ik denk van wel. Deraedt van Wiskunde is dat zeker. Hij verbergt het niet. Je ziet het zo. Maar niemand pest hem.

24 - 27 september

Blindedarmoperatie in Andreasziekenhuis & enkele dagen gezellig thuis. Geen commentaar: ik ben niet doodgegaan tijdens de verdoving en behoor weer tot de ondoden van Maranga.

29 september

Familiefeest oma en opa aan de kust: opa wordt 70 jaar en ze zijn ook (hoe veel? vergeten) jaren getrouwd.

Er stond een tent in de tuin met een warmtekanon in. DeeJay Djoene (= neef Kobe) stond in de veranda met zijn collectie techno-cd's. Een hele bende volk was er daar, maar de meesten zien we niet zo vaak, want we wonen in Maranga (waar ma is geboren), vijftig kilometer van de kust. Ik kende er niet zo veel van: oom Bart, tante Birgit, oom Herman, neef Jan-Emiel, Kobe dus, nog wat gezichten zonder naam en een hoop kinderen die ik vaag herkende. Allemaal familie van pa. Dat oudere rodewijnmeisje van op de begrafenis van grootva was er ook weer. Ze heet Tine en ik kwam te weten dat ze eigenlijk nog maar 17 is. Ze ziet er 20 of zo uit. Ze lijkt op Jennifer Lopez. Op een of andere manier is ze familie van oma. Kleine mémé of grootmoe zat ook op het technofeest van opa. Ze is al meer dan 90 jaar en woont ondertussen in een bejaardentehuis. Ze lijkt (zie

vroeger, dagboek) heel goed op Emilie: wipneus en grijswitte krulletjes. Een leuk vrouwtje met een dik buikje. Sprokkelt ze hout in februari, zoals in oude sprookjes? Is ze Vrouwtje Miserie? Ik probeerde grootmoe over Emilie te vertellen, maar grootmoe hoort niet goed meer en ze wist ook maar half wie ik eigenlijk was. Ze zat wel voortdurend te lachen. Van oma-met-de-hartinfarcten kregen Aline en ik plotseling ieder 100 euro in een enveloppe toegestopt: voor onze verjaardag, sinterklaas, nieuwjaar en Pasen tegelijk, zei ze. Prettige deelneming! Leuke surprise. Met dj Djoene en Tine technoplaten gedraaid, maar van de gerimpelde en de grijze mensen moest het steeds stiller en stiller. Tine vroeg of ik al een lief had. Ik zei ja en nee tegelijk. We dronken witte wijn en ik voelde haar malse arm heel lang tegen de mijne. Ze rookte ook, maar ik durfde niet, want mijn mannelijke en mijn vrouwelijke ouder waren met mij meegekomen naar het feest. Aline ging met Jan-Emiel om de haverklap achter de tent om er een op te steken.

Tine: 'Wil je echt geen sigaretje? Wil je even trekken?'

Ik: 'Nee, merci. Ik ben nog maar pas geopereerd.'

Tine: 'Allez, eentje achter de tent. Je zus doet het ook, kijk.'

Ik: 'Maar zij mag al roken.'

Tine: 'En jij niet?'

Ik: 'Nog niet. En ik wil er niet echt aan beginnen.'

Tine: 'En doe je het al met je lief?'

Ik zei weer ja en nee tegelijk en vond Tine Lopez plotseling niet interessant meer. Toch dansten we later op de avond heel dicht tegen elkaar geplakt. Ik voelde haar tieten tegen mijn lijf en ze stak plotseling haar tong in mijn oor. Het kietelde zo erg dat ik in een harde lachbui uitbarstte en pa verbaasd opzij keek over de schouder van een of andere jonge tante waarmee hij aan het dansen was. Ik hoop dat hij die tong in mijn oor niet gezien heeft. Tine wou na het dansen mijn hand blijven vasthouden. Ik schaamde me dood, want ik zag ma naar ons kijken en lachen en ook Djoene stond achter zijn installatie te grijnslachen van hier tot ginder. Toen we 's nachts naar Maranga terugreden, zei ma: 'Die Tine is een beetje gek.' Ik knikte ja in het donker op de achterbank en was blij dat ik met twee gekke tieten gedanst had. Op een volgende familiefeest ga ik met Tine vrijen, misschien in het toilet of in een nabijgelegen bos. Een schrijver moet veel beleven.

Het is nu zondag 16:20 en het regent oude wijven. (Geleerd van Nolf: 'Het moeten niet altijd pijpenstelen zijn, en het staat in de Dikke')

01 oktober

'Wat je vandaag met je auto verbrandt, duikt overmorgen op Antarctica op' - National Geographic Channel.

02 oktober

Er is weer een Harry-Potterboek verfilmd (oh holy shit !) en de Engelse Vereniging van Witte Heksen heeft geprotesteerd omdat in de film een heks de verkeerde richting uit vliegt op haar bezemsteel. Wees gerust, dagboek: ik lees verder in 'Koppain'. Vandaag heb ik Kimberley verklapt dat ik niet lang geleden de tatoeage op haar rug gezien heb.

‘Het is een klimroos die heel sterk op een wietplant lijkt’, zei ze. ‘Vind je ze mooi?’

‘O ja.’

‘Wil je ze nog eens zien?’

‘Wacht tot in de zwemles.’

‘Ja, maar dan mag jij niet buitenvliegen. Verzamel je nog altijd kruisbeelden?’

Het werd een tof gesprek met Kimberley en misschien komt ze wel eens langs. Ze zit ook vaak in De Vagant. En haar tweelingbroer doet inderdaad aan krachttraining. Hij heeft zo'n ziekelijk uitgezette, overdreven gespierde supermanborstkas.

03 oktober

Anneleen kwam me vanmorgen een briefje van Dagmar geven. Kak, kon die dat zelf niet doen? En wat denkt Anneleen nu daardoor over mij? Er stond alleen maar op: 'Ga je mij nu stalken?' Ik voel me gekrenkt en schrap haar uit mijn hoofd, mijn hart en mijn dagboek. Dat onnozel briefje heb ik in de toiletten op school doorgespoeld.

Vanavond kwamen oom Herman en Jan-Emiel langs, gewoon omdat ze er zin in hadden. Jan-Emiel draagt zijn haar nu heel lang. Het werd een gezellige boel, met wijn, pizza en jenever en zo. Wesley had het geroken en kwam ook binnen; zo vulde onze woonkamer zich met rook. Net mist. Toen

Wesley weer wegging, lispelde hij van dronkigheid. Pa heeft in KOPPIE-KOPPIE een formidabele truc geleerd. Hij voerde die vanavond uit. Iedereen keek (nou: luisterde ook) stomverbaasd, maar hij wil niet verklappen hoe het in mekaar zit. (Zie morgen). Oom Herman en Jan-Emiel vertrokken pas om 22 uur 30 naar huis, 60 kilometer ver op de moto.

04 oktober

De Truc van de Tovenaar

Pa nam een spel kaarten. Hij vroeg Aline er een uit te kiezen. Het was ruiten vier. Pa toonde de kaart aan iedereen. Toen nam hij zijn gsm, toetste een nummer in en vroeg of de tovenaars thuis was.

‘Ja zeker’, zei hij dan. ‘Ik zou graag de tovenaars even raadplegen.’

Het bleef een tijdje stil. Toen liet pa zijn gsm rondgaan, en we hoorden allemaal een mannenstem herhalen: 'Ruiten vier, ruiten vier, ruiten vier.'

Nee, pa wil de truc nog niet verklappen.

'Met oudjaar', beloofde hij. En om ons te overtuigen deed hij de truc nog eens over. Ik koos harten negen. En jawel: 'Harten negen, harten negen, harten negen...'

05 oktober

Ik moet wat studeren, zodat er geen onverwacht onheil in de lucht komt te hangen. Anaïs en Franklin zijn vandaag in de Benelux (de grote centrale toiletten naast de basketvelden) betrapt tijdens een stevig potje vrijen. Sapperloot, een jonge priester-studieopzichter met lang haar en sandalen, deed rookcontrole in de toiletten. (In het Aloysiuscollege mag alleen gerookt worden in de zitkamer naast de ontspanningszaal, door de vijfde en de zesde jaren). Tyfys had alles gezien. Björn ook, want die gaat elke dag in de Benelux roken tot hij blauw ziet: een oude gewoonte van vroeger. Hij vindt het leuker op verboden terrein te roken. Sapperloot heeft een mededeling (ondertekend door de directie) opgehangen aan het bord in de hal. Op intieme handelingen tussen koppels, openbaar geflirt en stiekem roken staan nu straffen: een aantal uren dienst aan de schoolgemeenschap. Björn beweert dat seks met Anaïs heerlijk moet zijn; hij had alles gehoord vooraleer Sapperloot opdaagde. Hij zegt dat hij gezien heeft dat er frambozen op het slipje van Anaïs staan. Mocht gekke Tine hier op school zitten, dan dook ik misschien ook met haar de Benelux in. Maar ze woont snotverdomme ergens aan de kust, vlak bij de grens met Nederland.

PS Mag je vrijen met een (ver) familielid?

07 oktober

Elke zondag tussen 13 uur en 18 uur heb ik zin om me een kogel door de kop te jagen.

08 oktober

Mijn pa ziet er een heel andere vader uit op zijn werk. (Vanmiddag ging ik na voedertijd in de refter - schoolrestaurant ! - naar KOPPIE-KOPPIE om wat brochures op te halen: Nolf is geïnteresseerd. Hij beweert dat copywriting/reclameschrijverij de poëzie van de toekomst is).

De winnaar van de WHASH-wedstrijd behandelde me niet als zijn zoon, maar als een klant. Karolien gaf me een knipoog. De drie andere medewerkers ondervroegen me over de pieken in mijn haar.

- Zijn er gaten elke ochtend in je kussen?

- Mag het daarop regenen?
- Blijft dat overeind als het hard waait?
- Moet je dat elke dag insmeren met piek-gel?

Rimpelhumor ! Er moesten belastingen bestaan op kaalkoppen (twee van de drie!). Vooral op die kaalkoppen die nog 1 of 2 slierten overgebleven haar dwars over hun schedel plakken. Pa begint boven op zijn kruin ook flink uit te dunnen, maar dat wil hij niet geweten hebben.

10 oktober

Na haar job op de Sportdienst geeft ma mijn kamer een beurt. Ik heb geholpen, en stofte de foto van grootva af. Dat stof ligt nu ergens anders. In de valavond fietste ik naar Koffiestraat 18, maar Emilie was er niet. Ofwel wilde ze geen bezoek. Of hoorde ze de bel niet? Ze is toch niet dood?

PS Waar zijn al de haren naartoe van de mannen die het verloren hebben? In oude westerns passeert soms zo'n grote ragebol door het beeld. Dat is het verzamelde mannenhaar van over de hele wereld en van jaren ver. En al het stof van de aardbol kan toch ook niet zomaar verdwijnen? Damien uit het zesde jaar begint zijn haar al te verliezen. Sommige anderen ook, maar die scheren daarom hun hersenpan helemaal kaal. Zo merk je het minder.

12 oktober

Voor het nageslacht dat dit dagboek zal lezen: hier volgen nog enkele lotgenoten uit mijn vierde jaar. Ik zou ze kunnen indelen in stinkers & niet-stinkers, links- & rechtshandigen, nerds & macho's, uit gewone & ongewone gezinnen, vrijers & niet-vrijers, rokers en niet-rokers, vleeseters & vegetariërs, blokhengsten & flierefluiters, hiphoppers, triphoppers, techno-oenen, hardcore, gothic, . . . Ik kies er enkele uit.

Liesbeth: klein, sexy vrouwtje. Altijd een rokje. Neemt elke dag de bus van en naar Noordnisse, waar vooral rijke mensen wonen. Ze zegt weinig en ruikt lekker. Barre (Barry): is al aan zijn derde moeder toe. 'Mijn stiefmonster' noemt hij ze. Hij wil om de haverklap zijn broek afsteken voor weddenschappen. Zwaar conflict met Deraedt van wiskunde. Ik denk dat Barre over een paar jaar in de gevangenis belandt. Zou hij ook homo zijn? Dan kan hij dat goed verbergen.

Lise: winnares van de Gouden Nolfgriffel en aan haar vingers de meeste ringetjes van Aloysius. Tijdens de les van Piquard viel haar linkerborst eens uit haar truitje. Niemand merkte het; ik wel. Ze zag dat ik het gezien had en glimlachte. (Een schrijver moet veel beleven). Purdey: kijkt ietwat scheel, maar dat maakt haar eigenlijk mooi. Haar pa heeft zich twee jaar geleden opgehangen op zolder. Ze zag hem niet graag.

'Jezus heeft met zijn lasso mijn vader gevangen', zegt ze soms.

Beetje gek. Kleine tietjes. Draagt nooit een beha. Richard: doet het vierde jaar over. Is al een keer opgenomen in de kinderpsychiatrische afdeling van het Andreasziekenhuis. Hij is de zoon van een dokter die met naalden werkt. Zijn ma drinkt. Geert: geen klasgenoot, of toch bijna. Toffe, jonge kerel die ons beeldende opvoeding geeft. Veel zwarte krullen links en rechts op zijn hoofd, bovenaan kaal. Gaat naar alle fuifjes van de scholieren. We denken dat hij verliefd is op Lise. Teken en schilderen interesseren me niet, maar dat begrijpt hij. Hij is net van zijn vrouw weg. Mijn voorspelling: hij zal Lise overhalen om later Academie te gaan doen en er dan mee samenwonen. (Sommige vrouwen vallen op kalende mannen; ze likken zelfs soms hun schedel).

Het is nu 23:15. Ik kap ermee. Raam open, sigaret. Voel me een echte schrijver. Aline is vanavond vreemd genoeg eens thuisgebleven. In het toilet hier boven zag ik . . . nee, dat hoort niet in mijn dagboek opgeschreven te worden. Mijn blindedarm jeukt. Spookpijn. See you.

14 oktober

Het Gevecht met de Citroen (08 - slot - kortverhaal door MARRAM)

De Bende van de Zwarte Hand zou echter niet lang meer bestaan. De oude loods werd door de stad afgebroken. De nieuwe snelweg moest erdoorheen. Daarenboven ontdekte Larigirl dat ze zwanger was. Ieder ging zijn eigen weg. En Jack? De dag nadat hij te horen kreeg dat hij kanker had, stookte hij een groot vuur in zijn tuin . . . 'FIRE, WALK WITH ME' schreef hij met zijn eigen bloed op de keukenmuur. Daarna slikte hij 40 slaappillen door met een fles Jack Daniels. Hij werd nooit meer wakker. EINDE.

PS Dagmar heeft nu een supercoole gsm. Ze belde me snotverdomme op vandaag. Pa en ma en Aline konden alles horen.

‘Zeg, 't is ik, hé. Ben je nog kwaad op me, Ramses?’

‘Eh . . . Dagmar?’

‘Jaja. Ik heb nu een gsm en ik dacht . . . ‘

‘Nee. Eh . . . ‘

‘Misschien zie ik je nog wel eens?’

‘Bah ja.’

‘Hoe is 't in Aloysius?’

‘Bah, eh . . . nog altijd hetzelfde.’

‘Allez, tot binnenkort eens, hé?’

‘Jaja.’

Gelukkig stond die stomme tv aan. En waren er chips. (Die kraken zo luid in je kop terwijl je erop kauwt dat je niks meer hoort).

16 oktober

IN MIJN HOOFD IS HET ZO DRUK ALS IN DE BIEB

*Interview met auteur MARRAM n.a.v. het verschijnen van zijn roman
HET GEVECHT MET DE CITROEN*

- Meneer Devolder . . .
- Marram, graag. En u hoeft de hoofdletters niet uit te spreken.
- Oh, o.k., Marram. Het publiek had graag geweten waarom u de citroen koos.
- Ah, ja. Ik had die vraag wel verwacht. De citroen zie ik als symbool van het leven. Kan zuur zijn, er zitten pitten in, soms, je kan er dus je tanden op breken, nietwaar. Toegevoegd als schijfje kan het echter de smaak verbeteren van bijvoorbeeld thee, vis en friet.
- Friet, meneer Marram !?
- Ja, ik doe al jaren citroensap op mijn friet.
- Eh . . . dat is eigenaardig.
- Schrijvers zijn altijd een beetje vreemd.
- Eh . . . Het Gevecht met de Citroen doet zich voor als een gewone thriller-horror-detective, maar er zit veel meer in, nietwaar?
- Zeg dat wel. Uit het leven in zijn totaliteit (die citroen dus) wordt zo veel mogelijk geperst. Ook de pitten moeten eruit verwijderd worden. Dat er onderweg lijken moeten sneuvelen . . .
- . . . ménsen moeten sneuvelen, bedoelt u . . .
- . . . doden moeten vallen, bedoel ik, is maar normaal. In dit geval gaat het gestolen paneel van het Lam Gods eraan.
- Ja, eh . . . 1 500 000 verkochte exemplaren in drie weken is voor een debutant als u niet onaardig.
- Nee. En vooral dan nog in zo'n pietluttig klein landje als België. Gelukkig komen er vertalingen in het Italiaans, Frans, Engels en Zweeds. België is me te klein geworden.
- We danken u, meneer . . . eh . . . Marram, voor dit diepgaand interview. We zenden het volgende zondag uit op de beide openbare zenders; 's avonds zijn er herhalingen. Het wordt vast en zeker een kijkdicht programma.
- Zonder dank. Ik denk . . .

Ma klopte plotseling op mijn kamerdeur en kwam zo binnen.

‘Ik hoorde praten en dacht, tiens . . . er is toch niemand . . .’, zei ze.

‘Eh . . .’, deed ik.

Ik voelde me betrappt bij mijn dagdroominterview.

‘Er scheelt toch niks met je, wel? O, ben je aan het schrijven? Moet je een opstel . . . ? Leer je iets vanbuiten misschien?’

‘Nee!’ riëp ik bijna, en ik sprong vlugvlug van mijn bed en griste mijn (dit)

dagboek voor haar neus weg.
'Aha, geheim hé?' lachte ze.

17 oktober

Björn heeft dus drie uren schoolgemeenschapdienst aan zijn been. Het hielp niet dat hij tegen Sapperloot zei dat hij echt verslaafd is aan tabak en dat hij daar het liefst aan toegeeft in de Benelux. Hij moet o.a. helpen in het schoolrestaurant en oude schoolbanken versjouwen.

Deze week is er alweer wat proevengedoe. Hatelijk. Leraren testen alleen maar stom geheugen. Laat ze ons dan de telefoongids vanbuiten leren, kak !
Er cirkelde vanmiddag voortdurend een witte helikopter heel laag over Maranga. Toen kwam het nieuws dat er een gangster ontsnapt was en zich in de omgeving schuilhield. Ze zeiden het op het streeknieuws en 's avonds ook nog eens in het nationale journaal.

19 oktober

'Koppain' uit. Holy frisco, Danny's oud-leraar Nederlands krijgt hier en daar op zijn kop. Zou die kerel dat ook gelezen hebben? (Wacht maar, Ocket, De Neus en Devreese !)

Oorlog tussen Tyfus en Alexandra, maar geen van de twee wil zeggen wat er scheelt. Wel hebben ze allebei sinds woensdag een stuk van hun haar oranje geverfd. Toen was er nog geen ruzie. Die oranje kleur maakt de toestand nu knotsgek: het lijkt wel een oorlogskleur. ORANJE BOVEN stond er vanmorgen op het bord, toen we binnengingen bij Ocket. Er lagen ook twee sinaasappelen met gezichten op getekend. Door allebei zat een houten barbecuestokje geprikt. En er ging een briefje rond met VOODOO !!! erop. In de pauze zagen we dat Ocket een sinaasappel stond te eten naast de Benelux. Voedertijd op school: vis met broccoli.

PS Devreese (zie verleden jaar) gebaart dat ze me niet ziet.

(W = Whisky. Gouden godendrankje. Sinaasappelenmarmelade-met-whisky is ook lekker. Te koop in Zuid-Engeland. Schrijvers: whisky, wijn, wiet, tabak, papier.

W = Wiet. De Gerimpelden der Aarde moeten niet flauw doen over wiet en ondertussen blind blijven voor de sluipmoord van alcohol en nicotine).

21 oktober

Er zit een rat in de tuin van Wesley en Karen. Pa en ik gingen naar de overkant mee op jacht, maar het eindigde nogal laf met het plaatsen van een val en wat gif. Pa wil nog altijd zijn kaartentruc niet verklappen. De ex-directeur van Home Markant krijgt tien jaar gevangenis voor pedofilie. Er is een Saab in de etalage

van Mostaard Woestyn gereden; de chauffeur was teut. Tot zover het nieuws. Ik wens u verder nog een prettige avond.

23 oktober

Smurrie, een van de bekendste stadsdronkelappen van Maranga, is verzopen in de Lisgracht in het Mathildepark. Het water stond nog geen meter hoog. Enkele scholieren van hotelschool Walburg hebben hem gevonden. In de Maranga Courant staat dat Smurrie (of: Freddy Welvaert) een diploma van zweefvlieginstruc-teur had. Pleegde Smurrie zelfmoord of was hij helemaal teut?

Katholieke jongeren in Belfast hebben auto's in brand gestoken met brandbom-men en molotovcocktails. De politie en de militairen moesten vluchten. Gaan die katholieke jongeren daarna dan naar de mis? Hoe herken je een katholiek of een protestant? Hoe kan het dat een wijk of een straat helemaal katholiek of pro- testant is? Heeft iedereen daar een tatoeage misschien? Is er een wachtwoord? (Er is daar ergens een Knieschijfstraatje: je loopt er kans door de vijand in je knieën geschoten te worden).

(G = Godsdienst. Rook voor het volk).

24 oktober

Ik ben bij Emilie geweest, tussen de honderden kruisbeelden. Het regende oor- verdovend op het dak van de veranda en dat gaf me een kick. We bekeken oude foto's en dronken cappuccino. Ik vertelde haar over Het (korte) Gevecht met de Citroen en mijn gedichten. Ze zei dat ik een boek over haar leven moet schrij- ven. Ik heb enkele kruisbeelden die hoog aan de muur hingen, afgestoft met een ragebol. Hier en daar hingen er zwarte slierten rag tussen. Daarna zaten we in in de huiskamer zwijgend naar de regen te luisteren. Het was er gezellig duister en het was leuker dan een parknamiddag lulligheid met Tyfus, Björn & the others.

25 oktober

De mens is mismaakt. De penis en de vagina bevinden zich veel te dicht bij het kakkanaal. Ook de pis zou eventueel ergens anders uit moeten kunnen.

Binnenkort is er gelukkig weer een week onschool. Test Frans gehad vandaag. Ik denk dat ik de helft gehaald heb. Ocket laat me ook meer met rust dit jaar.

26 oktober

Bladervakantie ! Volgende week gaan we misschien een namiddag naar de jaar- lijkse nationale boekenbeurs. Danny Koppain zal er zijn krabbel op zijn boeken zetten. Het staat in Maranga Courant. MARRAM zal er dus ook zijn.

We gingen er na school nog eentje slobberen in De Vagant (ze beginnen ons daar te kennen) en in de Zing Es Khan (nieuw sedert enkele weken, in de snob-caféstraat). Overal overbevolking. De snobstraat was zelfs gesloten voor het autoverkeer. En in plaats van stewards patrouilleerden er agenten met honden.

Yvan Borny was in de Zing Es Khan. Hij is een jong advocaat uit Maranga.

Yvan Borny zit ook in de senaat: hij is een van de jongste senatoren van België. Hij verandert af en toe van politieke partij. Ze noemen hem gewoonlijk senator Y(psilon). Op het politiek programma van senator Y staan o.a. het afschaffen van de hoogdagen en minder streng optreden tegen persoonlijk wietgebruik. Hij haalt natuurlijk veel stemmen.

PS Van Dagmar of vleesklomp Wesley geen spoor. Anneleen ook niet. Werd ik teut? Ik denk van wel.

29 oktober

De oranje ruzie (tussen Tyfus en Alexandra dus) is opgelost, maar we zullen nooit te weten komen waarover die ging. We gingen in het Shopping Centre even buiten Maranga rondhangen en fantaseerden over 'Les Fleurs du Mal, deel II': Tyfus exposeert beschilderde wieldoppen. Hij treedt ook op met de (gemaskeerde ! Scream !) Dalmatiërs. Stripnummers door Anneleen, Dagmar, Anaïs, Lara. (Maar D., A. & L. weten dat nog niet: ze waren er niet bij). Benjamin spuit de muren vol met bloedrode graffiti: het Evangelie volgens B. Dagmar moet voor broodjes-ongezond en spacecake zorgen. Geen vlees. Lucas doet de presentatie (gewoon). Ik lees voor uit eigen werk, begeleid door De Dalmatiërs. Er loopt voortdurend een kiekeken over het podium: Patricia. Daarna gigafuif. Wat we nog niet hebben: een zaal, veel geld, affiches, een groep, spuitbussen. Wat we wel al hebben: een kip, enkele gedichten. Ik blies de aftocht toen ik Dagmar & Wesley plotseling in de mot kreeg. En Robocop met zijn vrouw. Men is nergens veilig.

Niemand van de bende wil mee naar de boekenbeurs in Antwerpen. (Nolf deelde in de klas enkele gratis toegangskaarten uit. Hij had er vier. Ik vroeg er twee en kreeg er een, de andere gingen naar Lise).

30 oktober

De Zing Es Khan is alweer potdicht, op bevel van de politie en het stadsbestuur gesloten. Er werd gedeald. Waar zal senator Y. nu zijn pintjes pakken? In café Oude Engel? Deze voormiddag ben ik zelf even naar de Oude Engel geweest. Ze zat er. Ze was weer druk in de weer met lottogetallen.

'Ga je vrijdag mee naar het graf van mijn man?' vroeg ze.

'Nee', zei ik. 'Ik moet naar de Boekenbeurs.'

'O, is er Boekenbeurs?'

'Ja.'

‘Vrijdag?’

‘Eh . . . de hele week.’

‘En gaat je lief mee?’ ‘Ik heb geen lief. Nog niet. Eh . . . niet meer.’

‘En heb je al doden?’

‘Doden?!’

‘Welja. Mensen die dood zijn. Die je goed kende.’

‘Eh . . . een grootva, een oma, nog een opa, enne . . . Pieter van vroeger, van mijn lagere school.’

‘Je moet je doden eren, Ramses.’

‘Ja . . . ‘

We dronken een sherry. Emilie had het zeer druk met haar lottoformulieren en zei niet veel. De papegaai maakte voortdurend van zijn oren. Vrijdag moeten we inderdaad weer naar het kerkhof. Toch hou ik van deze tijd van het jaar. Maar met een lief erbij zou het nog leuker zijn. Of moeten we donderdag naar het kerkhof? Is dat een hoogdag? Help, senator Y.

31 oktober

Wanneer gebeurt er eens iets? Ik heb keelpijn. Als ik hoest, doet mijn blinde-darmlitteken zeer. In de bieb informatie gezocht over de NAVO, voor school. Geen nieuws.

01 - 02 november

Ziek. De wereld draait rond een onzichtbare zon. Ik wou dat het hard waaide. Pa, ma en Aline gaan naar het kerkhof. Chrysantentijd. Deze onschoolweek is alweer bijna gedaan. Waarom wordt men ziek tijdens vakanties?

04 november - Boekenbeurs Antwerpen

Ik had een gratis toegangsticket, maar we moesten toch in de file staan, voor pa, Aline en . . . Lara. Ma bleef thuis, ook ziekjes ondertussen (galopkak).

‘Wanneer zit jij hier te signeren?’ vroeg Lara.

‘Wat moet ik dan signeren?’

‘Wel, je dagboek, je gedichten.’

Ik antwoordde niet en keek kwaad naar Aline. We schuifelden ergerlijk traag langsheen de boekenkramen. Het was verstikkend warm. Overal zaten bekende gezichten te wachten op mensen die een handtekening wilden. Marc De Bel en Herman Brusselmans hadden natuurlijk weer de grootste file voor zich. En die Aspe. En nog een paar televisiekerels die ook een boekje hadden. Ik deed telkens alsof ik het niet zag. Die bestaan toch ook uit vlees en bloed?

‘Brusselmans !’ riep Lara uit.

‘Kijk Ramses: Marc De Bel !’ schreeuwde Aline. Ze wéés nog ook. Ik voelde me

doodbeschaamd.

‘Wil je iets kopen?’ vroeg pa.

‘Nee, neenee’, zei ik. ‘Het is hier veel te warm.’

Al die boeken samen vond ik niet leuk. Waarom zou je dan zelf (ik !) nog een boek schrijven? Hoe deden die dat, om dat uit te geven? Toen we weer vertrokken, hadden we niks gekocht, maar pa sleurde wel vier kilogram reclamefolders met zich mee. We dronken nog iets in een cafetaria naast de beurs. Jean-Pierre Van Rossem kwam er binnen met vijf vrouwen. Op dat ogenblik bedacht ik plotseling dat we nergens Danny Verstegen gezien hadden. Vergeten !

‘Tja,’ zei pa, ‘en dat zeg je nu ! Wil je nog terug?’

‘Maar we hebben zijn boek al gekocht’, zei Aline.

‘Misschien is hij hier deze week al geweest.’

‘Zou best kunnen.’

Heer van de Vliegen, ik trek naar de grote jaarlijkse Boekenbeurs en vergeet snotverdomme hero Danny ! En toen we écht vertrokken en bijna de hal uit waren, hoorden we zijn naam afroepen tussen vele andere namen die nog zouden signeren. Toen we bij de auto kwamen, zat er een parkeerboete tussen de ruitwisser.

‘Shit !’ riep pa. Dat woord paste niet bij hem. Ik denk dat hij het riep omdat Lara mee was. Maar ik moest ongezellig naast hem op de voorbank. De dodenplaats. Nu had ik mijn ogen op mijn eigen rug. Op de terugweg stopten we aan het boerderijtje van oom Herman. Aan de telefoon had hij gezegd: ‘Kom eens af, jullie passeren daar dan toch. Tussen de kiekens kun je mij makkelijk herkennen: ik ben het grootste kieke.’

Jan-Emiel was niet thuis. We dronken van oom Hermans zelfgemaakte aperitiefwijn, gemaakt van perzikblaren, maar hij smaakte naar kersen.

Toen we in Maranga arriveerden, zei Lara: ‘Drinken we nog iets in De Vagant? Ik trakteer voor de lift.’

‘De lift?’ vroeg pa dwaas.

‘Wel, omdat ik met jullie meekon.’

Mijn hart bonkte plotseling als het drumstel van Metallica.

‘Nee, dank je’, zei die oen van een pa. ‘Ik lever je thuis af en ga vlug loeren hoe het met de vrouw zit.’

Dé vrouw ! Weg met de zondagen, hier en overal elders ! Senator R. zal die afschaffen !

05 november - Onvakantie

Slapjes op de benen. Toch naar school. Hello, old friends.

Knuffeljunkie, rockzanger & schilder Herman Brood zou vandaag jarig zijn, maar dat kan niet meer, want enkele zomers geleden sprong hij van het dak van het Hiltonhotel. Het was zijn wens om verbrand te worden in een bad van Grand

Marnier, maar hij werd toch gewoon gecremeerd. Op het laatst was Herman Brood er zo erg aan toe (drank & drugs) dat hij pampers moest dragen. Vandaag is er dus weer feest in Amsterdam. Hij heeft het zo gewild. Pa kent vrienden die daarvoor naar Amsterdam getrokken zijn. 'Maar ik blijf vanavond in mijn nieuwe kantoorstoel werken', zei hij. 'Nou: nieuw', merkte ma op. 'Hij is niet meer zo nieuw, maar dat geeft niet, want hij dient toch maar om in te zitten door een oude hippie.'

07 november

Ik ben in de bieb geweest om boeken van Jotie T'Hooft. Ik vond er zijn Verzamelde Poëzie (met o.a. Schreeuwlandschap, Junkieverdriet en Poezebeest). Er zijn ook verhalen, en boekjes over zijn leven, maar die waren alle uitgeleend. Vanavond veel van zijn gedichten gelezen.

'Ik heb die tijd nog meegemaakt', zei pa vanavond aan tafel. 'Het was de tijd van de wierookstokjes.'

T'Hooft schrijft anders dan ik. Ik heb dan ook nog niks beleefd. Aline kwam nog op mijn kamer en las ook een gedicht.

'Hm', deed ze.

'Snap je dat?'

'O ja.'

'Vermeulen van Nederlands heeft die nog gekend. Hij sprak er in de les over.'

'De doden kent iedereen wel', zei ik.

'O, wil je nu al beroemd worden met je gedichtjes?'

'Gedichten. Ze zullen die nog verfilmen.'

'Dat zal dan wel een korte zwartwitfilm worden, zeker, hihi. En je dagboek daar ...'

Ik moest weer eens ijlings mijn geheim dagboek van voor een wijsneus weggrissen.

'En over jou wordt het een stomme film, sis', antwoordde ik.

'Hahaha.'

Mijn zus dus.

PS Wat leest senator Y. ?

Maranga, 10 november

Beste Nachtboek

Wat voor een tijd was het eigenlijk vroeger, in de jaren zestig, zeventig, tachtig van de vorige eeuw? De kappers hadden eerst weinig werk (hippie). Dan plotse-ling weer wat meer (punk). Zeer veel (skinhead). Toen ze nog jong waren, was het haar van pa en ma samen 1/2 meter lang. Hun boeken staan nu samen in de kast - 1,5 meter. Vroeger kwam er om de drie maanden eentje bij, van de ECI.

Heden ten dage kiezen ze een verzamel-cd met halfzachte klassieke muziek of wereldmuziek. Ik had liever geleefd in de tijd tussen de twee wereldoorlogen. Ik zou op 45-jarige leeftijd gestorven zijn als R.A.F.-gevechtspiloot, nadat ik zeven Duitse vliegtuigen neergehaald had. (R.D.)

Koud

*De zee is nog altijd niet blauw,
maar grijs en groen.
De nacht is niet zwart,
maar blauw.
(Blauwer als het kouder is).
In de verte rijdt een trein.
Ik hoor hem beter als het kouder wordt.
Want dan is het ook stiller.*

*Oude zon in november.
Kale maan als het vriest.
Trein verdwijnt naar de verte.*

MARRAM

11 november

De Duitsers moeten weer overgeven. (Grapje). 'De mens verstoort voortdurend de moleculen van alles' (R. Devolder).

12 november

Ma kondigde vanmorgen een 'kwetsdag' aan. Ze verwondde haar pink bij het open wrikken van het koffieblik, en volgens haar gebeuren zulke onheiltjes dan verder de hele dag door, eens ze begonnen zijn. Toen ik vanavond bij haar informeerde naar het verloop van haar kwetsdag, was er alleen maar sprake van een woordenwisselinkje op de Sportdienst en een stoelpoot die bij thuiskomst even in de weg had gestaan. Benjamin Vandommele probeerde vandaag enkele truukjes met een condoom uit tijdens de les van roze Deraedt. 'Zou dat ding ook brandbaar zijn, Ben?' opperde Deraedt plotseling. Hij beende snel naar diens bank, greep het condoom en hield er zijn aansteker tegen. (Deraedt was al enkele minuten lang met zijn hand in zijn broekzak aan het friemelen, hadden we gemerkt). Voor de onthutste B.V. van zijn verrassing bekomen was, prijkte er iets zwartgeblakerds op zijn notitieschrift. Vervolgens scheurde Deraedt daar

een blad uit en verpakte de overblijfselen van het voorbehoedmiddel erin. ‘Dat blad zul je nu van iemand over moeten schrijven’, zei hij, waarna de les weer doorging.

13 november

Aline kocht een booster van haar zuurverdiende vakantiegeld. Ze heeft er twee maanden over nagedacht. Ik vind het een belachelijk ding, maar ik ben wel een klein beetje trots op haar, omdat ze nu snel door Maranga zoekt. Wij, de Devolders, hebben iets met snelheid. Aandacht: stille Liesbeth heeft iets gezegd tegen mij vandaag. Het gebeurde op de basketvelden, tijdens de pauze. Ze sprak: ‘Koeien grazen gewoonlijk met hun kop in dezelfde richting.’ Hoe we op dat koeiengesprek uitkwamen, weet ik niet meer, maar het had iets met veganisme en vegetarisme te maken, denk ik. Haar mededeling over de koeien raakte me diep, want Liesbeth droeg weer zo'n ongenadig sexy rokje. Ik vind haar plotse-ling vreselijk mooi, vreselijker dan... Lara + Anneleen + Dagmar. Als orthodox priester neem ik er deze vierde vrouw bij.

14 november

Ik heb Emilie een kopie van mijn schrijfbeurt over de verkeerde lieveheren ge-geven. Ze zette onmiddellijk haar straffe leesbril op en knikte goedkeurend.

‘Mooi, Ramses.’

‘Ja?’

‘En MARRAM, ben jij dat dan?’

‘Dat is mijn schrijversnaam.’

‘Aha, mooi.’

Mijn meesterwerkje verdween daarna in een grote koekendoos waar Deense boterkoekjes in gezeten hadden. Daarna haalde Emilie een andere koekentrommel boven, met op het deksel koning Boudewijn en zijn verblindende koningin. Daarin zaten foto's van haar man: jong, oud, nog iets ouder, dood. Die had ik nog niet gezien. Er waren ook foto's bij van toen hij in het leger was.

(20 uur) Cd van Eminem gekocht. Ernaar geluisterd met mijn linkerhand onder mijn rechteroksel, want daar zit een pijnlijk knobbeltje. Ga ik dood?

15 november

Het okselknobbeltje zit er nog. Mijn lijf is nu getekend door lijden (blindedarm, oksel). Ik speel met de gedachte om Liesbeth een afscheidsbrief te schrijven, ook al zie ik haar elke dag in de klas. Maar gesproken woorden zullen tekortschieten. ‘Je bent zo stil vandaag’, zei Franklin. ‘We moeten allemaal dood, vroeg of laat’, was mijn sombere antwoord. Ik was zelfs bereid een aantal uren

zijn lijfgeur naast me in de bank te ondergaan. Het T'Hoofd-boek teruggebracht naar de bieb. Op de computer in de leeszaal heb ik het trefwoord DOOD ingetikt en onmiddellijk daarna ben ik weer opgestapt. Overal loert de dood. Misschien ga ik dood zonder ook maar een keer gevrijd te hebben. Mijn toekomstige vrouw zal het met een andere man doen. Kak.

16 november

Ik zou graag stiekem naar de dokter gaan, maar ik durf niet, want hij kent pa veel te goed. Alle dode en levende dichters die een of andere ziekte hadden/hebben: ik roep jullie aan mij te beschermen. De wereld zit zeer onrechtvaardig in elkaar. Voor mij zat Kimberley met haar tatoeage; ik dus daar vlak achter met een knobbel in mijn oksel. Nolf was saai vandaag. En in plaats van naar de dokter, mocht ik weer eens naar fietsenbaas Hallaert.

HIER LIGT MARRAM (20XX – 20XX) - HIJ KON ER NIKS VAN.

17 november

(L = Leven. Ondoodheid).

(D = Dood. Er is dood na het leven. Is er leven na de dood? Er is geen eeuwig leven, alleen een ander leven).

De oudere zus (Chris) van ma (Els) op bezoek, met haar man. Mijn tante dus. Els (ma) is haar kleine zusje. We zien ze bijna nooit; ze is professor in iets in Duitsland. Jammer genoeg niet in de knobbelkunde. Koffie, koffie, koffie. Het was net alsof ma met een, nou, ma praatte, en niet met een zus.

Documentaire over mensen die de Bhagwan volgen. Veel oranje kleuren en Rolls Royces. Ze dansten op muziek van The Police/Sting (. . . every tutttut you do . . . every . . . tutttut you take . . . of zoiets) en van David Bowie (Let's dance). De Bhagwan zag eruit als een sufgerookte sukkel in vrouwenkleren. De beelden waren zo wazig dat ik denk dat het een filmpje uit de jaren 70 was. De mensen zagen er ook seventies uit: stupid. Daarna was er iets over de wulk (Kaap der Stormen) op National Geographic Channel. Ik geloof meer in de wulk dan in de Bhagwan. De wulk wil alleen overleven en zich voortplanten; de Bhagwan wil meer.

18 november

(21:20) Knobbel weg ! Ik blijf dus ondoed.

19 november

Het okselonding blijft weg.

HIER LAG MARRAM (20XX - . . .); WEET JE 'T NOG TOEN HIJ HIER TOEKWAM?

20 november

Regen in het kwadraat. Het is een ijskoude regen, waar je de hele dag badnat van blijft. Een marathon van saaie lessen. Overal waar de eerste ministers van de rijkste landen samenkomen, vallen er doden en gewonden bij de betogers. Olivier van het zesde jaar, die probeert premier te spelen in de scholierenraad, schold me uit omdat ik 'Olivier' tegen hem zei. 'Oli4' dus. Het moet 'Olivjée' zijn.

'Dan ga je zeker ook naar die snobcafés in de snobstraat?!' riep ik kwaad terug. Liesbeth had het gezien en gehoord. Ik kon niet uitmaken of ze lachte, grijns-lachte, grimlachte, glimlachte of me uitlachte. Vanavond zag ik Dagmar en Wesley fietsen. Het Dagmarvlees is dus verkocht. Ze merkten me niet eens op. Nog zo'n onmop van pa: een hond met drie poten komt een café binnen. Hij vraagt: 'Waar is de kerel die mijn vierde poot heeft afgeschoten?' Einde. We zaten allemaal te wachten op de echte mop, maar die kwam niet. Het plan om een baardje te kweken heb ik afgeblazen. In een muziekmagazine las ik namelijk over 'de zoveelste zanger met een kutsmoeltje'.

21 november

Sapperloot, de-nogal-vlotte-kerel-die-geen-lesgeeft-maar-overal-aanwezig-is, heeft aan de scholierenraad voorgesteld een happening op school te organiseren met de vierde, vijfde en zesde jaren, in de grote feestzaal van het Aloysiuscollege, op woensdag 20 maart volgend jaar, een dag voor de lente begint. Er was geen enkele tegenstem of onthouding. OlivjEE (héhé), onze 'premier', zal samen met Sapperloot de touwtjes in handen nemen. Een kans voor MARRAM?? Maar waarom moet dat nou weer op een vrije woensdagnamiddag!?

Vanmiddag in m'n dooie eentje daarover zitten nadenken in café Oude Engel, jawel (Emilie was er niet). Twee cappuccino's (blut). Heer van de Vliegen, kan ik een performance doen? Ben ik niet te bang en te mager en te gewoontjes daarvoor? Toen passeerden plotseling Kimberley en haar moeder, zodat ik ijlings naar de grond dook in de richting van mijn schoenveters. Niemand mag me betrappen in een papegaaien-, lotto- en koffiecfé. Nog bij Benjamin langs geweest, maar zijn ma zei dat hij naar de tandarts was in verband met zijn beugel. Rondgezworven in de speelhal, de bieb en de kadoshop. Drempelvrees bij De Vagant, maar toen bedacht ik dat ik blut was en ik SPOEDDE ME HUIS-WAARTS. (Nolf: 'Boekentaal vermijden').

23 november

Snotverdomme, nu begint jeugdschrijver Ward Naeyaert ook al te dichten. Weer een kans minder voor MARRAM om aan de bak te komen. Maar wacht! Er hing vandaag een groot papier in de inkomhal: inschrijvingen voor 20 maart, ALO-HAPPENING. (Wie, kak, o wie heeft die dwaze naam bedacht? Een of andere 'leider' uit een of andere jeugd'beweging'?) Er kunnen groepen of individuen meedoen. Alles kan: muziek, theater, comedy, sketch, . . . Duur van elke performance: tien minuten maximum. Ik heb mijn stoute schoenen aangetrokken en bij nummer 7 (er waren er al zes ingevuld!) geblokletterd: MARRAM - (POETE MAUDIT) : HEAVY VERSE (Woord). Tyfus en Benjamin stonden erbij en keken ernaar. Ik steeg onmiddellijk tien graden in hun achting.

'Godver,' zei Tyfus, 'zou ik een groep kunnen hebben tegen dan? Ook lekker deftig heavy?'

'Trommel jij maar wat op wieldoppen', raadde Benjamin aan.

'En spuit jij jezelf maar als indiaantje', zei Tyfus.

'Ook gespikkeld?' treiterde Benjamin.

'Nee, verdomme, kijk: er staan al drie groepjes op!' riep Tyfus uit.

'Het zal weer allemaal muziek zijn', verzuchtte ik. 'Het zou meer op Les Fleurs du Mal moeten gelijken: van alles en nog wat'.

Waarop Tyfus, deze nobele Dalmatiër, een schitterend idee lanceerde.

'Weet je wat? Benjamin en ik gaan je begeleiden op wieldoppen', zei hij. 'En we doen tegelijkertijd aan bodypainting, of nee: we zijn vooraf al helemaal beschilderd.'

We keken elkaar met z'n drieën twee seconden aan.

'Doen?'

'Doen!'

En we sloegen onze handen opeen als paardenpieten. En bij nummer 7 op de lijst van de ALO-HAPPENING schreven we even later de verbeterde versie: *TBC - Poetry, Paint & Drum*. TBC staat voor Tyfus, Benjamin en Christus, mijn tijdelijk pseudoniem. (Een vondst van Benjamin, in verband met de verkeerde lieveheren). TBC RULES ALO-HAPPENING !!

24 november

Vergadering TBC/Poetry, Paint & Drum bij Tyfus thuis om 10 uur 30. Nadat we zijn kamer vol met mist geblazen hadden, maakten we een lijst:

1. Wieldoppen (2): nog te bemachtigen. (Een gevoelig zaakje voor Tyfus!). Garage Ongenae aanspreken.
2. Spuitbussen voor het bodypainten: aan het hoofd van deze afdeling benoemen we Benjamin. Plan: twee blote bovenlijven.
3. Lyrics: MARRAM, nou: Christus. Komt in orde (belofde ik). Gedichten uit dit geheim dagboek prijsgeven? Nieuwe stuff?

Tyfus opperde nog dat er een vrouw bij moest. Alexandra. We stemden twee tegen een: neen, neen, ja. De meerderheid besliste niet aan te bellen bij Alexandra (twee huizen verder). Omwille van mijn recente aanvaring met Oli4 - Olivjée besloten we dat Benjamin een briefje bij Olivier zal inleveren. Het briefje:

* ALO-HAPPENING Inschrijving nr. 7

Vierde jaar: Ramses Devolder, Benjamin Vandommele, Bert Vlaemynck (ofte 'Tyfus' - we keken even vreemd op bij het neerschrijven van diens echte naam). TBC - Poetry, Paint & Drum. Duur: 9' Inhoud: eigen lyrics van R.D. (Marram, Christus) begeleid door percussie op wieldoppen door B.V. en B.V., deze laatsten beschilderd met graffiti. Heavy verse, Nederlandstalig, onwijs deftig, bij wijlen gedurfd. *

Voor eventuele spoedvergaderingen hebben we De Vagant aangeduid als place to be.

(20:15) Eerste spoedvergadering gepland. Vers zakgeld van pa. Hij keurde ons plan goed. Ik moet om 11 uur 30 thuis zijn. Straks dus naar De Vagant. Ik heb een doel in mijn leven.

25 november

Vergaderd, maar Björn was er ook. Die kwam er natuurlijk zomaar bijzitten.

Bijgevolg werd er een vierde punt toegevoegd:

4. Björn Deschamps wordt onze manager en PR-man.

Hij was zo opgetogen dat we ieder een sigaartje kregen. We vroegen en kregen witte-van-'t-vat. Alles zat mee. Tyfus ('Bert!') had Alexandra aan de toog geparkeerd, waar ook Anneleen en Freya zaten. We hadden veel bekijks, eerst nieuwsgierig, dan lacherig. Om 20 voor 11 gingen we dan bij de vrouwen aan de toog hangen. Ze vonden het een prima plan en wilden onze groupies zijn. 'Drie vrouwen voor vier mannen, dat moet kunnen', zei onze manager. 'Affiches en fotokopieën moeten er komen', probeerde Tyfus te zeggen, maar die langere woorden lukten hem maar half. We overhandigden Björn ons inschrijvingsbriefje en toen trakteerde Freya.

Nu heb ik een houten kop (11:18, voormiddag). Dat is het leven van een schrijver die ook het podium niet schuwt.

PS Björn wou er nog TBBC van maken, maar die vlieger ging niet op. Met instemming van onze groupies hebben we dat verworpen.

PSS Dagmar zal dus de ALO-HAPPENING niet meemaken. Ze amuseert zich met haar slachter in het slachthuis.

26 november

Ik moet de Grote Performers uit de Geschiedenis bestuderen: Jim Morrison, Nick Cave, Lou Reed, Iggy Pop, Herman Brood, Tom Lanoye, Jules Deelder, Peter Holvoet-Hanssen.

(Voeten op de grond: ma informeerde naar mijn voorbereidingen betreffende de winterexamens. Ik heb het mens gerustgesteld.

‘Don't worry, mum’, zei ik.

‘Kun je dat ook in het Frans?’ vroeg ze.

‘Oui, oui, chérie, Ocket ziet me liever dan vorig jaar’, antwoordde ik).

Aline steunt me. Ze zegt dat ze zelf nooit op een podium zou durven. Toen werd ik plotseling overvallen door de gedachte dat ook Lara en Jean-Yves me als podiumbeest zullen zien.

27 november

Ik doe het niet.

28 november

Ik doe het wel. Tyfus mag twee wioldoppen lenen van zijn pa (Opel Vectra). Korte vergadering tijdens de pauze in de Benelux. Olivier kwam melden dat we ingeschreven zijn (gezicht als een elfurenlijk). Op het papier in de inkomhal zagen we dat er al dertien performances zijn. Eén ervan (nr. 7) is van de vierdes: wij. Al de rest zesdejaars! Heeft Liesbeth dat al gezien? Doe ik het? Ja! En nou even studeren.

PS Olivier zei dat TBC wel een stomme naam was. Wij vroegen ons hardop af wie dan wel ALO-HAPPENING uitgevonden had. ‘Zo'n softe Sapperloot-afko’, zei Benjamin. Olivier fronste zijn rosse wenkbrauwen en stapte weg.

30 november

Nolf maakte reclame voor deelname aan de happening! ‘Laat jullie niet overtroeven door de zesdes.’ Tyfus en ikzelf vertelden hem hoe de zaken stonden. In mijn rug voelde ik de ogen van Liesbeth als twee warme kooltjes. (! Het is bar koud. L. draagt geen rokje vandaag! Ze blijft mooi). In de inkomhal hangt naast het inschrijvingsblad voor de ALO-HAPPENING het rooster met de examens die op ons afkomen. Heer van de Vliegen, laten ze ons dan nooit eens met rust? De liefde van ma kent geen grenzen. Nu haar Titaniek-visjes al geruime tijd naar de eeuwige rijstvelden zijn, heeft ze onder een struik in de tuin de kerststal gezet, zonder de beeldjes erin. Patricia de kip slaapt nu in een kerststal. Copywriter Wim Devolder heeft er een dwarse stok in gemonteerd om het haar makkelijk te maken.

01 december

Pa en ma zijn 24 jaar getrouwd. We gingen daarom vanmiddag uit eten in het Lindenhof. Het was best gezellig, zo met z'n vieren. De patron, die Wim zei tegen pa, en Els tegen ma, kwam commentaar geven over de wijn. Die was van de flanken van de Vesuvius. Aline kreeg de slappe lach. De patron nam ook een foto van het gelukkige paar, die enkele seconden daarna uit het apparaat schoof. Ma was na een uurtje zo in de wolken dat ze dacht dat Zalm wel een gekke naam was voor een man.

‘Waarom dan?’ vroeg pa.

‘Wel, huwelijk tussen Lotte en Zalm in een bedje van prei’, lachte ze. ‘Kijk!’ Ze wees op de kaart en viel slap van het lachen zowat in het bord van pa. Die keek eerder bezorgd om zich heen, naar de andere tafels. Heer van de Vliegen, mijn moedertje was zat!

‘Om drie uur komen Tyfus en Björn en Benjamin bij ons voor een vergadering’, waarschuwde ik pa. Het was allemaal oké.

‘Ik moet ook nog even de stad in voor het donker wordt’, zei Aline.

Halfdrie gingen mijn zus en ik dan maar te voet weg, onze beide jubilerende verwekkers in een roes achterlatend. Ze hadden hun tafel al tegen die van een nabijgelegen gezelschap aan geschoven.

‘Alleen thuis, Christus?’ vroegen de TBC'ers, toen ze arriveerden.

‘Ja’, knikte ik. ‘Mijn beide ouders gedenken hun ja-woord ergens in een restaurant.’

Iedereen stak onmiddellijk een sigaret op. Voor de rest van de namiddag heb ik alleen maar onzin uitgekraamd.

‘Dat belooft voor de ALO-HAPPENING’, zei Björn. ‘Vlak voor we opkomen moet jij vast en zeker een fles Vesuviuswijn drinken.’

‘En jij moet je hoofdletters beter uitspreken’, deed ik grappig, dodelijk grappig.

(19:00) Ik duikel mijn bed in. Ik hoor onderdrukt gelach in de kamer hiernaast. Pieter zit aan Aline te frunniken, denk ik. Op dit ogenblik is er ook gefriemel en geknars aan de voordeur beneden: de ouders komen thuis. Handig van ze om 's middags al uit eten te gaan!

02 december

Het is kalm ten huize van de Devolders. We hebben met z'n vieren beslist niet meer in sinterklaas te geloven, dat feest af te schaffen en geen cadeaus te kopen voor elkaar. We zijn er te oud voor. Senator Y. zal tevreden zijn. Flink!

(Telefoon van Björn: ontwerp drukwerk TBC-optreden 20/3 te bespreken tijdens kerstvakantie. Oké. Hij bedoelt natuurlijk 'fotokopie'. De groupies staan nog altijd achter ons, deelt hij mee. Oké. Ik moet dringend naar mijn 'lyrics' kijken. Of eerst studeren? Eens zullen Wim & Els Devolder uit hun bedje van prei en hun

24-jarige roes ontwaken!)

PS 1 Leve Sapperloot. Hij geeft de carrière van MARRAM een kontje.

PS 2 Vroeger wou ik van de sint altijd een echt berenvel, om anoniem de mensen de stuipen op het lijf te kunnen jagen. Nu vormen mijn gedichten mijn berenvel.

PS 3 Ik moet dringend weer schrijven! Hoe vul ik 9 (negen!) maal 60 (zestig!) seconden op het podium? Voor een paar honderd toeschouwers?

03 december

Pa niet te spreken: hij heeft een virus op zijn pc door stomweg een onbekende bijlage te openen. De geheimzinnige boodschap luidde: *SERENA - was u lief?* De man zou toch beter moeten weten. Is er een dokter in de zaal?

Ik moet eens Emilie weer opzoeken. Ze weet nog niks van mijn TBC-optreden. Wat er nog op mijn programma staat: tegen 20 maart laat ik mijn pieken weer uitgroeien. Ik spaar voor een orthodoxe vlecht achteraan. Eerder een lange paardenstaart, maar gevlochten. Ik hou mijn natuurlijke haarkleur (herfstbruin, jawel). GEEN KUTBAARDJE. OOK GEEN LUIZENBAARD. Opzoeken: muziek van Rachmaninov, Moessorgsky, Katchaturian, Prokofiev, alle Russen. (Ma heeft zelf een asbakje op mijn kamer neergepoot. Het heeft de vorm van een oesterschelp. Ze zei er wel bij dat ze het erg vond, van dat roken. Ik zei dat ik er maar af en toe eentje opsteek. Ik rol nu mijn sigaretten - geleerd van sigaren-Björn. Is dat erger dan luchtvervuiling?)

04 december

TBC-bijeenkomst in de Benelux. Tekst (fotokopie-)flyer: kerstvakantie. Foto? Misschien. Ondertussen staan er nog enkele andere vierdejaars bij de ALO-etc . . .-deelnemers: Action Painting (Groupe 02), Konijn-met-Pluimen (Greet, Femke & Darline van de Economie-Wiskunde). TBC is voorlopig de enige afvaardiging uit Moderne Talen. Iedere deelnemer of groep verzwijgt angstvallig voor de anderen wat ze gaan doen. Wij verder ook. Onze groupies (Freya, Anneleen, Alexandra) spelen met de gedachte ook iets op poten te zetten. Björn suggereerde een crazy modeshow als voorprogramma op TBC.

Bio blokken. Erfelijkheid. Ik heb ma ervan beschuldigd hooikoorts doorgegeven te hebben aan Aline. Pa zei dat ik verwarde met kleurenblindheid.

Er is een collega van KOPPIE-KOPPIE verdwenen met een hostess die bij recepties op het stadhuis de drankjes rondbracht. Pa zegt dat hij het had zien aankomen.

‘De tortelduifjes zijn naar Brussel’, vertelde hij. ‘En zijn vrouw blijft met de kinderen zitten.’

Met zijn partner zoekt pa nu naar een vervanger. Ik heb me aangeboden.

‘Te jong,’ zei hij, ‘geen ervaring.’

05 december

‘Perf . . . perfor . . . wàt? Perwàt?’ vroeg Emilie. ‘Permanànt, dat ken ik.’
‘Eh . . . da's Engels voor een optreden’, zei ik. ‘Op een podium. Toneel en zo.’
‘Waarom moeten jonge gasten alles altijd in het Engels hebben?’
‘Tja . . . ‘

Sherry. Ze toonde me een verkeerde lieveheer omgeven door veertien gouden plaatjes waarop de veertien staties van de kruisweg staan. Ik wist niet dat er veertien waren. Jezus Christ, op 20 maart ga ik ook door de knieën! En meer dan driemaal!

06 december

Geen sinterklaas dus.

07 december

Een Duitse kunstkenner (kenster, eigenlijk, het is een vrouw) beweert dat het Paul Gauguin was die het oor van Vincent Van Gogh afsneed. Dat gebeurde tijdens een dronken ruzie. Zou best kunnen, want alles wat men tot nu toe wist over het beroemde oor (nou: on-oor) van Van Gogh, kwam uit de mond van Gauguin, die bekend stond als een superleugenaar.

08 - 09 december

Er kwam heel even wat cocaïne uit de hemel neerdwarrelen. Derde verzamel-cd van Deelder beluisterd onder het blokken. Mijn eigen gedichten opnieuw bekeken in verband met het TBC-project. Niemand opgezocht; niemand gezien.

10 december

Heel slecht nieuws. Henric uit het zesde jaar is dit weekend verongelukt: een nachtelijke frontale botsing. Er zijn twee zwaargewonden in de andere auto. Voor Henric was het fataal. Hij was op slag dood. Zijn auto (die van thuis) is opengereten en aan flarden. Er waren geen andere inzittenden. Henric kwam van een verjaardagsfuif in Bellebeke. Beelden op het streekjournaal. Erg. Er is sprake van overdreven snelheid; het was ook waterglad op de Ringlaan. Grote verslagenheid op school. De klas van Henric wou geen les vandaag; ze kregen er dan ook geen. Zijn broer en zijn lief waren ook niet op school. Henric wordt zaterdag begraven.

12 december

I.M. Henric

De Dood knarsetandt.

Gehuil van metaal op metaal.

Versplintering.

Een razende seconde.

Bloed stolt in de nacht.

Moleculen zijn nu anders gerangschikt.

We noemen ze nu:

Ongeval.

Dood.

MARRAM

13 december

Doodse sfeer op school: examenkoorts, Henric, donker weer. Niemand praat nog over de ALO-happening. We kijken naar elkaar alsof het onze laatste dagen op aarde zijn. Tyfus vraagt zich af of die wioldoppen op 20 maart nu nog wel kunnen. We gingen na school enkele droevige glazen drinken in het Pool Palace.

14 december

Ruzie met ma over begrafeniskleren.

15 december

Begrafenis Henric. Bomvolle kerk. Vierde, vijfde en zesde jaren van Aloysiuscollege in de zijbeuken. Henric was duidelijk U2-fan. Sommigen probeerden vooraan iets gezegd te krijgen, maar alleen Verlinde, de titularis van Henric, slaagde daarin. Toen ik na de offerande naar mijn stoel terugkeerde, zag ik in de verte Emilie zitten. Na de begrafenismis ben ik weer naar het Pool Palace getrokken, met Benjamin, Lucas, Björn, Anaïs en Franklin.

Sapperloot ontfermde zich vanmorgen in de kerk over Ashta, Henrics lief. Het schijnt dat Ashta en Henric op die fuif een fikse ruzie hadden. Ashta was apart naar Maranga vertrokken, met een vriendin in een andere auto. Henric is dan later . . . wat erg om op die manier elkaar nooit meer te zien.

16 december

Alleen in België, het lelijkste land ter wereld, kan het zo regenen: grijs, droevig, eindeloos, triest. Ma heeft besloten de kerststal in de tuin te laten staan. Zo heeft Patricia beschutting en onderdak in de donkerste dagen. (Voorheen sliep ze in een struik). Pa ging gisteren een kerstboompje kopen bij tuinen Deforche. Aline en ma ontfermen zich vanmiddag wat over het ding. Nee, we zijn niet echt een kerstfamilie.

's Avonds tv gekeken. Er was eerst zo'n stom praatachtig programma met Bekende Smoelen, waar iedereen dan 's maandags elkaar over ondervraagt. Interessant! Dan een feuilleton, en Aline moest huilen. Ze kan niet zo goed tegen de dood als ik.

(BV = Bekakte Vlaming, Bekkentrekkende Beeldbuis Viswif).

Nadenken over TBC-optreden 20 maart. Nog vijf proeven deze week. De dood van Henric is voor iedereen een verzachtende omstandigheid.

17 december

De 'begrafeniskleren' die ik zaterdag niet aan wou doen, draag ik nu voor de mondelinge. Aline ook. Verder geen commentaar van het schoolfront; ik onderga alles. Stilletjes aan loopt het jaar ten einde.

PS Overburen Wesley & Karen gaan zich voortplanten.

'Het is onze laatste kerst zonder kind', glunderde Karen.

Voor mijn part hoeft er niet zo geglunderd te worden. Hoe oud kan dat kind worden vooraleer het sneuvelt in het verkeer? Er waren dit weekend weer vijf dodelijke verkeersongevallen in België.

De vrouwen in mijn leven die zeker nooit mogen verongelukken:

Liesbeth

Anneleen

Lara

Dagmar (ook niet)

Emilie

Anaïs

Aline

ma

Alexandra

Kimberley

Iedereen dus.

18 december

In de rugzak van Tim zag ik een blotewijvenblad piepen. Hij maakte een ritsgebaar over zijn lippen toen hij merkte dat ik het gezien had. Ik glimlachte

geruststellend naar die stoere bink. Maranga: a city that never sleeps. Vanmiddag was er een samenscholing aan het mededelingenbord van de scholierenraad. Er hing een ingezonden lezersbriefje uit Dialoog, een onnozele rubriek uit het onnozele puisten- en pukkelsmagazine Joepie.

'Hoi, ik heet Piet en ik ben 16. Help, ik vraag jullie raad. Ik zit met een probleem. Wat zou je doen als je in mijn plaats was? Het gaat over het volgende: meneer D., onze leraar wiskunde, 45 jaar, is verliefd op mij. Dat weet ik zeker. Maar ik niet op hem! Ik ben een pure hetero. Begrijp je mijn probleem, beste Dialoog? Wat moet ik doen? Kun je me asjeblief raad geven? Piet, trouwe lezer, leerling uit het A.-college te M.'

Daaronder stond ook nog een onnozel antwoordje, in een andere kleur, zo van: 'taboe', 'open gesprek' en andere lulligheid. Iedereen verdrong zich ginnegappend om het bord, tot Sapperloot het briefje wegnam. Barre (Barry) en Deraedt waren nergens te bespeuren. Zeker weten dat Barre achter het nepbriefje zit! Hoe zal Deraedt reageren? Heeft hij het gelezen? Hoelang hangt dat ding hier al? Het bracht alleszins wat leven in de brouwerij tijdens deze droevige week.

19 december

Barre ontkent in alle talen en zweert bij hoog en bij laag te moeten kotsen van een blad als Joepie. Deraedt kan niet anders dan de zaak laten rusten. Wel is Barre nog even naar de directie geroepen. Hij wou achteraf niet vertellen wat er daar achter gesloten deuren gezegd of gebeurd is. Iedereen denkt dat Barre toch de dader is. Er is op het Aloysiuscollege geen enkele Piet waar Deraedt les aan geeft. Er zit zelfs op de hele school geen enkele jongen die Piet heet. Nog een dag onvakantie: vrijdag is er alleen maar oudercontact, voor wie dat wil. Ze houden ons nog wat bezig met lessen, in afwachting van de resultaten van de proeven.

20 december

Deraedt trok een uur lang een gezicht als een bord scheten en Barre zat stijf als een sfinx in zijn bank. Het raadsel uit Dialoog, het betere puberblad Joepie, zal nooit opgelost raken, maar misschien moet Barre wel hangen. Het is een stomme situatie: niemand vindt Barre sympathiek, maar niemand waagt het ook om Deraedt te pesten. Als ik het zo bedenk: het was een domme, onnozele frats. Al zo onnozel als dat pulpblaadje.

21 december

Gisteravond zaten de jeugdcafés in Maranga bomvol. Tyfus, Benjamin, Björn en ik spraken in het geheim met elkaar af in het Pool Palace om 16 uur 15. We vergaderden er (TBC-project!) en probeerden te snookeren.

‘Collega's van die Henric?’ informeerde de bazin. We knikten gewichtig. Ze schudde haar hoofd en schoof met een bedenkelijk gezicht vier bieren naar ons toe.

‘Oppassen met het laken, hé’, zei ze.

‘Laken?’

‘Wel, van de biljarttafel. En niet roken boven de biljart.’

Tyfus hield zijn keu vast alsof hij het al jaren gedaan had. We stootten wat onwillige ballen vooruit en hoopten dat er geen specialisten opdaagden, maar aan de andere tafels keek niemand op van ons geklungel. Rond 18 uur verdween ieder naar zijn eigen tv thuis.

Vandaag (vrijdag) trok ik met Aline even naar het college: rapportentijd. Laten we zeggen dat het meevalt. Ik lummelde wat rond met de bende en had zelfs een gesprek met die lieve Liesbeth. Over kerstmis vieren en zo, dat gedoe. Ik vertelde haar over Patricia in de kerststal. Ze zag er bijzonder mooi uit (Liesbeth, bedoel ik, niet de kip). Haar ma was meegekomen voor het oudercontact. Sjieke ma! Liesbeth was niet met de bus vandaag; ze verdween naar het duistere Noordnise in een dure inktzwarte Saab. Merry X-mas, snotverdomme. (18:35) Ik wil vanavond boemelen als de beesten. Help, geld!

22 december

Beste lezeressen, Heer van de Vliegen, en iedereen die dit ooit zal lezen: sometimes a man has to do what he has to do. Als Koning van het Nachtleven in Maranga kan ik me vandaag niks aantrekken van het rotsfeertje dat hier hangt.

1. De booster van Aline is stuk en ze heeft geen geld meer. Hommeles.

2. Ik was te laat thuis. Hommeles.

3. Aline en ik hebben samen drie onvoldoendes op onze twee rapporten. Hommeles.

4. Ma kan momenteel absoluut niet tegen het geritsel van de overgeschoten bladeren in de tuin. Hommeles.

5. Pa moet vandaag de nieuwe bediende bij KOPPIE-KOPPIE 'inwerken' en hij baalt. Hommeles.

6. Aline en ik dachten er op kerstavond tussenuit te knijpen, maar dat is verschrikkelijk buiten de waard gerekend. Hommeles.

Ik verschans me dus op mijn kamer met een kater.

(19:30) T., B. & B. kwamen hier vanmiddag vergaderen in verband met TBC, 20 maart.

‘Zeg eerst een goeiendag tegen Killmouski’, zei ik toen ze op mijn kamer arriveerden.

‘Wie?’

Ze keken nieuwsgierig rond.

‘Wie zeg je?’

‘Wel, Killmouski, mijn kater’, lachte ik, en ik tikte tegen mijn hoofd. Na een

volle minuut hadden de drie personen de mop eindelijk door. Maar ze hadden dan ook zelf zware koppen, want gisteravond... Sometimes a man has to do. . .

Resultaten TBC-vergadering 22/12:

- een overvol oesterschelpasbakje (we rollen nu alle vier onze 'shaggies').
- misschien wordt Killmouski de hoofdfiguur in onze TBC-show. Zo blijft er dan toch ergens nog een spoor over van mijn Gevecht met de Citroen.
- het gespuut, geweldop en getrommel blijft voorlopig.
- ik probeer een collage van teksten te maken die ik dan onder begeleiding van Benjamin en Tyfus zal rappen.
- Björn moet de PR voorbereiden: een fotokopieerbaar blad.

PS Vandaag gaf Tyfus toe dat de 'oranje' ruzie tussen hem en Alexandra met seks te maken had. Ze wou niet. Ik kreeg onmiddellijk weer wat meer sympathie voor die arme Tyfus. We rookten dan maar mijn oesterschelp vol. (Nog meer hoofdpijn, en veel mist). Tyfus ziet er al enkele weken ook weer doodgewoon-tjes uit; de oranje sliert in zijn haar is foetsjie.

23 december

Ma boos omwille van die mist gisteren op mijn kamer. Eerst was het bladergeritsel, nu mist. En dat vlak voor kerstmis. Er hangt hier nog altijd een hoofdpijn-sfeertje. Björn wist gisteren nog te vertellen dat Barre gestraald is voor wiskunde. Dat komt ervan.

Enkele vragen die me op deze duistere, sombere zondagavond bestormen:

- gaat Liesbeth dan nooit eens stappen in Maranga?
- zou ik nog ooit eens met Dagmar willen vrijen?
- moet ik Anneleen een kerstkaart zenden? Liesbeth?
- waarom zou ik kerstkaarten zenden als ik dat al jaren niet meer gedaan heb?
- Heer van de Vliegen, wat ga ik in 's hemelsnaam uitspoken op dat podium op 20 maart?

24 december

Gisteravond belde Dagmar me op! Ik nam de looptelefoon mee naar boven zodat de oren van mijn huisgenoten niet gingen spitsen.

‘Ja, 't is ik, hé.’

‘Dagmar?!’

‘Ja.’

‘Eh . . . met je gsm?’

‘Nee, gewoon. 'k Ben al een paar dagen afgesloten. Abonnement te laat betaald.

Hoe is 't?’

‘Eh . . . ja . . . ‘

‘Ik dacht, ik bel eens. 't Is kerstdag, hé, vrede en zo.’
‘Jaja, vrede op aarde, hihi, shit zeg. Eh . . . alles kits?’
‘t Valt mee.’
‘Ook examens gehad?’
‘Ja.’
‘k Heb je nergens meer gezien de laatste tijd.’
‘O, we zitten veel in de Roots.’
‘We?’
‘Welja, hier, bij de hotelschool.’
‘Wesley ook?’
‘Ah, ja.’
‘Allez, tof dat je belt.’
‘Hoe is 't nog in Aloysius?’
‘Eh, Henric is verongelukt, Henric uit de zesde. En we doen een show op 20 maart. Eh . . . een happening.’
‘O, machtig.’
‘Toch niet van Henric?’
‘Neenee . . . allez, tot ziens, hé? 't Zal wel eens passen, zeker? Wat doe je met Nieuwjaar? Oudjaar, bedoel ik?’
‘O . . . weet nog niet. Bon, tot binnenkort eens, hé?’
‘Dag.’
‘Da-ag.’
Klik klik.
Nu is het zeker: ik word orthodox priester en antiglobalist. Vrouwen zijn wreed en the world sucks.

25 december

Is Jezus vannacht geboren? Er was alleen een kip in een kerststal. Het sneeuwde niet, nog altijd niet. In Maranga was het gisteren tegelijk druk en droevig. Dat heb je met kerst. We aten parelhoen. Het zwangere paar Karen & Wesley kwam oversteken voor een aperitief. Er waren ook wat familiale telefoons. (Alles van de pa-kant woont ver genoeg; van de ma-kant zijn ze met weinig; die weinigen wonen ook ver weg). Vandaag: sufdag. De tv glimlacht. Aline krijgt computerles van pa. Ze maakte er een zootje van op school.

Nobody calls

Kerst, kalkoen, cognac.

World Press Photo:

wie vermoordt wie vanavond

en waarom?

So this is X-mas.

Ook de telefoon zwijgt als vermoord.

Kinderen te koop.

Ho-ho-ho-ho, merry Christmas!

26 december Herdenking Wereldramp (no comment)

Ik probeerde vandaag eindelijk eens wat uit voor het TBC-optreden: snel na elkaar las ik hardop al mijn gedichten (het zijn er 17). Wat is eigenlijk het verschil tussen snel lezen en rappen? Moet ik alles vanbuiten leren en er gekke, spastische gebaren bij maken? Hoe zal dat klinken met twee man erbij die, beschilderd, op wioldoppen staan te kloppen? Ik voel me al doodbeschaamd als ik hier, alleen op mijn kamer, die gedichten zeg. Ik durf maar half-hardop; Aline mag me niet horen, of iemand die aan mijn deur passeert. Tegen 20 maart ga ik me zeker weer zo'n miniflesje elixir aanschaffen. Dat helpt, zeggen ze. Will Tura drinkt ook een whisky voor elk optreden.

PS Ik heb er eigenlijk helemaal geen zin meer in. Of . . . doe ik iets in verband met de verkeerde lieveheren? Binnenkort is er weer vergadering, bij Björn thuis. Aline heeft natuurlijk ook al geïnformeerd naar ons, nou: mijn optreden.

‘Ik ga misschien teksten rappen’, zei ik luchtigjes.

‘O, jij, rappen!?’ gilte ze bijna.

‘Ja, ik. Of moet ik tien minuten op mijn handen staan of zo?’

‘En wat ga je dan rappen?’

‘Eigen teksten.’

‘O, gedichtjes dus.’

‘Gedichten. Geen verkleinwoordjes alstublieft.’

‘Verkleinwoorden, bedoel je.’

En zo werd het weer eens een krenggesprek.

27 december

Aline wil na haar zesde jaar naar de Sociale Hogeschool op de campus Hoog-Maranga.

‘Wil je dan niet op kot ergens in een grote stad?’ vroeg ik. ‘Je wou toch zo graag alleen wonen?’

‘Pff . . . dat kan nog altijd.’

‘Of is het voor een of ander lief dat je het doet? Ene die ook . . . ‘

‘Nou, als je het wil weten: ik word sociaal werker in de gevangenis.’

‘Meen je dat?’

Ze begon hardop te lachen, gooide zich achterover op haar bed en stak een sigaret op. Net als in de gevangenis. Ik vermoed dat mijn zus onder invloed is van een feuilleton op tv: 'She's out', een serie over vrouwelijke ex-gevangenen die nog eens een grote slag willen slaan. Ze kijkt er momenteel elke week naar, met

ogen als schoteltjes zo groot. Ikzelf wil na het Aloysiuscollege iets met Communicatie en Journalistiek doen.

Vanavond het doodsprentje van Henric achter glas gestopt en naast de foto van grootva gezet.

(22:35) Ik moet alle moed samenrapen en ze op 20 maart allemaal een poepje laten ruiken. Killmouski wordt een beest dat de Apocalyps aankondigt. De verkeerde lieveheer moet een antiglobalist zijn. Zullen die twee wioldoppers dat begrijpen? Ze moeten er uitzien alsof ze op Golgotha hangen.

28 december

Groot nieuws in Maranga Courant: de B.M. Aristide is dood. Aristide, Bekende Marangaan, was de huiskat van het Stedelijk Museum voor Volkskunde. Ze werd 17,5 jaar oud. In mensenjaren omgerekend is dat ongeveer 85 jaar.

Aristide, een echte zwarte kat (nu: ex-poes), was het meest gaaaide dier in Maranga, want er kwamen veel kinderen op bezoek in het museum. Nu is ze (hij?) begraven onder een steen in de museumtuin. De conservator zou graag binnenkort Aristide II aan de pers voorstellen.

17 uur: avondbijeenkomst ten huize van Björn. Zijn pa prepareerde iets met glühwein voor de voltallige vergadering en verdween daarna spoorloos. Het gevolg was dat we om 18 uur 30 al met rode kaken en rode neuzen in De Vagant aan de toog hingen. Daar heb ik op een bierviltje geschreven: EMILIE! KERST-BEZOEK! Het bierviltje is daar blijven liggen. Voor de rest dronkemanspraat, denk ik.

- Wat is dat eigenlijk: een vagant?
- Ene die zichzelf slagen geeft met een gesel, zeker.
- Een die veel drinkt. Een tsjoolder.
- Nee: een rondzwerfende monnik, in de ban van de kerk geslagen . . .
- . . . die vrouwen in herbergen verkracht.
- Baudelaire was een vagant.
- Wie? Odewie?
- Eau de Cologne, hahaha!

En zo dramden we door. We rapten de avond vol met onnozel gekakel.

- En waar zijn onze groupies, kak?
- Thuis bij mama.
- Ze moesten nu bij hun vaganten zijn.

29 december

Van op de maan kun je hier en daar een rif zien op de zeebodem op aarde. (National Geographic Channel).

30 december

De laatste dagen van een jaar voelen altijd vreemd aan. Je kunt het zelfs een zondag niet kwalijk nemen dat hij een zondag is. Er hangt iets in de lucht. (Ja: sneeuw?). Morgenavond gaat Aline naar de fuif in Den Tap. De rotbuien van pa en ma zijn overgewaaid. Zo kwam het dat ze simpelweg 'ja' zeiden (ma) en knikten (pa) toen ik aankondigde dat ik ook wel zin had om even een frisse neus te halen op oudjaarnacht.

‘Maar eerst gezellig met z'n zevenen aan tafel’, luidde de verrassende voorwaarde.

‘Zevenen!?’

‘Ja, oom Herman, Jan-Emiel, enne . . . de vriendin van oompie.’

‘Aha!’

Oom Herman heeft dus een vers meisje. Fijn zo.

‘En ze blijven hier ook overnachten.’

‘Ah, maar dan kan Jan-Emiel mee naar . . .’, riepen Aline en ik tegelijk uit. En weer volgde bevestigend geknik. Yes: met oudjaar trekken Aline, Jan-Emiel en ik dus naar Den Tap. En oom plus het nieuwe vrouwtje kamperen ten huize van de Devolders. Dat wordt een gezellig uiteinde van het oude jaar. Om dat te vieren stelde ik een goede daad: vanmiddag ging ik naar Emilie.

Emilie was wat ziek. Het is moeilijk om ziek te zijn als je zo oud bent, verklapte ze.

‘Wat deed je met kerst, Emilie?’

‘O, een beetje tv gekeken, en vroeg onder de wol’, zei ze met glimmende wipneus.

‘Enne . . . met oudjaar, morgen, en Nieuwjaar?’ (Ik kreeg plotseling echt met haar te doen: man dood, zoon in Zuid-Afrika, eeuwige ruzie met dochter).

‘Ik zou het liefst weer vroeg in bed kruipen’, zei ze verkouden. ‘Maar ze komen me ophalen voor een feestje in De Zevenkamer.’

‘De Zevenkamer?’

‘Ja. De club naast het bejaardentehuis. Daar beland ik mettertijd ook nog wel voorgoed. Ik kan al een beetje trainen.’

‘Ah’, deed ik.

‘En eigenlijk kan ik ook in de Oude Engel terecht, hoor. Maar ik zal er de oudste zijn.’

‘En wat ga je doen?’

‘Eerst niet meer ziek zijn. Geef me die fles eens.’

En we dronken knalgele Elixir d'Anvers op kerst & oud & gezondheid & haar verjaardag die in mei nog komen moet. Ik vond het jammer dat ik niet aan een cadeau had gedacht. Ik zei dat ook, na het tweede glaasje.

‘Ach,’ zei ze, ‘die lieveheer uit het zwembad die je me als verrassing wou geven...’

En toen kon ze weer lachen. Omstreeks 16 uur was Emilie helemaal genezen. Ze zou eerst naar dat oude fuifje meegaan en dan nog naar de Oude Engel trekken. PS Ik hoop dat ze niet weer struikelt. Want dan ben ik er niet. Misschien ben ik dan aan het dansen met mijn toekomstige vrouw.

31 december

10:45. Het regent langzaam en miezerig. Aankomst & ontvangst ten huize Devolder van 1) oom Herman 2) Lut, gezellin 3) neef Jan-Emiel. Kennismaking. Lut aardig oud geworden meisje. Jan-Emiel haren van 1/2 meter lang. Witte wijn, porto, brokjes gespikkelde kaas (op verzoek van Aline). 11:15. Overkomst Lara (!) & Jocelyn voor verdere afspraken met Aline in verband met vanavond. 11:30. Telefoons van mezelf naar de bendeleden in verband met vanavond. Franklin, Anaïs, Björn en Lucas oké voor Den Tap. T., A. & B. andere verplichtingen. 11:45. Mijn hart schreeuwt dat ik Liesbeth moet opbellen. Kimberley. Dagmar zelfs. Anneleen. Neen. Te hoge telefoonrekeningen. Niet belachelijk doen. Misschien komen ze ook zo, zonder gehijg aan de foon van R. Devolder, die er vanavond van zijn papa en mama op uit mag, nà het avondeten! 13:15. Met z'n zevenen voor het eerst aan tafel. Eenvoudige maaltijd. Verrassingsbrood. Ma houdt het vooralsnog simpel, in het licht van vanavond. 14:15-17:00. Met Jan-Emiel op mijn kamer en daarna Maranga-city. Laatste hand aan kleine cadeaus (max. 5 à 7 euro per persoon). 16:10. Met Jan-Emiel in café De Klosjard (hij wou daar per se naar binnen) afgesproken dat er vanavond tempo moet inzitten: rap eten, rap cadeagedoe - we willen vroeg genoeg naar Den Tap afvaren. Jan-Emiel gepolst naar de persoon Lut. Zegt dat ze meevalt. Ze woont ook al mee. Werkt in de universiteitsbieb. Studies Jan-Emiel (partieel begaafd genie): eerste jaar burgerlijk of zoiets, Gent. Whaw. Wat kan ik daar tegenover stellen? Mijn vijftien jaar. 17:00. Ontwijken op straat: Robocop Vos van L.O. Nog altijd file in slagerij Francine & Pedro in de Minnestraat, bijna naast de deur. Vleeseters vooral. Omdat ze ook Algemene Voedingswaren doen, moeten we van ma nog wat gemalen gruyèrekaas kopen. Niet gelukt. VEELBELOVENDE NEVEN VORMEN GEEN FILE IN AFWACHTING VAN STOMME GEMALEN KAAS. Say 'cheese', mum! Aangebeld bij gepensioneerde burens An & Rudy, want oude mensen hebben altijd gemalen kaas in huis, beweert neef. Niemand thuis. Nee, natuurlijk niet, het valt me in: An & Rudy naar zee, zoals elk jaaruiteinde. 17:38. Thuiskomst. We treffen pa, ma, oom Herman en zijn Lut in ietwat feestelijker verpakking aan. Aha. Ouderlijk voorstel: 'Blijven jullie er zo bijlopen?' Suggestie MARRAM (ten slotte is het ook ZIJN huis): 'Begrafeniskleren dan maar?' Onderwerp wijselijk afgehaakt - discussie vermeden: we blijven er 'zo' bijlopen. Wel bindt Jan-Emiel zijn ellenlange haren in een staart met een feestelijke strik - zo komt het niet in zijn sla-met-boursin-soep te hangen. WHASH-winnaar-copywriter Wim Devolder heeft menu's geformuleerd. Geen huwelijk van Lotte met Prei in een of ander bedje-gezond. Iets met 'Lut'

natuurlijk. 'La Lutte Finale' blijkt Hasselt koffie te zijn. Oké. Niet schadelijk. 18:00-19:15. Kamergevezel bij Aline tussen Jan-Emiel, Aline & ikzelf. Kalme, net niet opgewonden vreugde vooraf bij wat ons straks in jeugdclub Den Tap te wachten staat, ligt, hangt, swingt, rockt, valt. Beschrijving van deze Tap door Aline ten behoeve van vreemdeling Jan-Emiel. Jan-Emiel op zijn beurt commentaar over hoe het eraan toegaat in een 'echt' grote stad. Mijn neef is duidelijk al veel minder boeddhist dan vroeger. Church of Noise. Deelder. Sigaretjes. Jan-Emiel niet (gestopt). Ongeveer 20:00. Met z'n zevenen aan tafel. ALLEEN MAAR DRUKTE - GEEN DROEVIGHEID MEER. So long, Dagboek, Nachtboek, Heer van de Vliegen, Gedichten: tot volgend jaar! R.D. (even weg naar Den Tap).

PS Eend! Wat heeft ma de laatste tijd met pluimvee?

01 januari 2002

Den Tap zien en dan sterven. (Maranga Geographic Channel). In de valavond vertrokken de jaarwisselingsbezoekers na driekwart sufdag terug naar hun drukbevolkte oorden. Tot later, dagboek.

02 januari

Maandagavond heeft pa dus de truc van de tovenaar verklapt. Je hebt simpelweg een samenzweerder nodig aan de andere kant van de lijn, waarmee je grondig hebt voorbereid en afgesproken. En die beschikbaar is met zijn mobiel telefoontje. De rest is afgesproken kinderspel. Op de vraag 'Kan ik de tovenaar spreken?' (of zoiets) begint de medeplichtige onmiddellijk de kleuren op te sommen. Op het juiste moment zegt de ander iets. Dat is het teken voor de medeplichtige dat hij niet verder moet opsommen en dat dat de kleur is. Daarna volgt de kaart. Zelfde systeem. Vervolgens combineert de samenzweerder de kleur en de kaart en begint die combinatie voortdurend hardop te herhalen. Pa's samenzweerder was een collega van KOPPIE-KOPPIE. (Het jammere van een truc is dat hij geen truc meer is als hij uitgelegd wordt).

Ondertussen is er maar enkele dagen onschool meer. Het probeert te sneeuwen, maar het lukt niet. Het vriest alleen een beetje. Ik wil een eerste gedicht van dit jaar schrijven, maar het komt niet. Telefoontje van Jan-Emiel: hij vond het tof in Den Tap en is nu aan het blokken geslagen voor zijn partiële. Morgen hebben we TBC-samenkomst in Pool Palace. Morgen ook bel of zoek ik een aantal assholes van de bende op. Een deel ervan zag ik in Den Tap; de anderen zijn al dagenlang spoorloos in deze donkere, harde, bittere wintertijd. Sommigen zijn ergens in zo'n jodelland aan het skiën. Ik moet ook Emilie vragen hoe het was met oudjaar/nieuwjaar. Jippie-jippie: ik krijg een druk sociaal leven. Ik hoop dat er nog tijd genoeg overschiet voor mijn literair werk.

03 januari

Ma en pa zijn uit werken. Alles weer gewoontjes. Aline zorgt voor spaghetti vanmiddag. 10:45 (voormiddag): TBC-vergadering in Pool Palace. We kregen een sleutelhanger van de bazin voor ons nieuwjaar, maar toen zagen we dat ieder die een pint bestelde, er vanzelf zo'n dingetje bovenop kreeg. We vorderen niet met de opbouw van ons optreden. Iemand zou een formidabele vondst moeten doen.

‘Misschien moeten we eens concreet beginnen repeteren’, opperde manager Björn.

‘Heb jij al concrete dingen voor op de flyer?’ vroeg Tyfus scherp.

We waren toen al een kwartier aan het vergaderen, maar daar bleef het bij: groepie Freya kwam binnen, hand in hand met een onbekend, zwijgzaam lief. Adieu TBC-vergadering. We vierden kalmpjes wat nieuwjaar. Er was ver getik van ballen in de poolzaal. Benjamin leerde ons hoe je een prairieoester prepareert, het ideale middel tegen een kater (rauw eigeel + eiwit, zout, peper, tabasco, lookpoeder, worcestershiresauce, ketchup).

‘Pompelmoes helpt ook,’ zei Freya, ‘maar dan daalt je bloeddruk. Ga je 't best even liggen.’

‘Ah oui: pamplemousse!’ knikte haar onbekend lief plotseling enthousiast. Toen Freya mededeelde dat de kerel in hoofdzaak Franstalig was, maakte ik me uit de voeten. Frans is nog altijd niet my cup of tea.

11:30: Café Oude Engel, Conscienceplein. Emilie zat er weer met haar lotto-, subito-, presto-, krab- en kruisjesgedoe. ‘Happy New Year!’ Ik kreeg een paar oudemensenzoenen van Emilie terwijl de klanten erop zaten te kijken. Er was een applausje aan de toeg, die stomme papegaai maakte ook even van zijn oren en toen dronken we sherry. Ik vertelde over Den Tap en Emilie vertelde over De Zevenkamer. De oude engelen raakten allemaal teut, denk ik.

Toen ik wou vertrekken, viel ik - op de fiets - weer tegen de vensterbank van de Oude Engel aan. Tussen de lelijke planten zag ik Emilie naar me glimlachen. (Avond). Ik heb een minispaghetti naar binnen gewerkt voor ma van haar werk terugkwam en ben dan onmiddellijk naar boven getrokken. Aline kwam me om 15 uur wakker maken om te melden dat ma al driemaal was komen loeren hoe het met me zat. Even later naar beneden, 'gewoon' gaan doen. Korte woordenwisseling met ma. Weer naar boven. Minikotsbeurt: de minispaghetti eruit in de wc-pot. Ma andermaal naar boven.

‘We zullen dat potje maar gedekt houden houden voor pa, hé?’

‘Ja’ (nederig).

‘Waar heb je gezeten? Drink je nu al van 's morgens?’

‘Emilie . . . ‘

‘Ah ja, Emilie, hé. Wat doen jullie dan eigenlijk?’

‘Eh . . . wat babbelen.’

‘Ga nog maar wat liggen voor pa thuiskomt. Kennen we die Emilie eigenlijk?’

‘Eh . . . nee zeker?’

‘Allez, kruip nog maar wat in bed. Ik breng je een kop ginsengthee.’

Toen ik daar groggy op mijn bed lag, even later helemaal niet geholpen door hete ginsengthee, integendeel: nog slechter geworden, bedacht ik dat pa en ma Emilie nog nooit gezien hadden. Ze weten ook niet dat ik haar af en toe opzoek in café Oude Engel. Dat is het leven van een schrijver.

Om 19 uur zat ik alweer (ziekjes) naar de tv te staren. Pa had niets in de mot; ma keek me af en toe onderzoekend aan. Aline was naar Maranga-city: beloning voor de middagkookkunst. (20:45). Ik duik mijn bed in. Beneden zitten ma, pa, Fran(ceska), Karolien en de nieuwe bediende van KOPPIE-KOPPIE. Happy New Year, vijgen na Pasen, ik zet een emmertje naast mijn bed, ik heb TBC.

04 januari

Help, kak, Heer van de Vliegen: nog drie dagen onschool maar. Het verse jaar is ook al drie dagen oud. Tijd voor een Derde Wereldoorlog bijna. Het is 11 graden Celsius en pa struikelde gisteren over Patricia in de tuin.

Steppe

Mijn hoofd is een steppe.

Mijn boekenruggen vormen

de Transsiberische Spoorlijn.

Ik reis wanneer ik het wil.

Dream on . . .

Steam on . . .

Caravan, caravan, caravan.

Macadam, macadam, macadam.

Train brain, brain train, train brain.

(bis)

Raspoetin komt nooit meer thuis.

MARRAM

! Ik heb snotverdomme maar een 40-tal boeken !

! Er rijden geen stoomtreinen meer !

! Er zit RAP in die 3 regels !

05 - 06 januari

Guillotinenweekend. De maandag ligt als een traag te beklimmen berg voor mij, maar toch verlang ik ernaar Liesbeth, Kimberley, Anneleen en zo terug te zien. Wie heeft zijn haar nu weer geknipt? Gekleurd? Wie draagt er een nieuw pakje? Is Henric al vergeten?

(V = Verweggistan. Ik bladerde een uur lang in de wereldatlas en het was alsof ik een reis ondernam. Sommige plaatsnamen zijn als gedichten.

A = Apenland. Absurdistan.

B = Bananenrepubliek.

L = Legoland).

08 januari

Newsflash! Twee kerels van rond de 20 zijn gistermiddag de basisschool in Maranga-Oost binnengedrongen, waar ze vroeger les volgden. Ze hebben de klas van een zekere meester Vermant opgezocht. Daar hebben ze, tijdens de les, hun oud-meester bont en blauw geslagen en geschopt, voor de ogen van de kinderen (3de klas). Daarna zijn ze weggevlucht.

'Dat is voor vroeger, weet je 't nog?' hadden ze geroepen.

Paniek. Beelden van die meester in het ziekenhuis. Zelfs de nationale tv toonde die. Interviews met collega's van meester Vermant. Het gaat om een afrekening, zoveel jaren later.

09 januari

De schofthoogte van de Indische olifant is gelijk aan de doorsnee van de pootafdruk maal zes. (National Geographic Channel).

Erge dingen:

- mensen die hun neus snuiten en dan de inhoud van hun zakdoek inspecteren
- reggae
- neushaar (vooral bij tegenlicht)
- een haar dat uit een oor komt.
- een fluim die hapert aan een oude man.

10 januari

Devolder, Ramses beschikt van 09/01 af over een gsm. Pa kreeg zo'n toestelletje van een klant. Leve de omkooppraktijken in de reclamewereld. Het was mijn beurt om het ding op te eisen, want er zijn al drie gsm's actief hier ten huize (en in de tuin). Ik zweer dat ik verder in dit dagboek nooit meer iets zal vermelden in verband met mijn gsm.

T., B., B. & ikzelf worden nu elke dag op school meerdere keren met onze neus op de feiten gedrukt: het inschrijvingsaffiche voor de ALO-Happening hangt nog altijd in de inkomhal. Er wordt voortdurend geschrapt en toegevoegd. Over deze materie heerst er een soort van tussenstilte in ons TBC-team.

Bedenking: sedert Filipijnen met 1 p geschreven wordt, is er daar voortdurend heisa. (Marram Geographic Channel).

11 januari

In De Streekkrant staat de oprichting vermeld van het Maranga Kabouter Bevrijdings Front (MKBF). Het blijkt een grapje te zijn van de MAFGANG, de Mafkezen van Maranga, een soort van carnavalsclub. Niet origineel. Carnaval sucks. Carnavalprinsen zijn pipo's met pluimen. (20:30). Pa weet er natuurlijk meer over. Hij is weer zagezegd toevallig in gesprek geraakt met een 'Mafkees', in een van zijn stamcafetaria's. Het bericht over het MKBF moest eigenlijk al de week voor kerstdag in De Streekkrant staan. De MAFGANG was van plan om dan in de openbare kerststallen bij enkele kerken de heilige familie te vervangen door kabouters. Een en ander ging niet door. Het bericht kon wegens reclaimedrukke pas nu verschijnen, en er waren ook geen kabouters voorhanden omdat er on-einigheid rees over wie deze eftelingen (gratis) zou leveren. De sponsor haakte namelijk af. Pittig detail: KOPPIE-KOPPIE was de kaboutersponsor. Ha, die Wim! Wedden dat hij stiekem met een Mafkeeslidkaart op zak loopt? Ma legde haar schat nog duchtig op de rooster over de affaire. Haar moeilijkste vraag luidde: 'Vinden jullie dan dat kabouters bevrijd zijn als je ze in kerststallen neerpoot?' En haar vernietigendste opmerking klonk als: 'Helemaal niet origineel. In Frankrijk is er al zo'n front, ten eerste, en vorig jaar was er ook al ergens in Vlaanderen gedoe rond kerststallen, ten tweede.' Hm', gromde mafkees Devolder ten derde. En Aline lachte haar verwekker vierkant uit. Nou, dit jaar blijft deze familie wel bijzonder lang haperen aan het sfeertje van engelenhaar, dennenaalden en ballen.

12 januari

Ik zou graag eens een orthodoxe mis bijwonen.

13 januari

Gisteravond was er een herdenkingsmis voor Henric in de hoofdkerk. Overall hing een reuk van natte kleren. Vreemd genoeg hadden we daarna, nog op het plein voor de kerk, een onverwachte ALO-Happening-TBC-vergadering, huiverend in wat van uit de lucht op ons neerviel: geen regen, maar ook geen sneeuw, iets kouds ertussenin. Tyfus hakte de knoop door. Hij vond dat de wioldoppen niet konden, na wat Henric overkomen was. We knikten van ja en schudden van

nee.

En toen zei ik: 'Podiumteksten zie ik ook niet zitten. Ik heb mijn gedichten proberen aan te passen, maar het gaat niet. Het lukt me niet.'

'O, gedichten', zei Björn.

Maar daar bleef het bij. En we gingen naar huis. Niemand leek zin te hebben om nog rond te hangen.

PS Pa heeft een slogan bedacht voor Lernout & Hauspie: 'Let me do the talking'. Hij kwam erop doordat het vanmiddag zo stil was aan tafel. We hebben waarschijnlijk een collectieve januarikater.

14 januari

Ik heb het TBC-optreden op het Happeningblad in de inkomhal geschraapt (op een onbewaakt moment). In de pauze klampte Olivier me in de Benelux aan:

'Allez, jong, nu is er bijna niemand meer van het vierde jaar die iets doet!'

'Ja... Nee...'

'Durf je misschien niet?'

'Dat is het niet.'

'Konijn-met-Pluimen, die meiden, haakten ook al af, verdomme. Alleen Action Painting . . .'

'Het ligt te gevoelig', schokschouderde ik, en ik concentreerde me weer op mijn piemel. Big Boss Olivier mompelde nog iets met 'fuck' erin en begon luidruchtig te plassen.

16 januari

Down. Twaalf plannen voor deze vrije middag, maar dertien keer down. Ik zit al uren te suffen en West-Europese tijd te verspillen door naar de 1 874 sneeuwvlokken te staren die per uur over de tuin neerdalen. Voor de afwisseling mail ik af en toe wat stompzinnigs door naar Franklin, Benjamin en Lucas. (Sinds een paar weken heb ik via pa mijn eigen mailadres). Niemand antwoordt. Ook niet na enkele elektronische scheldwoorden. Ik heb me ook al tweemaal geschoren, om er zeker van te zijn dat geen kutbaardje mijn gelaat inpalmt.

In de pauze van 10 uur kwam ook Sapperloot informeren naar het afhaken van TBC - Poetry, Paint & Drum. Ik vertelde hem dat de wieldoppen ons parten hadden gespeeld. Hij schudde glimlachend, wijsneuzig en ontkennend zijn hippiehoofd en vroeg of ik zin had om hem eens mijn gedichten te laten lezen. 'Maar die zijn nog niet af', zei ik. 'Liever niet. Later misschien.' Ik wil naar Friesland verhuizen, waar ik nog nooit geweest ben. Of Alaska. Ik krijg ook meer en meer zin, nu de avond valt, om vrouwen te versieren. Wat deed Baudelaire op een woensdagjanuarivalavond toen hij 15 was?

17 januari

Weer die nare droom met dat bewegend lichtpuntje in het trapezium gehad. Balen. Nolf, vandaag: 'Ramses, klop-klop, iemand thuis in dit hoofd?' Ik, waarschijnlijk vandaag: 'Maar mijn lichaam is hier wel.' Gegiechel van Liesbeth achter mij. Zijne Tofheid Geert van Beeldende Opvoeding wil ons in de geheimen van de fotografie inwijden. We waren een en al oor, maar Barre en Tim kregen een uur schoolgemeenschapsdienst gelapt wegens een halfuur te laat in zijn les.

18 januari

Ward Naeyaert staat met vijf van zijn debuutgedichten in de literaire katern van De Standaard. Ik snap er niet veel van. Waar heeft de man het over? Ik kreeg ook van Sapperloot toegestopt: een bloemlezing actuele gedichten van Vlaamse en Nederlandse dichters die door een jury genomineerd waren voor een grote prijs. Ene Astrid Lampe (Nederland) staat er met een stuk of zes gedichten in. Daar snap ik zelfs de komma's niet van. Waarover gaat dat, snotverdomme?

19 januari

Ik moet van ma capsules uit de biowinkel slikken. Ze vindt dat ik heel erg op mijn schaduw begin te gelijken.

21 januari

Sapperloot bekende dat hij van die gedichtenbloemlezing ook bitter weinig gesnopen heeft.

'Waarover schrijf jij dan wel?' vroeg hij.

'Eh . . . ', deed ik.

'Over van alles en nog wat. Tja . . . '

'De twee L'en?' hielp hij.

'De wàt?'

'De twee L'en: Leven en Liefde.'

'Ah, die. Ja.'

'En . . . de Dood?'

'Ook dat', bekende ik.

Godbewareme als MARRAM ooit op tv geïnterviewd wordt!

PS Ik zou het liefst van al elk jaar de maand januari overslaan: winterslaap, coma.

22 januari

Telefoon van Chris, oude zus van ma: of we volgend weekend in Duitsland willen doorbrengen. Aline en ik goochelden ijlings met schoolwerk, kookkunst, plotse afspraken. Gevolg: pa en ma gaan er alleen heen. Gevolg 2: ma slaat grote oorlogsvoorraden in voor ons weekend alleen thuis. Ze ging zelfs bij slagerij Francine & Pedro het biohoekje in de vitrine zowat leegkopen.

‘Zal dat gaan, zo met z'n tweeën alleen?’

Overtuigend geknik, maar ook weer niet té enthousiast.

‘Je kunt nog altijd mee, hé. Tante Chris heeft voldoende logement.’

‘Neenee.’

‘Het is ook niet zo ver over de grens.’

‘Jaja. Doe veel groeten.’

‘Nou, dan kun jij die Emilie weer even opzoeken, hé. En, Aline, je weet wat we gezegd hebben, hé: niet later dan 1 uur!’

‘Neenee, jaja.’

‘Emilie?’

‘Ja, we horen er precies niets meer over?’

‘Ach.’

Geritsel van pa's krant. Nee: neutraal geritsel. Niets aan de hand. Was misschien die moeilijke gedichten van Ward Naeyaert aan het omslaan. Wim Devolder leest zijn kwaliteitskrant altijd enkele etmalen later dan de datum op de voorpagina. Druk leven, die reclamejongens.

PS Stel dat ik Els en Wim kon verrassen met een eigen gedicht in de krant!

23 januari

Ik denk dat ik met Liesbeth heb gevrijd vannacht, echt gevrijd. Was het wel Liesbeth? Met dromen weet je 't nooit zeker. Ik had zin om het haar vandaag te vragen. Of ze misschien, omgekeerd, ook zoiets gedroomd had.

- Liesbeth, about last night: heb je ook gevoeld hoe ik, hard als de voorarm van een dokwerker, bij je naar binnen gleed?

- Oohh, Ramses, last night was . . . was . . .

Zou dat komen door het onverwachte vogelvrije weekend dat plotseling opdoemt? De mannelijke en de vrouwelijke ouder vertrekken vrijdagavond al. Er is geen gevaarlijke gladheid voorspeld. Aline loopt toch alweer met doodsgedachten rond. Ze eist dat alle gsm's ten huize alhier permanent opgeladen worden en iedereen moet elkaars nummer opslaan - check, doublecheck. Ik zal me internetterig voelen dit weekend: controleerbaar door Big Brother via e-mail en gsm. Globalisten!

Ik wou Emilie thuis opzoeken, maar belandde bij goeie, ouwe Tyfus. We dronken bij hem thuis een Maranga-streekbier op de gemiste TBC-kans. 'Wacht maar tot volgend jaar!' waren mijn gedenkwaardige woorden daarbij. Dodelijk ongeval op de Ring. Niemand die we kennen.

24 januari

Toen ik al mijn moed samenveegde en Liesbeth - bijna à propos - vertelde dat ik gedroomd had 'dat het net was alsof we samen in een groot (!) bed lagen', lachte ze verlegen. Gelukkig was het toen een drukte vanjewelste op de gangen: leswisseling. 'Ik kan het ook niet helpen', zei ik nog onhandig, waarbij ik zelfs even tegen haar aanbotste. 'Een droom is maar een droom', wou ik er nog aan toevoegen, maar ik denk dat ik dat laatste alleen maar gedacht heb. Shit, wat zal ze nu van me denken? Ben ik een vrouwenzot aan het worden?

25 januari

- Zo, helemaal alleen dit weekend? (Lara! Als een onverwachte bliksemflits in mijn grijze bestaan op deze aarde! Op de basketvelden in de winterkou!)
- Eh, ja. Hoe weet je . . . ? (Ik dus)
- Aline heeft me uitgenodigd. (Zij weer, godin der zesdes).
- O?
- Ja. Ze kookt zaterdagmiddag voor Jocelyn en ik, bij jullie thuis. We moeten iets bespreken.
- Dat is . . . Hé, gezellig.
- Ja hé?
- Komt Jean-Yves ook?
- 't Is af.
- Ah ja.

Een orthodox priester moet vele kwellingen doorstaan. Heb ik verdorie net lieve Liesbeth een beurt in bed gegeven (hield ze echt dat rokje aan?), of daar verschijnt na al die maanden Lara, onbereikbare-dichtbije-oudere-inktzwarte-bloedmooie Lara!

Noot voor de Heer van de Vliegen: wat gaat het dagboekschrijven toch lekker de laatste tijd! Moet ik daar eerst al die donkere dagen voor meemaken!?

PS Hedenavond afreis Wim & Els Devolder naar het land dat België tweemaal bezet heeft. Give them hell, old folks!

26 januari

FREEDOM. Pa en ma vertrokken gisteravond om 18 uur. Verkenning koelkast, diepvriesvakken, gewone kasten, lades. Check-doublecheck gsm's en telefoonnummer tante Chris. Goodbye, mum 'n dad.

18:30. Hier scheidden de wegen van Aline en ikzelf even. Den Tap/De Vagant, ieder gewapend met gsm en wat extra troostzakgeld. Om 22 uur kwamen Aline, Lara & Jocelyn me opzoeken in De Vagant, alwaar ook Anaïs, Franklin, Tyfus & Lucas. God, wat waren we kalm. Afspraken voor morgenmiddag (vandaag dus). Ik had zin om Tyfus ook te inviteren, maar bij nader inzien wou (wil) ik alleen zijn in mijn eigen huis met twee, nee: drie vrouwen. De wegen van een orthodox priester zijn soms ondoorgrondelijk.

(Avond). Samenvatting.

11:05. Telefoon uit Duitsland. Ouderlijk paar heelhuids gearriveerd en goede nachtrust genoten. Groeten van tante Chris & man. Doe ze terug. 11:07. Arrival Lara & Jocelyn. Sedert 09:30 waren zus & ik al druk in de weer met het omtoveren van diepgevroren en halfbevroren oorlogsvoorraden tot hapklare brokjes en mondverwennertjes. Chef-kok Aline koos niet voor een volle warme maaltijd, wel voor het bekende tapas-systeem. Goede keuze. Een ster erbij. Geen gedoe met gigantische afwas. Drankje-hapje-drankje-hapje. 11:09 - 14:15. Festijn voor de smaakpapillen. Ansjovis-ei, ansjovis-zus, ansjovis-zo, scampi-dit, scampidat, olijfje-ei, olijfje-zo, olijfje-na, . . . We schonken onze gasten de betere wijnen uit de kelders van Wim, voorafgegaan door de klassieke ravini en sherry. O Lara!

‘En op wie lijk ik?’ vroeg Lara me, toen ik Jocelyn toevertrouwde dat ze een heel klein beetje leek op de zanger van de Red Hot Chili Peppers toen die nog lang haar had.

‘Madonna, donkere uitvoering’, nam zus Aline gelukkig van me over. ‘Of nee: die Courteney Cox van Friends, ja.’

Nog gezellig gebabbel over de 100-dagenviering en over wat iedereen na dit schooljaar gaat doen. Ik spitste mijn oren toen Lara het daarover had, maar toen ze achtereenvolgens twijfelde tussen Maranga, Gent, Brussel of Leuven, en dan nog eens tussen toegepaste economie, iets ingenieursachtigs met landbouw of misschien ook wel iets met informatica, haakte ik af. Ik wou 'nu' leven. (Rare zin).

14:16: liefdevolle vaat, 8 handen. Namiddaggekonkel op de kamer van Aline. Ik sta buitenspel. Emilie? Nee. Tyfus? Nee. A.? F.? B.? B.? L.? Speelhal? Te veel vrijheid. Ik ga een siësta doen.

Wakker (16:45!). Doodse stilte. Iedereen weg. Dagboek aanvullen. Kleine wanhoop: ik ontdek dat ik geen plannen heb voor vanavond! Kak. 19:30: de bel!

27 januari

Ik was vergeten dat ik ongeveer de hele school verteld had dat ik alleen thuis zat tijdens het weekend. Dus: de bel om 19:30! Björn, Benjamin, Tyfus, Alexandra. Zeer korte conclusie: ik kom terug op mijn beslissing dat de maand januari geschrapt moet worden - sorry, senator Y. -, althans voor wat dit jaar betreft. En wel hierom:

1. Gistermiddag magnifiek deftig etentje met drie vrouwen.
 2. Na de bel gisteravond klokslag 19:30:
 - 2a. Iedereen van een drankje voorzien plus resten van de middagtapas.
 - 2b. Op mijn kamer alle (alle!) gedichten voorgelezen die ik tot nu toe geschreven heb.
Instemming (Eerlijk).
 - 2c. De vier bezoekers even van in de verte Dit Dagboek laten zien. Niet aankomen!
 - 2d. Cd's beluisterd tot 21:00 plus mist (volle oesterschelp)
 - 2e. Daarna: e1: De Vagant, e2: Den Tap, e3: De Klosjard e4: Stradivarius (Zing Es Khan definitief gesloten).
- MARANGA LIVES - MARRAM IS ALIVE.
- Liefde & begrip ontvangen vanwege: Anneleen, Lise (!), Kimberley, Lara (alweer).

(Intermezzo 22:30 - telefoon uit Duitsland op mijn gsm - ijlings naar buiten gehold - alles kits - 'Waar ben je nu?' - 'O, even naar De Vagant. Hoe maken jullie het?' - 'Goed, hoor. Niet te laat, hé?' - 'Neenee' - 'En Aline?' - 'Ook goed' - 'Alles gevonden?' - 'Jaja' - 'Waar is ze nu? We willen haar niet opbellen nu, want dan voelt ze zich gecontroleerd' - 'O, even naar Den Tap, denk ik. Vergadering met, met eh . . . Lara en Jocelyn' - 'Ja. Allez, tot zondagavond of maandagochtend' - 'Ja, slaap wel' - 'Slaap lekker. Zeg aan Lara dat we gebeld hebben' - 'Doe ik').

Het is nu 12 uur 45. Ik ben al een uur op. Aline slaapt nog. 16:15. We stellen orde op zaken. Aline doet iets met de spaghetti die voor gistermiddag bedoeld was; ik stop de lasagna voor deze middag in de magnetron. Door de grote voorraad kazen en vlezen zijn we al goeddeels heen via het tapas-systeem van gisteren. 18:00 - 22:30. Afwachtend ontvangstcomité. De huilende wind gaat weer wild te keer. Enkele telefoontjes onderweg: het sneeuwt wat. 23:10. Geknars aan de garagepoort. END OF FREEDOM.

28 januari

Het geoefend oog van de ouders Devolder, zeg maar ma, ziet door de vingers:

- een overvolle oesterschelp op mijn kamer
- een ongeledigde pedaalemmer vol met plastic verpakkingen
- het volstrekt lege voederbakje van Patricia plus opstandig gekakel aan de achterdeur
- de onopgehaalde vuilniszakken (helaas IN de garage, niet ERBUITEN)

Maar het is mooi geweest, voor beide partijen. Leve de mafkees en zijn bioschattje. Lara, trouwen we?

PS Ik voel me beresterk en wil zo het podium op.

Reis/Star Trek

*Op de bodem van elk glas
vaart een schip.*

*In de rook van elke sigaret
zweeft een zeppelin.*

/To boldly go where no man has gone before/

*Message in a bottle:
er moet méér zijn.*

*Train brain, brain train, train pain, pain train,
ke-doenk, ke-doenk, ke-doenk, ke-doenk.
(meermaals).*

Lights out.

Beam me up, tsarina Lara.

Lights on.

Blacklight, me & you in Blacklight.

MARRAM

30 januari

Ik heb nog nooit mijn ziel aan de duivel verkocht voor een blond meisje. Black is beautiful. James Bond: you're out!

Vanmiddag naar de filmclub van Sapperloot op school geweest, in de zitkamer. Het was de eerste keer. Hij had een videofilm gehoord: 'Babette's Feast'. Anneleen was er ook, met Anaïs en Franklin. Mooie film met lekker eten erin. Babette had in revolutietijd de Franse lotto gewonnen en bereidde met het gigantische bedrag een feestmaaltijd voor godsdienstfanatiekelingen in het barre Jutland, waar ze gevlucht was na de moord op haar geliefden in Parijs. (Vroeger was ze chef-kok). Die Jutlandse oudjes deden eerst vals-vroom, alsof lekker eten een zonde was, maar geleidelijk aan ontstond het feest van de smaak. Volgens mij gaat de film ook over seks. 'Erotiek', schreef Sapperloot in het commentaarbladje dat we vooraf kregen. Nog met A., A. & F. een biertje gedronken aan de bar in de zitkamer. Best gezellig. Enkele zesdejaars hadden het over de 100-dagenviering. Sapperloot probeerde me weer te overhalen voor de ALO-Happening. Nee, dus.

Emilie?

31 januari

Clichés als kathedralen met duivenstront op (te vermijden):

- onze noorderburen

- de gewelddadige Baskische afscheidingsbeweging ETA
- het verboden Iers Republikeins Leger
- de opstandige republiek Tsjetsjenië
- paars-groen

03 februari

In het buitenland (vrije schrijfbeurt)

Ramses Devolder

Twintig kilometer ten zuiden van Maranga strekt zich het groezelige Noord-Frankrijk niét uit. Het kàn zich niet uitstrekken, want het staat bomvol met fabrieken, warenhuizen, fabrieken en warenhuizen. Het vergezicht wordt overal gehinderd. In elk toilet in Noord-Frankrijk wil je je een kogel door je kop jagen zonder een afscheidsbriefje aan de mensheid na te laten. In elk warenhuis wil je je ter plekke ophangen met een stuk lingerie 'le moins cher', onderste rayons. Op een druilerige zaterdagvoormiddag trok ik met ma naar dat buitenland. Onze eindbestemming: Auchan, Roncq. Ik slaagde erin op de gigantische, depressieve parking een winkelkarretje los te wrikken van de rest door de truc toe te passen met een oud stuk van 50 BEF: munt erin, hop, karretje los, hop, munt er weer uit plukken. Geen gedoe met jetons (die toch altijd weer zoekgeraakt blijken te zijn in de dieptes van een vrouwenhandtas). Onderweg met ons koppig karretje (dat fameuze voorwiel dat altijd ergens anders heen wil) kwamen we een man tegen die rochelde als een oude apotheker na vervaldatum, een vrouwtje dat rochelde als een koffiezetapparaat en een Fransmannetje wiens brommertje niet wou starten en dus 'Kloot!' naar dat brommertje riep in het Frans. Een bezoek aan Auchan, Roncq, raad ik iedereen af. De halve mensheid schurkt er zich aan de meer dan 100 kassa's zwetend tegen de andere halve mensheid aan. Gedwee als een schaap klampte ik me aan het karretje vast, dat zich gestaag vulde met brood, vis, pantoffels, chocolade, wijn, champagne, kaas, olijven. Even aarzelde ma bij het visvoer, maar we hebben geen vissen meer in huis sedert een massaal sterfgeval. Zijn er nog andere mensen op deze planeet dan dikke vrouwen in magere kleren en dikke mannen op dunne stengels van benen in trainingspakken? Ik had zin om in huilen uit te barsten, met een salvo iedereen om me heen neer te maaien en daarna een fles snelwerkend gif in mijn keelgat te gieten. Na betaling van de goederen, voorafgegaan door ongeveer 20 minuten filevorming, verlieten we dat buitenland met zijn lelijke nummerplaten weer. Bovengetekende had nog het hele weekend nodig om te bekomen van deze cultuurshock.

05 februari

Vrije schrijfbeurt ingeleverd bij Nolf. Volgende week krokus-onschool! De zesdejaars hebben besloten per groep apart overal naartoe te trekken voor hun 100-dagenviering. We zullen hen niet eens zien die dag, want ze gaan er al heel vroeg op uit. Misschien zwalpen er 's avonds nog groepjes zatlappen in Maranga rond, maar die kom je dan maar beter niet tegen. Over twee jaar mijn beurt!

(PS Lara, word niet zwanger t.g.v. 100 dagen!).

Bekentenis voor het nageslacht dat dit Dagboek leest: ik, R.D., ben linkshandig. Dat ziet u misschien aan het handschrift. Dat zult u echter niet merken als dit manuscript gedrukt is op 2 305 000 exx. Linkshandigheid is soms een voordeel.

(PS bis: The Simpsons zijn zelfs viervingerig. Klopt het dat de oer-oermensen elf vingers hadden aan elke poot/hand?)

06 februari

Regen, sneeuw. Auto's spatten je onder de kledder. Met Emilie zitten praten, vanmiddag in de Oude Engel. De papegaai had veel praats. Hij heet Eliott, met 2 t's, zegt de patron er soms bij. Eliott met 2 t's eet . . . brokjes gespikkelde kaas! Ook nootjes. Emilie had problemen met een standbeeld dat sinds enkele maanden neergepoot is in Maranga-Zuid, op een vluchtheuvel. Het is een reuzegroot beeld van een zekere Avicenna, een krijgsheer uit Verweggistan in het zuiden van de vroegere Sovjet-Unie. Emilie is naar de dienst Toerisme getrokken om uitleg te vragen over het waarom van dat vreemde beeld in Maranga. Bleek dat onze stad zowat half en half verbreederd (verzusterd?) is met de streek waar men Avicenna vroeger woonde, paardreed, plunderde, roofde. Af en toe trekt een culturele delegatie naar ginder. Een lokale artist ginds beitelde een beeld en deed dit cadeau aan Maranga, uit dankbaarheid voor een en ander. Nu staat hij daar: Avicenna, gegroet. Emilie is er niet over te spreken. 'Het lijkt wel op een sultan', zegt ze. 'Met zo'n keukenhanddoek om zijn kop. Allemaal dieven en moordenaars'. En we dronken onze vertrouwde sherry en keken naar de smeltende sneeuw in Vlaanderen.

08 februari

Laatste dag onvakantie. Nolf liet ons onze vrije schrijfbeurt weer worden. Zo snel! Die vent werkt vlug. Op de mijne staat: *'Geslaagde humor. Heel goed geschreven. Je hebt talent. Maar laat dit de Fransen niet lezen! Schrijf getallen zoals 100 en 20 liever voluit in een lopende tekst. Heel goed.'* Omwille van de krokusvakantie worden de 'betere' opstellen niet meer gefotokopieerd en verspreid.

Ik moest lachen om dat 'lopende' tekst: ik zag die al voor me uit . . . ach, kinderachtig. Toen merkte ik dat Liesbeth me aan het observeren was. Ik gebaarde van niks en zette me in mijn mooiste pose, zeer onopzettelijk. Hebben vrouwen dààr een zintuig voor? Nee, ze doen het zelf voortdurend.

PS 1 'Brent' is een mooie naam. Las ik in een snertmagazine van ma (voor vrouwen). Brent is de naam van de zoon van een nieuwslezeres. Te gebruiken in latere boeken.

PS 2 Onschool! Vanavond effe stappen. Afgesproken met, nou, ongeveer iedereen. Kom ik eindelijk Liesbeth eens tegen? En blijft Dagmar zich verbergen (met haar vleeshomp Wesley)?

PS 3 Krokusplannen: in bieb adressen opsporen van tijdschriften die gedichten publiceren/'serieus' leren snookeren: TBC-poolclub nu in de maak/Emilie even opzoeken/een geheimschrift ontwikkelen om te gebruiken bij bepaalde stukken in dit dagboek - wie de code breekt, kent al mijn geheimen/schrijven . . .

09 februari

Pa en ma een dag naar oma en opa aan de kust. Spaghetti-time, dus. Rustig, langdradig opgestaan. Filmpje van gisteravond eerst afgespeeld: 'Pearl Harbor' in Kinopolis gaan zien (whaw!) en twee (2!) drankjes in de Chaplin ernaast. Drukke mensen met weekenddassen en stinkende walmen parfum om hun heen. Alleen Anaïs en Franklin waren mee; van de anderen geen spoor. Sommige sukkelers zijn weer gaan skiën in een of ander jodelland. Gedrieën met de fiets aan de hand naar huis. ALL IS QUIET ON THE WESTERN FRONT.

(13:00) De laatste tijd heb ik veel zin om Liesbeth een lange brief te schrijven. Ik heb dat vooral als ik wat gedronken heb. Waarover die brief moet gaan, weet ik niet juist.

(18:00) Is dat wat ze noemen 'woonachtig zijn'? Ik blijf hier in mijn woning in de Minnestraat gewoon . . . wonen: snoepen, lezen, muziek beluisteren, afdrogen, roken, zappen, mailen. Niet eens wat geschreven. Tenzij dit. Pa en ma komen straks terug; we zijn maar beter thuis aan te treffen. Aline heeft er een zware gisteravond opzitten. The viervingerige Simpsons op teevee.

(18:45) Pa en ma terug, mét een late nieuwjaarssubsidie vanwege oma en opa voor Aline en ik. Fijn dat ze het niet zelf houden (pa, ma). Een whisky voor pa - heeft hij altijd nodig na een bezoek aan zijn ouders. CU later, Dagboek.

10 februari

Kleine zee van vrije tijd voor me. Voor school een en ander op internet opzoeken en wat biebwerk. Het leven van een schrijver kan op het eerste zicht heel saai, gewoontjes en eentonig zijn. Toch leven veel schrijvers niet al te lang (Baudelaire! T'Hooft!). Moet je er een brief bij stoppen als je gedichten naar een

tijdschrift zendt? Alleszins eerst mijn voornaam en dan mijn achternaam: geleerd van Nolf. 'Alfabetisering is oké', zegt die. 'Maar overdrijf niet. Waartoe dient anders een voornaam?' (Waar is de tijd van Neus, de!). We eten iets met knoflook, zodat het uitgesloten is dat ik nog ga stappen vandaag. Aline ziekjes. Als ze 'het' heeft, wordt haar mond net als die van ma een dunne, rechte streep. (Dit had ik beter in geheimschrift gezet. Nog aan sleutelen). Gevaarlijk. PS Pa kent Avicenna niet. Hij weet wel dat het beeld er staat, en hij heeft er geen bezwaar tegen. Hij zegt: 'Het moeten niet altijd allemaal Graven van Vlaanderen of schrijvers zijn.' Nounou. IK wil ooit in steen of marmer op de lelijke markt van Maranga staan, hoog en droog, zodat er geen Killmouski's tegen me kunnen plassen. (Idee voor een grafschrift: ZO, DAT WAS HET).

11 februari

'Scary' bericht: Anna, de gepensioneerde lerares Frans (de taal van de liefde en de letteren, remember!), heeft zelfdoding gepleegd in de regenwaterput. Ze liet een brief aan God achter.

Adieu, mon amour.

13 februari

Het Gevecht met de Citroen (09) - SLOT

Vele jaren later ontmoette Osiris, de dochter van Larigirl, een jonge schrijver genaamd Ramses. Hij was de eerste en de enige aan wie zij het geheim toevertrouwde, dat zij zelf op haar beurt van haar moeder-zaliger te weten gekomen was. Larigirl was een dappere dood gestorven, toen haar dochter Osiris 5 jaar was. De vroegere handlangers uit haar vorig leven (waar ze ondertussen al vlug in onmin mee leefde, ook met de vader van haar kind) hadden haar met een virus besmet waarvoor een tegengif bestond waarover alleen zij beschikten. In ruil voor dat tegengif wilden ze het gestolen paneel van het Lam Gods. Larigirl had hen in de waan gelaten dat het ergens veilig verborgen was, op een andere plaats, terwijl het in werkelijkheid in vlammen was opgegaan . . . Ze moest dus sterven. Anderhalf jaar na de ontmoeting met Osiris publiceerde Ramses een boek dat een bestseller werd. Hij gaf het de ietwat vreemde titel 'Dat wegneemt de zonden der wereld'. De helft van zijn royalty's schonk hij aan Osiris, die met het geld een citroenplantage in het zuiden opstartte. EINDE.

14 februari

Hartjesdag. Ik heb niemand iets gezonden of gegeven en ik heb ook niets ontvangen. Aline heeft op volleytraining haar enkel verzwikt. Ze kreeg een 'rode

kaart' vandaag (Pieter?). En het is er eindelijk van gekomen: Benjamin heeft zijn eerste graffito gescoord, op de muur van de leegstaande verffabriek Boey. We gingen kijken en lachten ons een krik. Benjamin is doodbeschaamd. Vanavond zal hij het ding weer overspuiten. Wat staat er namelijk op?? KILL THE TEACHERS! Het was vandaag de dag der dwazen, want we ontdekten ook dat Lucas denkt dat hors-d'oeuvre paardenvlees is. Toen we na ons bezoek aan Benjamins muurkunst naar huis trokken, passeerden we een stenen Sneeuwwitje in een tuin. Weet het MKBF van de mafkezen van MAFGANG daarvan?

15 februari

Tijdens haar leven slikt de vrouw gemiddeld 2 kg lipstick. (MTV).

Het stormt. Gevaar voor vallende dakpannen en door de lucht zeilende schuttingen. Cappuccino's bij Emilie thuis in de Koffiestraat. Het is beregezellig in dat grote donkere huis als het waait. Ik heb alle kamers geïnspecteerd in verband met de storm. Daarna gingen we in de veranda zitten met zo'n gloeikacheltje. 'Ik zou hier in dit huis veel meer ideeën krijgen om te schrijven dan bij mij thuis', zei ik. Emilie knikte begrijpend.

'Je kan gerust een kamer gebruiken', zei ze. 'Maar dan moet je zelf stofzuigen en zo.'

'Ja.'

'Ben je nog altijd aan het schrijven?'

'Eh . . . af en toe een gedicht. Een kort verhaal.'

'Ah zo.'

'Binnenkort komen er weer schrijvers naar onze school voor de Jeugdboekenweek.'

'Zorg maar dat je niet in de bak vliegt voor je boeken.'

'Maar ik zou graag eens in de bak zitten. Het zou goed zijn voor de verkoop van mijn boeken.'

'Jaja, zoals die truntepater van een Van Rossem, zeker. Hij zit eerst een tijdje te janken als een kind in de gevangenis, en als hij eruit is, is er plotseling niks meer aan de hand. Schrijft die dikzak eigenlijk nog?'

'Ik weet het niet.'

'Aha.'

'Er is een van mijn vroegere onderwijzers die een boek heeft geschreven.'

'Aha. Ik zou beter ook eens een boek schrijven.'

'Hoe zit het met de lotto deze week, Emilie?'

'Hm . . . slecht. Ik denk dat de Nationale Loterij de biljetten met de winnende nummers voor driekwart in Wallonië en Brussel verspreidt. In het postkantoor zeggen ze dat ook. Het begint op te vallen.'

'Snotverdomme.'

'Als ik gezond blijf en ooit iets win, krijg je je deel.'

'Misschien moeten we dan daarvoor naar Wallonië of Brussel verhuizen.'

‘Ha, ja.’

‘Zou je dan naar Zuid-Afrika verhuizen?’

‘Misschien wel.’

Boordevol cappuccino verliet ik de Koffiestraat weer. Vreselijke avond in het gezelschap van Zijne Majesteit de Televisie.

16 - 17 februari

We hingen wat rond in Maranga-City zaterdagavond, niemand zat voldoende bij kas om in Blue Note een cd te kopen zodat we daar eigenlijk buitengekeken werden op den duur. 'We' waren Alexandra, Tyfus, Kimberley en Björn. De TEACHERS-miskleun van kunstschilder Benjamin is inderdaad weer onder een verse laag zwarte strepen half verdwenen; ook Benjamin was spoorloos. Bij de oude verffabriek wou Björn een goedkope fles Duitse witte wijn ontkurken, maar hij had geen kurkentrekker, en niemand droeg een zwitsers mes bij zich. We sloegen de hals eraf, controleerden op glasscherfjes in de fles en speelden dan clochard. Lauwe witte wijn smaakt afschuwelijk; goedkope ook. Op het Schouwburgplein was het druk. Zaterdagavond kwam 'Saint-Amour' naar de stadsschouwburg. Een tijd geleden had Nolf er in de les reclame voor gemaakt. Te duur voor mij, en ik had ook geen zin om uren aan een stuk in een rode fauteuil met een nummer op naar de liefdesverklaringen van andere dichters te zitten luisteren. We gingen dus iets drinken in De Klosjard. Senator Y. wuifde ons van aan een hoekje van de toog even toe. Die was zich misschien moed aan het indrinken om 'Saint-Amour' uit te zitten. Toen Tyfus de eerste tekenen van galopkak vertoonde (die lauwe witte wijn wou plotseling weer vlug uit zijn lijf), gingen we naar huis. Net op dat ogenblik kwamen Dagmar en Wesley binnen. Ze zei 'Hi!' en ik knikte. Wesley gromde iets (vreselijks? vleselijks?). Maar ik ging naar huis. Blut.

18 februari

Eerste dag onvakantie. Uitkijken naar de bimbambeierenvakantie. Nolf is naar 'Saint-Amour' geweest. Hij vroeg of nog iemand het gezien had. Liesbeth stak verdomme haar hand op! Bleek dat ze met haar dure ma geweest was. O MAR-RAM! Had ik maar zaterdagavond in een rode fauteuil nummer 248 gezeten met vlak achter mij of naast mij . . . o shit! Ik had er ettelijke euro's voor over gehad. Toen vroeg Nolf wat Liesbeth ervan gevonden had.

‘Allemaal zo oud’, zei ze. ‘Zelfs hun woorden waren oud.’

Nolf knikte. Hij had het ook maar zo-zo gevonden, beweerde hij. En toen las hij ons een vijftiental gedichten voor uit de Top-100 van de beste gedichten uit Nederland en Vlaanderen in de 20e eeuw. Iedereen kende er maar 1 regel uit: *'Als ik morgen doodga'*.

Vanavond toonde pa me in zijn kwaliteitskrant een bespreking over de Saint-Amouravond in Maranga.

‘Het lijkt meer op een seksprogramma’, merkte hij op. ‘Ze blijken het daar bijna allemaal over seks gehad te hebben. Ben jij ook zo? Schrijf jij ook zulke . . . zulke . . . Ga je nog altijd optreden op die schoolhappening in maart?’

‘Haha’, deed ik. ‘Nee. Het is afgeblazen.’

‘Wat: de happening?’

‘Nee: wijzelf.’

Ik weet niet of mijn literaire carrière deugd gehad heeft van het bezoek van 'Saint-Amour' aan onze provinciestad.

19 februari

Reeds wat gedoe rond de ALO-Happening; er wordt al hier en daar gerepeteerd. Ik heb Liesbeth ondervraagd over 'Saint-Amour'. Ze vertelde dat haar ma voortdurend had zitten snuiven. Er was een dronken dichter geweest die de weg terug naar de coulissen niet meer vond. Hij droeg een witte sjaal om zijn nek. Over het seksgehalte heb ik haar maar niet aangesproken.

PS Ik ben betrapt bij het te-vroeg-een-sigaretje-pieren bij de fietsenstalling; ik heb een uur schoolgemeenschapdienst aan mijn been. Nadere orders volgen.

20 februari

Een uur of wat terugkomen naar school in de namiddag: ik assisteer Sapperloot bij het herschrijven van de ALO-Happening-affiches (definitieve deelnemerslijst; volgorde). Dit alles op 15 exemplaren, met dikke zwarte stiften. Daarna distributie van die ondingen over de gebouwen. Public relations met plakband! ‘Dat is ook wat je pa doet, hé’, grijsde die Sapperloot. ‘En heb je nog er nog altijd geen spijt van dat je niet optreedt?’

‘Nee. Ik wacht tot de manager van Saint-Amour me eens uitnodigt.’

‘Aha. Geweest?’

‘Nee hoor.’

‘Dat ware iets voor jou geweest, toch?’

‘Ach . . . ‘

22 februari

Beste Dagboek

Als BM (Bekende Marangaan) ben ik nog altijd onbekend. Maar mijn tijd komt nog wel. Over ongeveer 1 maand zal ik dit afsluiten. Dan zitten we een jaar verder. Dat jaar is mijn eerste (geheime) boek geworden. Ik ben van plan nog vele boekdelen te schrijven. Mijn oeuvre zal alsmaar groeien. Al te jong wil ik niet

sterven. Neem me niet kwalijk, Dagboek, dat ik een schuilnaam kies voor de stad waar ik woon. De echte naam is te gewoon en te lelijk, en roept ook bij de lezers allerlei saaie dingen op. Ik had kunnen kiezen voor Darlingen of Palinkerke. Maar ik koos Maranga. Het is een anagram. Misschien wijzig ik mettertijd wel mijn eigen pseudoniem. Sedert we het bij Nolf over palindromen hebben gehad, hou ik niet meer van palindromen. We zien wel. Ik wil me binnenkort ook eens concentreren op de ontwikkeling van een geheimschrift. Dat zal zeer handig zijn voor de onvlambare passages. Het mag echter niet te ingewikkeld zijn; ik hou rekening met 'klantenbinding' (term door pa geleerd). Ik speel met de gedachte aan een cijferschrift, dat je zo met het alfabet kunt rasteren. Als A bijvoorbeeld 9 is, dan is J 18, en Z 34. Maar wie zegt dat ik A=9 neem? Beste nageslacht, ik zal het sleuteltje wel ergens verbergen, hiervoor of hierna! Wie het echt wil weten, moet natuurlijk wel een beetje moeite doen. Smell you later/Tot zwijns!

23 februari

De afgeroste meester Vermant zegt in Maranga Courant (foto + interview) dat hij zijn aanvallers vergeeft. 'Ik was altijd als een vaderfiguur voor mijn leerlingen', beweert hij. Ze hebben de daders al een tijd geleden opgepakt. Er volgt waarschijnlijk nog een rechtszaak. Meester Vermant verwondert er zich ook over dat die kerels zo veel jaren gewacht hebben om hem een pandoering te komen geven. En dan nog op school. Pa merkte dat ook op; hij vindt het verdacht. 'Je moet heden ten dage een oen zijn om nog in het onderwijs te stappen, als je dat allemaal leest', zegt hij. 'Er zijn nog gevallen bekend van geweld op school.' Ik denk aan De Neus, Vandevelde, Devreese, Anna-zaliger, Sapperloot, Piquard, Robocop Vos, Deraedt, Geert, Nolf, Ocket, Vermeulen, enz . . . en ik probeer er de oenen en de on-oenen uit te pikken. Speelt Liesbeth soms met de gedachte later zo'n schoolblauwkous te worden? Ik hoop van niet. Ik word alleszins geen schoolvos. Ik richt een Gedichtenbureau op en regel mijn vakanties zelf wel.

PS Anneleen gezien vandaag. Ze vroeg of ik nog altijd schreef.

'Als je hoort dat ik in de gevangenis zit,' zei ik, 'dan pas schrijf ik niet meer.'

'Waarom zou jij in de gevangenis vliegen?' (Geen gevoel voor humor, die wiskundigen!)

'Omdat ik erge dingen schrijf.'

'Briefjes aan mij, bijvoorbeeld?'

'Hihi.'

'Maar in de gevangenis heb je ook tijd zat om te schrijven, hé.'

'Ja. De Ardennen, dat vind ik de gevangenis!'

'Hahaha.'

'Eh . . . ga je mee naar *Pool Palace*? Ik heb er met een paar afgesproken daar.'

'Nee, ik moet nog . . . ' (Een stadsbus dreunde voorbij en ik hoorde niks meer).

‘Nou, da-ag.’

Toen fietste Ardennen-Anneleen terug naar haar boze stiefmoeder in de residentiële Hopstraat in Hoog-Maranga.

24 februari

Ik waag het nog altijd niet dit geheime dagboek op de computer hier thuis in te tikken. Pa raakt overal binnen. Ook met mijn mailadres kijk ik uit; ik heb er al aan gedacht met de bendeleden een collectief geheimschrift te gebruiken dat moeilijk te kraken is. Pa kan makkelijk al mijn mails lezen. Wim Devolder = Big Brother. Met oude hippies moet je altijd op je hoede zijn.

25 februari

Wat hebben we nou aan onze fiets hangen? We hoorden gisteren het geloei van brandweerauto's en vandaag blijkt dat er een brandje was bij fietsenbaas Hallaert. Onze fietsen zijn nu allemaal technisch werkloos. De politie zal de arme bezitters van niet-motorige, problematische tweewielers een tijdlang met rust moeten laten. We kunnen met onze kaduke vehikels niet naar de andere kant van de stad trekken. Gemotoriseerde tieners als Aline trekken zich deze ellende natuurlijk geen lor aan. Barre lanceerde vandaag op school de meezinger BRAND BIJ HALLAERT/BRAND BIJ HALLAERT/ZIE 'T IS GINDER/ZIE 'T IS GINDER/BRAND BRAND!!!

27 februari

Vannamiddag werd er in de feestzaal van het collega al druk gewerkt voor de ALO-Happening. Ik trok me in alle stilte terug in café Oude Engel, waar ik Emilie hielp bij het invullen van haar wekelijkse (nou: dagelijkse) lottoformulieren. Ze was het beu om altijd dezelfde geboortedata en zo te gebruiken. Alleen de 4 mocht blijven, omdat dat haar geluksgetal is. Ik heb enkele velletjes ingevuld met mijn eigen geluksgetallen: 6, 7. En met mijn en haar huisnummer. Voor de rest deden we cijferraadspelletjes bij een glas sherry. Die cijfers gebruikten we dan ook. (Vreemd, maar de 7 duikt zeer vaak op). Rond vier uur in de middag viel een man stomdronken van zijn toogstoel. De MUG moest komen en ik zat maar te hopen dat niemand uit het volkstoeloopje me herkennen zou in dit café voor oude mensen, papegaaien en koffie. Zwieplichten streken over de ramen van Oude Engel. Toen de rust weergekeerd was, vertrok ik naar huis, via de feestzaal van het college. Alles zat al potdicht. Veel volk in De Vagant, maar MARRAM SPOEDDE ZICH HUISWAARTS.

(21:00: Aline komt lichtjes aangeschoten thuis; ouderlijke waarschuwingen voor morgen. Het feestje van de laatstejaars was al begonnen).

28 februari

De zesdejaars waren al van vanmorgen vroeg spoorloos: 100 dagen. Aline trekt met haar groep naar Gent. Het was 10 % kalmer op school. Het idee om in de avond nog een groep te laten optreden op het Schouwburgplein, voor alle laatstejaars van alle scholen in Maranga, werd een maand geleden gekelderd. Jammer. De studentenraden lijden al van kindsbeen af aan de ziektes van de politiek. Sapperloot kent nochtans Guy Swinnen van de vroegere Scabs heel goed; die wou graag komen.

Ik informeerde bij Kimberley naar haar geluksgetal. Ze zei: 202.

01 maart

Het zesde jaar ziet collectief zo bleek als de lijkwade van Turijn. Via Aline probeerde ik informatie te sprokkelen. Gisteravond hebben ze nog De Vagant, De Klosjard en de Stradivarius overspoeld, met andere zesdejaars uit andere scholen. Aline is in haar bed gedoken toen het haar voor de vijfde keer ongeveer voorbijzeilde. 10 % van het Aloysiuscollege was vandaag CHILLING OUT. Diverse meegereisde en meefuivende leraren hadden zakken onder hun ogen waarover ze bijna struikelden. Tijdens de pauze heb ik stiekem Lara geïnspecteerd op schade, brokken, scheuren, blutsen, metaalmoetheid. Mijn conclusie als orthodox vrouwenkenner: driekwart etmaal kan voldoende zijn om van een bloeiende Inktzwarte Schone een door het Leven getekende Femme Fatale te maken. Ik dacht even dat ze weende, maar neen: ze glimlachte door haar 100-dagenverfres-tanten heen. Ze had ogen als donkere oceanen om in te verdrinken, en die verdorde Sapperloot stuurde haar dan ook naar de lavabo's in de Benelux voor een kattenwasbeurt. Geen gevoel voor poëzie, die sympa-oen! Sapperkloot!

PS Ook gecheckt: of het misschien weer aan was tussen Lara en Jean-Yves, na zo'n dagje. Nee dus. Oef.

Maartweekend 1

Noot voor MARRAM, schrijver dezes: het einde nadert. Remember 21 maart. Zou die dikke, witte Volvo nog leven? Alles staat nu in het teken van de happening op school. Ik heb het gevoel dat ik toch een kans heb laten liggen, maar het is te laat. Ik had dit eerste dagboek kunnen sluiten met mijn eigen 'Fleurs du Mal', tien minuten beroemd zijn op school en even daarbuiten. (Er mogen nu ook scholieren uit andere instituten komen kijken; tickets à 3 euro). Mijn wraak zal echter zoet zijn. Ik werk in alle stilte verder. Volgend jaar brul ik op het podium het Evangelie volgens MARRAM uit. Maar dat zal Lara dan niet meer meemaken . . . Liesbeth wel.

(Zondag). Cd's beluisterd bij Benjamin thuis. Tool, Nick Cave, U2. Flip Kowlier, streekgenoot, heeft weer een te gekke single uit in ons eigen gewesttaaltje.

04 maart

Sommigen spreken me nu met 'Rammstein' aan.

05 maart

Ik heb gisteravond mijn gedicht 'Crusoë' gekalligrafeerd en vandaag aan de wand opgehangen van het lokaal waar we het meest zitten. Tegen 15 uur had ongeveer iedereen er even stil bij gestaan. Kimberley kwam zeggen dat ze 'MARRAM' een fijne vondst vond. Van op de basketvelden kon ik ook zien dat Liesbeth het aan het bestuderen was. Tegen 17:00 vond ik het dan weer zo crazy om iets van jezelf in de klas te afficheren dat ik zolang treuzelde tot ik alleen was en het gedicht weer wegnam. Het is bij nader inzien toch maar beter dat ik op 20 maart van dat podium wegblijf.

06 maart

Weer naar een film van Sapperloot op school gaan zien: 'Il Postino'. Over Pablo Neruda in ballingschap op een Italiaans eiland. De postbode is schitterend. Na de film, aan de bar in het zitlokaal, met Freya, Franklin, Anaïs:

- Wou je gisteren misschien een vrouw versieren, Rammstein? (Franklin).
- Eh? Nee, waarom?
- Dat gedicht achteraan . . .
- O, dat. Eh . . .
- Wist je dat de film daarover ging? (Freya).
- Iedereen heeft toch het blad kunnen lezen. Ja, natuurlijk.
- Heb je 't daarom gedaan?
- Maar nee! Allez . . .
- Ramses schrijft al lang gedichten, hé Ramses? (Anaïs).
- Yep.
- Je zou die op de happening kunnen voorlezen.
- Nee, geen sprake van. En gedichten dienen niet om vrouwen te versieren, hé.
- Ben je ook meer een dichter 'van het volk' dan?
- Hahaha!
- Ik vind dat Nick Cave deftige teksten heeft.
- Jaja . . .

Ach, Crusoë op je eiland.

08 maart

Dit moet inderdaad de dodenmaand zijn: het jaar sleept zich tergend traag voort. Wie passeert zijn doodsdag? Wie zal mettertijd in maart sterven? Aankondiging: ter gelegenheid van de jeugdboekenweek komen in de voormiddag van woensdag 20 maart (namiddag: ALO-Happening!) de twee jeugdschrijvers Symcha Anneessens en Bjarne Donderdag spreken voor de vierde jaren. De Marangaanse onderwijzer-schrijver Danny V. 'Koppain' was ook aangesproken, maar hij wil voorlopig liever niet in eigen stad zijn ziel blootgeven. En hij moet ook lesgeven op woensdagvoormiddag. Op het mededelingenblad van de jeugdboekenweek in de inkomhal heeft iemand geschreven: WAAR BLIJFT MARRAM? Ik vermoed dat het rosse Olivier is. Ik heb er THUIS, KIEKEN bij geschreven.

09 - 10 maart

Balen. Balen. Balen.

11 maart

Iedereen zacht ziek, maar geen van de vier ziek genoeg om thuis te blijven. Koppen thee, bekers grog in de avond. Op het streekjournaal een pedofiel die naar het gerechtsgebouw of zo werd geleid. Hij had een zak over zijn kop. En bij opgravingen rond een kerk hebben ze tegeltjes ontdekt uit de periode van de Guldensporenslag. Aline en ik probeerden elkaar te overtreffen in koortsige zieleligheid; er zit morgen misschien een ziekjesdag in. Ik moet dringend aan mijn poëtisch oeuvre werken. In koortsachtige toestand gaat dat nog het best van al.

12 maart

De mensheid op school is momenteel verdeeld in twee koortscategorieën: er zijn de gezonde koortsachtigen, die druk in de weer zijn voor de happening, en er zijn de zieke koortsachtigen, die hopen op enkele dagen thuisfront maar ook het feestje volgende week niet willen missen. Gehoest, gekuch, geschraap en gegrom alom in de klas. Scheurende hoest van Freya; waar haalt ze zo'n machtig geluid vandaan? Het is telkens goed voor driekwart minuut lesoponthoud, terwijl de man of de vrouw vooraan met een kop als een verkreukelde krant staat toe te kijken als een hond op een zieke koe.

13 maart

Op school info gekregen over de schrijvers Symcha Anneessens en Bjarne Donderdag. De eerste is geboren in het vroegere Rhodesië; de andere in Zuid-Afrika. De een woont nu in Zeeuws-Vlaanderen; de ander in Gewoon-Vlaanderen.

Symcha is vooral dichter; die Donderdag schrijft real-stuffmaterie. Nog niks gelezen van de beide heren. Ben ik ook niet van plan: ik laat volgende week woensdag hun wijze woorden als een regenbui over me heen komen. Misschien leer ik nog een of ander truukje bij; zowel Anneessens als Donderdag zijn pas vijf jaar geleden begonnen met publiceren. Het zijn geen ouwe sokken die we altijd maar weer moeten aantrekken na de zoveelste wasbeurt. Ik wou vandaag Emilie nog bezoeken, maar momenteel zit ik op mijn kamer gewoon wat te bibberen en te rillen. Doodgewoon! Komaan zeg, wat wordt het? Ziek? Gezond? Dood?

15 maart

Snotverdomme, Kak Kwadraat, Heer van de Vliegen: nu ben ik ECHT ZIEK, na een hele week dapperheid. Griep.

19 maart

Vallen in het water wegens griep: ALO-Happening, twee schrijvers. Zelf val ik zowat aan diggelen van de koude warmte en de warme koude. Mijn ribben rillen; mijn hart bonkt opstandig achter zijn tralies.

20 maart NO COMMENT !!

Babette

*Een zee van geluk,
maar het stormt.*

*Wat brengt de boot uit Kopenhagen aan
over de schuimende koppen?*

(Terwijl in Parijs de koppen rollen).

*Kaviaar, champagne, bloedrode wijn, schildpadden,
maar het stormt in hart en nieren.*

Marram

21 maart

Weer is een jaar verstreken. Dag dagboek. Tot u schrijft MARRAM, Ramses Devolder. Ik mag dan ziek zijn momenteel, toch ben ik geen pechvogel meer. Vele letters vormen mijn Geheim Dagboek. Het regent oude wijven, zodat Maranga weer op een carwash lijkt. Ik lig op mijn eiland. Morgen moet het lente

worden. Een nieuwe tijdrekening begint. 23*25*23*12*15*25*10

PS Een school haringen in de Noorse fjorden kan tot 50 (sorry: vijftig) vierkante kilometer bedragen. (National Geographic Channel).

STEVIG PS (april – mei)

Vandaag begint de afbraak van onze schoolgebouwen. Het zal drie jaar duren vooraleer er een vers gebouw staat.

‘Het ziet er hier binnenkort als Sarajevo uit’, kwam de directeur ons glimlachend melden. ‘Maar we hebben vluchtelingenkampen voorzien in containerklassen, in de lokalen van cultureel centrum De Lisdodde en in de andere afdelingen van Aloysius. Hopelijk voor jullie maken jullie de opening van het nieuwe gebouw zelf niet meer mee, als jullie begrijpen wat ik bedoel’.

Jullie ... jullie ... en die humor! Het moet een fijn gevoel geven een school af te breken. Misschien moet je daar zelfs hard voor studeren in een andere school: als ingenieur, architect of destructiedeskundige. Misschien werden een aantal van de afbraakarbeiders hier zelf ooit gestraald voor vakken die ze later nooit nodig hadden.

Tyfus ziet het hevig zitten met zijn nieuwe muziekgroep in het schuurtje van zijn oom, ex-drukker. (Jan en Bert van de Technische Afdeling en Hannes van Walburg). Ben wezen kijken vanmiddag. Gebrul, gestamp, gebonk, getier, gekletter en gepluk aan snaren.

‘Gothic?’ brulde ik.

Niemand reageerde. Blij niks van muziek te kennen, net als zij.

In de pauze:

Tyfus: ‘Wat vind je van The 4?’

Ik: ‘De wàt?’

Bert: ‘The ... je weet wel: the ... four ... vier.’

Ik: ‘Is dat jullie naam?’

Tyfus: ‘Voorlopig. Zoek er eens een betere.’

Hannes: ‘In ’t Engels, hé. Ze moeten het overal verstaan.’

Ik: ‘Als je beroemd wordt, betaal je me daarvoor.’

Jan: ‘Ge zit toch in die Moderne Talen, hé?’

Ik: ‘Tyfus ook. ’t Is een epidemie.’

Bert: ‘The Epidemics!’

Verder gelul bespaar ik u, o Dagboek. Een halfuur later zat ik bij Emilie, mijn stokoude vriendin.

WALLS

*De uren hebben oren,
maar de bureen zijn van steen.
Vier uren om me heen,
ik heb veel tijd verloren.*

MARRAM

Ik kan ook deeltijds dichter én manager worden van The (4) Epidemics.
Ik wil elke dag een nieuw/moeilijk woord leren in het woordenboek. Gisteren:
'stringent'. Vandaag: geen gevonden, snotverdomme.

Holy scampi & kak, ik flikker vandaag het woordenboek door het raam.

Gisteravond kwam zwangere Karen halfzat uithuilen bij ons thuis. Wesley wil niet stoppen met roken en loert ook naar andere onzwangere vrouwen. De rookmoordenaar zelf was uit met vrienden. Ik merkte dat pa daar ook zin in had. Hij stelde voor om Wesley even op te zoeken, maar dat was niet nodig, vond ma. Aline en ik gingen nog naar Den Tap, terwijl ma en pa (gloeiend tegen zijn zin) zich ontfermden over het dubbele wezen Karen.

Den Tap: ze waren er werkelijk allemaal, plus nog duizend anderen. Een grondig gevoel van vermoeidheid overmande me voortdurend. (Zou ik dan toch een echte dichter zijn?) Ik was de gezichten beu, de ruimte, het gedoe. Examenpraat, vooral bij de afstuderende zesdejaars. Franklin begon rond halfelf weer opvallend te stinken. Ruikt Anaïs dat dan niet? Smell you later! Lara's zwarte haren waren voor de helft gekortwiekt. Traint ze nu al voor het Grote Leven na juni? Tyfus met zijn Epidemics zat aan de toog. (Geen werkwoord!). Ze waren al de ALO-Happening van volgend jaar aan het vieren. Gespikkelde wieldoppenkopen. De meiden troepten samen, waaronder een deel van mijn harem. Dat heb je dan in een jeugdhuis. Wie gaat op kot? Wie doet wat? Aline en de volleybalsters vierden hun 5de plaats in 3de provinciale. Plotseling was ik aan de praat met Ashta, het liefje van Henric die verongelukte. We werden een schiereilandje, wegdrijvend van de toevallige anderen. Ashta schrijft een dagboek sinds het ongeluk. Terwijl ik haar over mijn eigen geschrijf probeerde te vertellen, en me daarbij heel ongemakkelijk voelde, omdat ik niet met een dode leefde, loerde van in verte Dagmar om de haverklap in mijn richting. Haar vleselijke Wesley zwalpte ondertussen overal rond, in elke hand een fles, die hij beurtelings omhoogstak om opgewekt tegen iemand anders fles te tikken. High five! Het rund! Wat viel er te vieren, tenzij dat het zaterdag was? Ashta ... zo'n groot verdriet voor zo'n klein lichaam ...

'O, schrijf je gedichten?'

Eindelijk eens iemand die dat verdomde verkleinwoord niet gebruikte: ‘gedichtjes’. Ik heb nog stevig gedronken omdat ik me plotseling wat beter begon te voelen. Dat werd dan weer de nek omgewrongen door Aline die me kwam zeggen: ‘Stop met Lara te bestaren’.

‘Bestaren!?’

Toen ik besliste om met Dagmar te gaan praten, was die foetsie. Die oetlul van een Wesley ook.

MUZIEK?

*Hij zwaait de zeis
voor een enkele reis.
De partituur is te klein
voor zo 'n groot verdriet
gedirigeerd door Piet.
De muzikant begrijpt het niet.*

MARRAM

Extra-dag onschool.
Geurlat, tig, kek.

PS Opendeurdag in onze school. Er was een vrijwilligersbeurtrol voor een en ander, maar deze jongen hield zich gedeisd.

Lessen: geen commentaar. Waarom wordt iemand eigenlijk leraar? Hier en daar in Maranga, en ook op de schoolmuur, zijn verse graffiti gespoten. Tekens en tekeningen, geen tekst. Duthoy van Engels keek vandaag uitdrukkelijk in de richting van Benjamin toen hij daarover zei: ‘A white wall is a fool’s paper’. The usual suspect Benjamin Vandommele lachte alleen maar zijn beugel bloot en gaf verder geen krimp.

Ik ben niet tevreden over mijn gedicht MUZIEK? Men zal vragen: wie is Piet? (Het grootste dier ter wereld leeft vreemd genoeg van een der kleinste: een walvis kan 4 ton krill per dag eten. Dat is wat calorieën betreft gelijk aan 12 000 hamburgers – National Geographic Channel)

Lara komt vanmiddag samen met Aline studeren en ongeloofelijk maar waar: ze maken een pronostiek over het Eurosongfestival nu zaterdag in Estland. O Sister! O Zuster! O Verpleegster! Ik ben een stoïcijns orthodox priester geworden: ik onderga de lessen als een yoga-oefening, ik staar naar tv zonder te kijken, ik vrij met mijn vrouwen met afstandsbediening. Björn beweert dat ik de laatste tijd in diepe gedachten verzonken ben. Lucas knikte toen hij dat zei. In mijn

diepste gedachten lig ik lepeltje met het lichaam van Liesbeth. In mijn allerdiepste gedachten fluistert Lara mij in het oor: ‘Kom.’

Ik vlieg naar Noordnise (helikopter) en bied de ma van Liesbeth een bruidsschat aan. Ik schrijf het Gedicht der Gedichten voor haar (mijn toekomstige vrouw). Ter gelegenheid van hun eeuwig samenwonen nodigen Liesbeth & Ramses u uit op een driedagendurende fuif waarop ook het contract tussen hogervermelde Ramses Devolder, andersik RedloveD (een vondst! – einde van MARRAM?), de vermaarde groep The Epidemics en de Londense platenmaatschappij Bizar plechtig getekend wordt.

Terug naar de barre, desolate werkelijkheid: Eurosong. Moet dat echt in dit Dagboek? Pa en ma zijn de deur uit vandaag. Lanterfantent in Maranga-city. In Den Tap en hier en daar installeren ze grote tv-schermen, zodat iedereen de ellende nog groter mee kan maken dan ze al is. De Belgische vlaggetjes komen boven. (18:00) Pa en ma terug van de kust: enkele kilogrammen sprout plus een kratje blonde Leffe. BBQ in de tuinen Devoldere met de volgende ijlings opgebeld personen: Fran(ceska), ‘die’ Karolien van pa’s werk met aanhangsel Jan, Karen en Wesley, de weer verzoende overburen. (Er kan gerookt worden want het is buiten en de barbecue rookt ook).

‘Ga je ook supporteren in *Den Tap*? Ik wel. Iedereen gaat. ’t Wordt deftig plezant.’ (Aline)

‘Ik? Waarvoor?’ (Ik dus, kromme haas)

‘Ewel ... ‘ (Ma)

‘Maar dat is beneden zijn waardigheid als tekstdichter hé.’ (Pa)

‘Er staat nog geen muziek op zijn teksten.’ (Aline)

‘... ‘ (Weer ik)

(20:30) Ramses Devolder, niet-kijkend sterveling: sprout, Leffe. Binnen flikkert het tv-scherm waar niemand naar kijkt. Waar is de tijd dat ik op zo’n avond Dagmar opbelde!

De regen zeikt naar beneden. Ik hoest me al een week te pletter; Aline niest het hele huis onder. Onze bio-ma (die nooit rookt als ze niet dronken is) wil me niks geven. Ze vindt dat ik maar moet stoppen met roken.

‘Ze gaan nu zelfs heel Spanje rookvrij maken’, zei ze. ‘Dus waarom zou jij dat niet kunnen?’

‘Waar rook is, is een schrijver’, antwoordde ik gevat, maar ze hoorde het niet want ze was alweer aan het kibbelen met Aline.

Enkele vreselijke dingen op aarde (terwijl oma en opa op bezoek zijn):

1. een biggelende fluim die maar niet wil vallen
2. kaalkoppen met twee vettige slierten overgebleven haar van oost naar west over hun schedel geplakt

3. mijn weerkerende nachtmerrie: er is een trapezium met een dreigend gloeiend puntje in dat alsmaar nadert en terugdeinst en zeer klein en zeer groot wordt; soms heb ik daarbij modder in mijn mond.
4. rodekool. Dubbel erg: rodekool uit een bokaal.

Klein Sarajevo op school; af en toe vliegen we in een ander lokaal. Ander wereldnieuws: volgens de Amerikanen dreigt het netwerk van Osama bin Laden weer met aanslagen. Een achterlicht van Simenon, Geneviève Simenon, is in België veroordeeld voor doodslag. Ze krijgt vijf jaar voorwaardelijk, maar moet niet meer brommen omdat ze zo lang in voorarrest zat. Aline gaat deze zomer weer geld verdienen in de Elektroshop. Daarna studeert ze iets menslievends aan de Sociale Hogeschool op de campus hier in Maranga. We zijn dus nog niet van dat krenge af. Bijna iedereen uit mijn klas zoekt een zomerjob. Ik ga dus ook uitkijken, maar dat mag mijn literaire carrière niet in de weg staan. Rekeningnummer aanvragen.

U kunt me dus bereiken op het nummer 000-0894929-07. Het is een postrekeningnummer. Pa vindt dat alle banken plundersaars zijn en raadt me de post aan. Wanneer arriveert ooit mijn eerste schrijvershonorarium op dat rekeningnummer? Ik wou Emilie op de hoogte brengen van de blijde boodschap, maar ze was niet thuis. In café Oude Engel zat ze ook niet.

‘Maar soms is er kaartnamiddag in De Zevenkamer op woensdag’, zei de patron. ‘Probeer daar eens’.

Even later zat ik in een zee van gebloemde jurken, lange rokken, wipneuzen en zilveren krulletjes. Het rook er naar zure melk en oude koekendozen. ’s Avonds thuis overviel me weer een panische angst om dood te gaan. Of wakker te worden in een doodskist onder de grond. Ik schreef dus maar mijn laatste wil op en stopte die in een gesloten enveloppe in een lade van mijn bureau.

‘Ik, ondergetekende, Ramses Devolder, wens bij overlijden verbrand te worden. Mijn asse moet verstrooid worden op de weide van Maranga’.

Nolf, Nederlands: ‘Stephen King is blind aan het worden. Hij belde me verleden week op om hulp te vragen. Hij moet dringend enkele korte horrorverhalen leveren. We helpen hem. Schrijfopdracht: horror.’

Ik herinner me een verhaal van opa. Het gebeurde ergens in een poepsjiek buitenverblijf aan de kust, dertig-veertig jaar geleden.

Gisteravond met Tim en Kimberley en Björn in De Vagant zitten hersenhozen in verband met horror. Ideaal gezelschap: Björn heeft zijn ene ouder vermoord in een ton zuurkool, Tim is een mislukte kloon van Kimberley en Kimberley heeft de klimroostatoeage eigenhandig met het keukenmes in haar lijf gekerfd. Dagmar kwam binnen met Wesley. Ze gaf me verdorie een zoen (‘Hei, hoe is ’t

nog?’ ‘Ah, goed’) en die Wesley stond erbij te glimlachen als een breedsmoelkikker. Toen gingen ze in de sofa’s aan elkaar zitten frunniken.

HET KATTENDINER

(Horrorschrijfbeurt door EDMAR ofte redloveD sesmaR)

Onheilsplaats van de feiten: een afbladderende villa aan de kust. Doemtijd: het midden van de vorige eeuw. In de villa woonde een rijke vrijgezel die graag met geld gooide en van grappen en grollen hield. Zo sloop hij eens wekenlang in de omgeving rond om zwerfkatten neer te leggen. Die nam hij mee, liet ze door een bevriende chef-kok de kop afhakken en villen en stopte ze daarna in de grote diepvrieskast in de kelder. Na drie maanden ongeveer riep hij zijn vriend de chef-kok weer bij zich (die eigenlijk toen al anderhalf jaar werkloos was) en besprak zijn snode plan met hem. Zo gezegd, zo gedaan.

Op een gezellige, stormachtige herfstavond nodigde de vrolijke vrijgezel zeven van zijn vrienden uit, met hun partner. Het hoofdgerecht op het menu was ‘duinkonijnkarbonade in Vlaamse trappist’. Er werden ook lekkere rode wijnen geschonken daarbij. Het konijn smaakte heerlijk. De chef-kok, die na het koken voor de gelegenheid ook als ober optrad, droop van deftigheid en buigzaamheid. Er werd zelfs Frans gesproken. Op het einde van de feestmaaltijd nam hij, als kok en als ober, een welgemeend applaus in ontvangst. Ondertussen was de gastheer samen met een klusjesman in de keuken bezig met het prepareren van het toetje. Op een grote zilveren schotel schikten ze de zeven kattenkoppen, elk met een brandende sigaret tussen hun tanden. De chef-ober ging na het applaus weer naar de keuken, nam de schotel op en keerde ermee naar de eetkamer terug, gevolgd door de grijnzende vrijgezel.

Wie nu op deze plaats passeert, kan op stormachtige avonden nog altijd de kreten van afgrijzen en de kokhalsgeluiden horen, wegwaaiend op flarden wind. De villa is ondertussen verdwenen, en vervangen door een foeilelijk appartementsgebouw, maar zelfs de kustkatten mijden deze plek als de pest ...

De ontdekking van mijn leven:

1. redloved
2. edmar

‘Edmar’ gelijkt op Edgar (Allen Poe); Redloved, nou ... is zo rood als de liefde. Hou ik het bij MARRAM? Nee: het wordt RedloveD!

Groter Sarajevo op school; vaker al vliegen we in een ander lokaal. (Aandacht! De koning van Swaziland is voor de negende keer getrouwd. Met een 18-jarige dit keer. Dat mag daar: een koning kan er een onbeperkt aantal keren trouwen.

Wel moest hij nu zijn nieuwe schoonfamilie een koe cadeau doen omdat hij zijn negende echtgenote het hof had gemaakt voor ze 18 jaar werd).

Ma vertelt (tot mijn grote verbazing) aan ieder die het horen wil over haar vriendin Fran en het condoom. Onlangs kwamen ze bij het huis van Fran aan na enkele uren shoppen en er lag een gebruikt condoom voor de deur. Fran raapte het ding van het trottoir op en gooide het in haar plastic winkelzak met pasgekochte potjes yoghurt. Ma was verbijsterd.

Chaos in de schoolrefter vanmiddag, want alle afdelingen van Aloysius mochten om elf uur in hun ontspanningszalen naar een voetbalmatch kijken waar België aan meedeed.

‘Zal ik ijselijk gillen?’ vroeg Nolf, toen ik hem mijn horrorstukje gaf.

‘Ik zou als ik u was nooit meer konijn of karbonade eten’, antwoordde ik. Nou, en toen volgde de horrorshow met de Belgische voetbalploeg in de hoofdrol. Nadenken over vakantiejob. KOPPIE-KOPPIE komt gelukkig niet in aanmerking, wegens niemand nodig. Maar pa kent gevaarlijk veel saaie bedrijven in de industriezone.

Bij Emilie op bezoek geweest.

Heer van de Vliegen!

Neef Jan-Emiel is gestopt met zijn studies. Zijn pa zei aan de telefoon, tegen mijn pa (beiden broers dus): ‘Jan-Emiel heeft veel opgestoken aan den unief, vooral sigaretten’. Ook ik zoek momenteel werk, voor de zomervakantie. Hoe zit het verder met de liefde? Dat zit snor. Mijn Grote Liefde is onbereikbaar (L.). Dagmar? Anneleen? Lara? Er zijn zes (06!) bruggen over de Lis hier in Maranga om Liesbeth te bereiken in Noordnisse. Zes (06) mogelijkheden. D., A. en L.: nul bruggen. Die wonen alle drie aan ‘mijn’ kant. Maar het water is veel te (on)diep. Of het snor zit? Bah, van een ringbaardje is nog lang geen sprake. Er is alleen wat schaduw. Ik loop er doodgewoontjes bij. (Wordt vervolgd).

Alexandra! Ja: mevrouw Bert Vlaemynck, genaamd Tyfus. Deze wederhelft van mijn liefste Dalmatiër koestert zeer diepe gedachten. Zo diep als een duikboot. Nooit gedacht van haar.

A.: ‘Ik? Vakantie? Eh ... tja, niet echt. Ik werk anderhalve maand in het Andreasziekenhuis als vrijwilliger.’

Ik: ‘Jobstudent?’

A.: ‘Eh ... zoiets, ja.’

Ik: ‘Wat moet je daar doen?’

A.: ‘Dat wil je liever niet weten. Veel mensen lopen met een rotsblok op hun schouder of hun borst; ik probeer die daar wat van af te duwen.’

Ik: ‘Doktertje spelen? Verpleegster?’ (COMPLETEET MISLUKTE OPMERKING)

A.: ‘Als ik van die school hier af ben, ga ik voor dokter.’

Ik: ‘...’

A.: ‘Bij Artsen Zonder Grenzen. Ik meen het.’

Ik (vol ontzag): ‘Medicijnvrouw, hé?’

Alexandra knikte zo onmerkbaar dat ik voelde dat ze het echt meende. I felt bijna sorry voor haar dat ze nog enkele Aloysiusjaren voor de boeg had en kreeg plotseling ook heel andere gedachten over mijn gevlekte vriend Tyfus.

A.: ‘En jij?’

Ik (laf): ‘O ... iets met journalistiek of zo.’

(Tiek ... tiek ... tiek ... Ik hoorde die echo’s in mijn kop en vond mezelf plotseling een stom dichtertje.)

A.: ‘Ja, schrijven hé? Je schrijft gedichten hé’

‘Mm,’ deed ik, jong dichter, en galoppeerde met bloedrode wangen op mijn stallen ros weg.

Toch zend ik morgen een stuk of wat gedichten in: Kavelgemse Scholieren Poëziewedstrijd en Beukendaele Nationale Jongeren Poëzieprijs. Tijd voor een dagboek zal er niet meer zijn. Ik heb ontdekt dat ik een dichtbundel heb geschreven ... en een paar verhalen. MARRAM is RedloveD geworden.

Een ding is zeker: ik word schrijver. Jong ben ik al.
